படைப்பு

ஊற்று-5 | நதி-11 | மார்ச் - 2023 | திங்களிதழ்
ISSN : 2582-4015

தகவு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

www.padaippu.com

மாண்புமிகு படைப்பு மகளிர்

படைப்பு
தகவு
கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

ஊற்று-5 | நதி-11 | மார்ச் 2023

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
ஜெ. ராஜா ஜெயகரன்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
கலிங்கப்பட்டி க.கருப்பசாமி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியம் :
சக்தி அருளானந்தம்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.
admin@padaippu.com
9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே. கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள் கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின் கருத்துக்கள் அல்ல.

உள்ளே...

- **தலையங்கம்** -பக். 04
- **மாண்புமிகு படைப்பு மகளிர்** -பக். 05
- **பெரியாருக்கு ஓர் கடிதம்**
  - கவிஞர் அ.ரோஸ்லின் -பக். 17
- **ஏன் இத்தனைப் பாகுபாடுகள்?**
  - த. தனபிரியா -பக். 21
- **எந்த இலக்கியத்தைப் பேசினாலும் அதை என் மொழியில்தான் பேசுவேன்..**
  - சந்திப்பு : பேச்சாளர் கவிதா ஜவகர் -பக். 31
- **மனதை உலுக்கி நம்பிக்கையூட்டும் நாவல்**
  - தி.பத்மஜோதி -பக். 36
- **நுட்பமான செதுக்கல்**
  - செ.புனிதஜோதி -பக். 41
- **குறிஞ்சிப் பூ**
  - கோ.லீலா -பக். 50
- **கவிஞர் கண்மணி ராசாவின் “என் பெயரெழுதிய அரிசி”**
  - மழயிசை -பக். 56
- **கீதாரிகளின் வாழ்வு**
  - மா.சினேகா -பக். 59
- **தித்தித்திருக்கும் முத்தச் சர்க்கரை**
  - கி. சரஸ்வதி -பக். 61

சிறுகதைகள்

- **உவக்குநள் ஆயினும்..**
  – சவீதா -பக். 24

- **தூரத்தில்...**
  – கனலி விஜயலட்சுமி -பக். 37

- **இன்னா செய்தார்க்கும் நன்னயம்**
  – வி.ஜி.ஜெயஸ்ரீ -பக். 44

- **ஒன்றை மற்றொன்றால்**
  – கமலவல்லி சுப்ரமணியன் -பக். 55

கவிதைகள்

- **வே.சுகந்தி** -பக். 16
- **ஜனனி** -பக். 16
- **சுசித்ரா மாரன்** -பக். 16
- **பிரியா பாஸ்கரன்** -பக். 16
- **மாராணி** -பக். 29
- **தஞ்சை பொ. திராவிடமணி** -பக். 29
- **செல்வி கணேசன்** -பக். 30
- **லக்ஷ்மி** -பக். 30
- **அமுதா தமிழ்நாடன்** -பக். 49
- **உமா மஹேஸ்வரி பால்ராஜ்** -பக். 49

தலையங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு ‘தகவு’ ஐம்பத்தொன்பதாவது இதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்து விரிந்திருக்கிறது.

மார்ச் மாதத் தகவு இதழ்கள் பெண்களின் படைப்புகளையே தாங்கிவருவன. பெண் படைப்புலகம் சார்ந்து தகவு மேற்கொள்ளும் முக்கிய முன்னெடுப்பு இது.

பெண்ணெழுத்துக்களுக்கான வாய்ப்புகள் முன்னெப்போதையும்விடத் தற்போது அதிகமாய்த்தான் இருக்கின்றன. இணையவெளி பெண்களுக்கு ஒரு பெரும் வாசலைத் திறந்துவைத்திருக்கிறது. ஆனால் பெண் எழுதுவதெல்லாம் பெண்ணெழுத்தா என்றால் இல்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. பெண் தன் இனம் சார்ந்த கூர்த்த அவதானிப்புக்களை எழுத்துக்களாக முனையும்போதுதான் பெண்ணெழுத்து உருவாகிறது. இம்மாத இதழில் படைப்புவழி உருவான சிறந்த பெண் படைப்பாளர்கள் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ளும் பகுதி இடம்பெற்றுள்ளது. படைப்பு இவர்களின் கவித்திறனுக்கு உரமிட்டிருக்கிறது.

தமிழில் சிறந்த பெண்ணெழுத்துக்கள் கவிதைவழி சாத்தியமாகியிருக்கின்றன.

அம்மாவின் பானையைச் சுமந்தலையும் இரா.மீனாட்சி கூறுகிறார்.. ‘பானைகளுக்குக் கழுத்து இருக்கு வயிறும் இருக்கு முகம் மட்டும் மாயமாய் இருக்கு எனக்கு எல்லாம் இருக்கு முகம்கூடத் தினந்தினம் ஒன்று.’

புனிதமாக்கி உரிமைகளைப் பறித்துவிடும் ஆண்மையச் சமூகத்தின் முதல் புனித அம்பு.. தாய்மை. அ.வெண்ணிலா ‘பேற்றின் வலியோடு அலறும் குரலில் இணைந்தே ஒலிக்கிறது என் நிர்வாணத்திற்கான அழுகையும்’ என்கையில் தாய்மை தாண்டிய பெண்மை தோலுரித்து நிற்கிறது.

முதுமை ஒரு பெண்ணுக்கு என்ன செய்யும்.. அழகாய்ப் பூரணி சொல்கிறார்.. ‘மனித இனத்திலிருந்து பிரித்து உலகில் நான் சாட்சி பூதமாய்.’

குடும்பத்திற்குள் இயல்பாய் இயங்கும் பெண்கள் அனைவராலும் உள்ளெழும் உணர்வுகள் எல்லாவற்றையும் டைரியில் எழுதிவிட முடிகிறதா என்ன.. ‘எனது டைரி எனக்கானதாய் இல்லை, எனது டைரி முகவரிகளை விழுங்கியபடி நெளிகிறது.. எனக்கான முகவரியை எனது டைரியில் காணோம்’ என்கிறார் சுகந்தி சுப்ரமணியன்.

நாற்றைப் பிடுங்கி நடுவது போலப் பெண்ணின் வாழ்க்கை அமையும்நிலையில் ‘எனது காரியங்களிலொன்றோடு, உங்களில் ஒருவர், இணங்கிப்போக முடியாத கணத்தில், உடையத் தொடங்கும், பெரும் பாதுகாப்பின்மையை, என்னுள் உறுதி செய்தபடி’ எனச் சுயம் உரைக்கிறார் சல்மா.

கன்றும் உண்ணாது கலத்தினும் படாத பால் போன்ற இளமை உரைக்கும் விரகம் குறித்து வெள்ளிவீதியாரின் நீட்சியாக.. ‘மேனி கருகி சாம்பல் ஏடாகி நீ பருகப்போகும் பாலில் படர்கிறது, திடுக்கிட்டுக் குழம்பிப் போகிறாய், என்விரகம் உன்னையும் குழப்புகிறதா?’ என்று உரைக்கும் குட்டிரேவதி.

அடித்தல் என்பது ஆணின் உரிமை என்று பதிந்து போய்விட்ட சமூகம் இது. அடிக்காத என்று முறையிடும் இளம்பிறையின் வரிகள் ‘கைநீட்ட நியாயமுண்டா? உழைச்சதால உனக்குமட்டும், உடம்புவலி தாங்கலேன்னு, ஊத்திக்கிட்ட சாராயத்த..’ என்று நியாயம் கேட்கத் தொடங்குகிறது.

பல்கிப் பெருகட்டும் பெண்ணெழுத்துக்கள்.

சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என நிறைந்திருக்கும் இந்த மாதத் தகவின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்.

நன்றி.

ஆசிரியர். ■

மாண்புமிகு படைப்பு மகளிர்

படைப்புக் குழுமத்தில் தொடர்ந்து பங்களிப்பைச் செய்து ‘கவிச்சுடர்’ ‘இலக்கியச்சுடர்’ என்னும் குழுமத்தின் உயரிய விருதுகளைப் பெற்றும் படைப்பு பதிப்பகத்தின் வாயிலாகத் தங்கள் சிறந்த நூலை வெளியிட்டும் இலக்கிய உலகில் தமக்கெனத் தனியிடத்தைப் பெற்றுள்ள மாண்புமிகு படைப்பு மகளிர் தங்களைச் சித்திரப்படுத்தும் ஒரு தொகுப்பு..

ஷெண்பா (மஞ்சு கண்ணன்)

'64 கட்டங்களில் தனித்திருக்கும் ராணி' என்கிற என் புத்தகத்தின் தலைப்பைப் போலவேதான் நானும் இலக்கிய வெளியில் எனக்கான சுதந்திரத்தை நானே தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டவளாகவே உலவுகிறேன்.. யார் குறுக்கீடும் இல்லாது நினைத்ததை நினைத்தவிதம் எழுதுவதே மிகவும் முக்கியமான ஒன்றுதான்..

பார்க்கும் எதையும் அழகியலோடு இணைப்பது என் இயல்புகளில் ஒன்று.. அதைத்தான் என் கவிதைகளில் பிரதிபலிக்கிறேன். புரியாத கடினமான வரிகளில் கவிதை சொல்வதை விட மொழியை எளிமையாகக் கையாள்வதில்தான் அதிக விருப்பம் எனக்கு. சில பாடல்களும் எழுதியிருக்கிறேன்.

சமூகம் சார்ந்த தகுதியான படைப்புகளுக்கு தக்க சமயத்தில் தகுந்த அங்கீகாரம் கொடுக்கும் எங்கள் படைப்போடு தொடர்ந்து பயணிப்பது என்றும் பெருமையே..

கனகா பாலன்

திசைகளைத் தொலைத்து முட்டி மோதிக்கொண்டிருக்கையில், கவிதையின் மானசீகக் கரம் வந்து ஆரத் தழுவி நெற்றியில் முத்தமிட்டது எதிர்பாராத வரம் எனதிந்த வாழ்வில்.

வெறுமையின் குகைக்குள் எத்தனை நேரம்தான் மூச்சுத் திணற உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பது.. சுவாசத்தை சுகமாக்க, ரசனை என் சுண்டுவிரலின் நுனி பற்றிக் காண்பவை ஒவ்வொன்றிலும் கவிதையைத்தான் கண்டுகொள்ள வைத்தது.

கவிதையால் என் பொழுதுகள் கலகலத்துக் கிடக்கின்றன எப்போதுமே.

எழுத்துக்கென எழும் எண்ணங்களின் ஆழம் உணர்கையில், எத்தனை அழகானது இந்த வாழ்வென்று சிறகடித்துப் பறக்கிறேன்.

இருண்டு கிடக்கும் ஒரு அறையின், சாவித் துவாரத்தின் வழியாக நுழையும் ஒளி, அந்நேரத்து ஆறுதலாக நம் நிழலையே நமக்குத் தந்துவிட்டுச் செல்லும் கொடையாகத்தான் இருந்தது. காலப் போக்கில் என்னிலிருந்து பிறந்த கவிதைகளே எனக்குத் துணையானது.

பொதுவாக ஒருவரின் வளர்ச்சியென்பது பிறரை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது அல்ல. தன்னிலிருந்துதான் முன்னேறிக்கொண்டிருத்தலை, அடுத்தடுத்த அவனது வெற்றிகளால் பதில் சொல்லிக்கொள்ளுதலே போதுமானது.. என்பதையே என் எழுத்துலகக் கணக்காகக் கொண்டு செயல்பட்டுவருகிறேன்.

"எதையாவது படி! எதையேனும் எழுது!"

எனக்கு நானே வகுத்துக்கொண்ட இந்தச் சூத்திரத்தின்வழி மகிழ்ந்து நிறைந்திருப்பேன் இந்த எழுத்துலகில் என்றும்.

சரண்யா சத்தியநாராயணன்

சமநிலையை உணரவைப்பது இலக்கியம். தான் யாரென்று தன்னைப் பற்றிச் சிந்திக்கவைப்பது இலக்கியம்.

வீடு, குழந்தைகளின் பராமரிப்பு, கணவரின் விருப்பமென்று மட்டுமே திருமண வாழ்க்கையைத் தொடராமல் இலக்கிய வாசிப்பு என்னை மேம்படுத்தி அடையாளப்படுத்தியது..

அனுபவக் கட்டுரைகளை எழுதிக்கொண்டிருந்த எனக்குப் பல கவிஞர்களின் கவிதைகள் தந்த தாக்கம் கவிதை எழுத வைத்தது. நான் சொல்ல விரும்புவதை விளக்குவதைக் காட்டிலும் ரத்தினச் சுருக்கமாகக் கவிதையினால் என்னால் சொல்ல முடிந்தது எனக்கு மிகவும் சௌகரியத்தையும் மகிழ்வையும் தந்தது. ஆகவே தொடர்ந்து கவிதைகளை எழுதினேன். அதில் பெண்களின் பாசச் சிறைச் சூழல் மற்றும் சாமானியனைப் பற்றிய எனது கருத்துக்களை வெளிப்படையாக எவ்விதத் தயக்கமுமின்றி வெளிப்படுத்த முடிந்தது. அச்சமின்றி அவன்பால் நடப்பவன்தானே படைப்பாளி. எனது கவிதைகளை அலசிய படைப்புக் குழுமம் சிறந்த படைப்பாளி என்று என்னைக் கௌரவித்தது. தொடர்ந்து கவிச்சுடர் என்ற விருதினையும் எனக்கு அளித்து ஊக்கப்படுத்தியது. கடந்த ஆண்டு “அம்மாவின் முத்தமொன்று பாக்கி இருக்கின்றது” என்ற எனது முதல் கவிதைத் தொகுப்பும் படைப்புக் குழுமத்தால் வெளிவந்தது மேலும் கூடுதல் மகிழ்வு.

கவிதைகளைப் படிப்பது ஒரு இன்பம். கவிதைகளுடனே பயணிப்பதென்பது பேரின்பம். என் வாழ்வோடு இலக்கேயில்லாமல் என் கவிதைகளும் தொடர்ந்து பயணிக்க வேண்டும் என்பதே என் ஆழ்மன எண்ணம்.

பயணிப்போம்.

••

தி.கலையரசி

மனிதன் தன் மன இறுக்கங்களில் இருந்து விடுபட்டுத் தளர்த்திக்கொள்ள ஏதேனும் ஒரு வெளி தேவைப்படுகிறது. அப்படியாகப்பட்டதாக எனக்குக் கவிதை உலகம் அமைந்திருக்கிறது.

பிரபஞ்சம் பெண்ணுக்கு விதித்திருக்கும் எல்லைக்கோடுகளை இலக்கியத்தில் இருந்தபடி தகர்ப்பதை ஆகச்சிறந்த பணியாக நான் கருதுகிறேன். சமூக, பாலின, மொழி, இன, மத அரசியல் எதிலும் ஒரு பெண்ணின் உணர்வுப்பூர்வ எழுத்துக்களால் நிச்சயமாக முன்னேற்ற மாற்றங்களை நிகழ்த்திக் காட்ட முடியும். இதற்குச் சான்றாக எத்தனையோ பெண்பாற் புலவர்கள் சங்ககாலம் தொட்டு சரித்திரம் படைத்துவருகிறார்கள். காதலும்

வீரமும் தமிழ் பெண்களின் இரு கண்கள் என்பதைத் தீர்க்கமாக நம்புகிறவள் நான்.

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் நமக்குத் தந்துள்ள அறிவுசார்ந்த அறம் மிக்க இலக்கியங்களின் தொடர்ச்சி தலைமுறைகளின் வழியே இடைறாது பயணித்துக்கொண்டே இருப்பது தமிழின் மிகப்பெரிய வெற்றி. அதில் ஒரு சிறு பங்களிப்பு என்னுடையதும் உள்ளது என்பதைத் தமிழ் எனக்குத் தந்த கொடையாகக் கருதுகிறேன்.

இது நானே தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட பாதை. 'நான் உன்னுடைய துறவி ' மற்றும் 'உன் பொய்களில் உண்மையாகிறேன்' (கஸல்) ஆகியவை என் கவிதைத் தொகுப்புகள். தற்போது இரண்டு வருடங்களாகக் கஸல் கவிதைகளை எழுதிவருகிறேன்.

••

காயத்ரி ராஜசேகர்

கவிதை என்னைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டது என்பது சரியாக இருக்கும். எதையும் செய்நேர்த்தி என்பதையெல்லாம் தாண்டி உணர்வு நிலையில் அணுகுபவள் நான். எதில் தன்னை செலுத்திக்கொண்டாலும் அதன் பின்புலம் கற்று நதிமூலம் அறிந்துகொள்வதினால் மட்டுமே வளர முடியும். மொழியை வைத்துக் கூடை முடைந்தாலும், இரு கணுக்களிடையே அதிக ஓட்டமுள்ள இளம் மலை மூங்கிலைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பிளாச்சுகளாக்கிச் செதும்புகளின்றிப் பட்டைகளைச் சீவி அடியை எட்டும் பன்னிரெண்டுமாய் வைத்து மேல்நோக்கி வரும்போது பிரித்துவிட்டுக் கட்டி முடிப்பதும் திறமைதான். அதுவொரு கவிதைதான். கவிஞன் விமர்சனங்களைத் தன் கற்றலின் படிகளாய் மாற்றிக்கொண்டு முன்செல்ல வேண்டும். பரீட்சார்த்த முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். உள்ளீடுகளில் கவனம் வைக்க வேண்டும். தனக்கு நிறைவைத் தருமாறு எழுதுவது மிக முக்கியம். வாழ்வு முழுவதும் தன் மனவெளிக்கான வெற்றிடத்தைச் சுமந்து திரிபவனே கவிஞனாகிறான். கவிதைக்கு ஆண் பெண் பேதமில்லை. திறனுள்ளவரை அது வரித்துக்கொள்கிறது. படைப்போடு தொடங்கிய என் கவிதைப்பயணம் தொடரட்டும்.

••

ரத்னா வெங்கட்

உளவாக்குதல் ஆண்டவனின் செயல்

இவ்வுலகு அவன் படைப்பு.

நான்

பால்யத்தைத் தவறவிட்டவள்

பொறுப்புகளில், பிணைப்புகளின்

சங்கிலிகளில்.

விதியென்பதை

ஏற்றுக்கொள்வதும்
உடைத்தெறிவதுமான
போராட்டங்களில்
தோல்வியுற்றவள்.
எனினும்
போராடுவதைக் கைவிடாதவள்.
என் குரலை நீங்கள் கேட்டதில்லை.
நான் கொடியெடுத்து
எவரும் பார்த்ததில்லை.
என் கால்கள்
வீதியிலிறங்கி
நியாயம் கேட்டதில்லை.
கைகள் கற்களை
எடுத்து வீசியதில்லை.
அடுக்கு மொழியில்
மேடைகளில் மொழிந்ததில்லை.
சர்ச்சைகளில் தரம்
தாழவும், தாழ்த்தியதும் இல்லை.
ஆனாலும் நான் போராளிதான்.
உங்களுக்கான என் துடிப்பு
என்றும் எனக்குள்ளே
ஒலித்துக்கொண்டே
இருப்பதால்.
நான் கனவு தேசத்துக்காரி.
கற்பனைகளில் மட்டுமே
உயிர்த்திருப்பதால்.
நான் அரூபி
என் வார்த்தைகளால் மட்டுமே
என்னை நீங்கள் பார்ப்பதால்
நான் அன்புக்காரி
நேசத்தின் வேரை
சுமந்திருப்பதால்.

இப்படியாக உள்ளிருக்கும் ஒன்று விடாது துரத்த எனது குரலை, எனது மனதின் உணர்வுகளை உளவறிந்து எனதிருப்பைக் கவிதைகளாக உறுதிப்படுத்தியது எனது மொழி. அதை எனது முதல் தொகுப்பாக ‘காலாதீதத்தின் சுழல்’ என்ற பெயரில் வெளியிட்டது படைப்புக் குழுமம்.

படைப்பாளியின் கனவைத் தனதாக ஏற்று அக்கனவைக் காலத்தின் ஏட்டில் நிலைபெறச் செய்வது உன்னதமான செயல்.

எங்கோ ஓரிடத்தில் ரத்னாவெங்கட் எனப் பெயர் மட்டுமே தாங்கியிருந்த என்னை எழுத உந்தியது எதுவோ அதுவே படைப்புக் குழுமத்தின் மூலம் எனது முதல் தொகுப்பை வெளியிடவைத்தது. அதன் தொடர்ச்சியாக இதுவரை நான்கு தொகுப்புகள்

வெளிவந்துள்ளன என்பதைப் பெருமகிழ்வுடன் கூறிக்கொள்கிறேன்.

Age is just a number. கனவுகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள அது ஒரு தடையில்லை. நமதான பாதையை நாம் வகுத்துக்கொள்ள வயது தடையல்ல என்பதே எனது மகளிர் தினத்திற்கான செய்தி.

சக்தி அருளானந்தம்

நான் கவிஞர், எழுத்தாளர், ஓவியர். நான்கு கவிதைத்தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

முதல்தொகுப்பான ‘இருண்மையிலிருந்து’ 2003இல் எழுத்துக்களம் வெளியீடாக வந்தது. சிறுதொகுப்பாக இருந்தாலும் பரவலான கவனத்தைப் பெற்றது. தமிழக அளவில் படைப்பாளிகளை அறிமுகம் செய்துகொள்ள வாய்ப்பளித்தது. இப்போது முகநூல் அதை மேலும் விரிவுபடுத்தியுள்ளது.

1) இருண்மையிலிருந்து (2003), 2) பறவைகள் புறக்கணித்த நகரம் (2007), 3) தொடுவானமற்ற கடல் (2017), 4) இனியாவின் இளஞ்சிவப்பு வானம் (2019) ஆகிய நூல்கள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. இதில் தொடுவானமற்ற கடல் தொகுப்பு ஐ.ஐ.டி பேராசிரியர்களான ஸ்வர்ணலதா, ஸ்ரீலதா இருவரின் முன்னெடுப்பால் ஐ.ஐ.டி வளாகத்தில் மூத்த கவிஞர் மீனாட்சி வெளியிட தமிழகத்தின் முன்னணிப் பெண் கவிஞர்களான மாலதி மைத்ரி, சுகிர்தராணி, தி.பரமேசுவரி, இளம்பிறை, குட்டிரேவதி, சல்மா, பிருந்தா சேது, எழுத்தாளர் பாமா, அ.மங்கை போன்றவர்களுடன் பங்குபெற்றது மறக்கமுடியாத நிகழ்வு.

தஞ்சை ப்ரகாஷ் விருது, திருப்பூர் சக்தி விருது, பாவலர் எழுஞாயிறு அறக்கட்டளை விருது, சேலம் மாவட்ட வாசகர் பேரவை விருது எனப் பல விருதுகள் பெற்றுள்ளேன்.

பெண் படைப்பாளிகள் எழுதிய நூல்கள் மட்டுமே கொண்ட நூலகமொன்றை அமைப்பது, வரலாறு நெடுகிலும் பெண்ணுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளை ஓவியமாகத் தீட்டுவது என இரண்டு இலக்குகள் உண்டு.

அகதா

கவிதை என்பது ஒரு மொழி விளையாட்டு. தமிழ் இலக்கியம் படித்ததால் அந்த மொழி விளையாட்டு மேலும் சுவாரஸ்யமாகியது. சிறிய நடப்புகளை நான்கு வரி கவிதைகளாகப் படைப்பு பக்கத்தில் பதிவிட்டபோது அப்பக்கத்தில் இருக்கும் வாசகர்களின் விமர்சனங்கள் கவிதை வரிகளை மேலும் மெருகேற்றியது.

‘அசோகவனம் செல்லும் கடைசி ரயிலில்’ பயணித்த எனது முதல் புத்தகக் கவிதைகள் ‘நீ பிடித்த திமிராக’ உருவெடுத்து இருந்தது. 2018 மற்றும் 2019ஆம் ஆண்டுகளில் இந்த இரண்டு

புத்தகங்களையும் படைப்பு பதிப்பகம் வெளியிட்டுப் பெருமைப்படுத்தியது.

பெண் பேசுவதற்குச் சுதந்திரம் இல்லாத சமூகம் இன்று பெண் எழுதுவதை ஊக்கப்படுத்தும் விதமாக மாறி இருக்கிறது. 2000 ஆண்டுகள் அடிமைப்பட்டு இருந்த பெண் மனம் கவிதை என்னும் போர்வாளை எடுத்திருக்கிறது. கரண்டி பிடித்த கைகள் எழுதுகோலைப் பிடித்திருக்கின்றன. அவை பெருமிதத்தோடு பாராட்டிற்கு உரியன. சமூகச்சிக்கல் ஒன்றே ஒன்றுதான். எழுத்தாளன் எழுதிய பாடுபொருளோடு அவனை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதுதான். இங்கு எழுதியவர் பெண் என்று ஆகும்போது மேலும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகிறாள். அவற்றையெல்லாம் கடந்து நிற்க, புன்னகையோடு போராட கவிதை மொழியே கற்றுக் கொடுக்கிறது. எழுத்து ஓர் ஆத்ம திருப்தி. பயணம் தொடரும்...

சியாமளா ராஜசேகர்

எதையும் கற்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் துடிப்பும் இருந்தால் எந்த வயதிலும் கற்கலாம். அதற்கு வயது தடையே அல்ல. நான் 50 வயதிற்கு மேல்தான் முகநூல் பைந்தமிழ்ச் சோலையில், பாவலர் மா. வரதராசன் அவர்களிடம் மரபு பயின்றேன். எதையும் முழு ஈடுபாட்டுடன் முயன்றால் எளிதில் கற்றுக்கொள்ளலாம் அல்லவா? அங்குப் பெற்ற பயிற்சிக்குப் பின் தேர்வெழுதிப் "பைந்தமிழ்ச் செம்மல்", "சந்தக் கவிமணி", "வண்ணத்தரசி" என்ற பட்டங்கள் பெற்றேன். மரபுக் கவிதைகளுக்காகவே படைப்பின் "கவிச்சுடர்" விருதும் பெற்றேன்.

என் எழுத்துப் பணிக்கு வித்திட்டவர் திருமதி பிரியா கிஷோர் அவர்கள்! முதலில் என் கவிதைகளுக்குக் களம் தந்தது எழுத்து. காம்! சிறுவயதில் திருப்புகழ் பாடி வளர்ந்த

காரணத்தால் சந்தப் பாடல்கள் மீது எனக்கு அளவற்ற காதல்! அதன் காரணமாகவே வண்ணத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தினேன். கடின யாப்பிலமைந்த வண்ணத்தில் திருவருளாலும், குருவருளாலும் பாடல்கள் எழுதிவருகிறேன். “வண்ணப் புதையல்” என்னும் நூல் முழுதும் வண்ணப் பாக்களால் ஆனது. “சோலைப் பூக்கள்” என் முதல் நூல்.

பெண்கள் தொலைக்காட்சித் தொடர்களுக்குள் புதைந்துவிடாமல், நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் ஒப்பற்ற தமிழிலக்கிய அமுதுண்டு திளைக்க வேண்டும். தங்கள் படைப்புகளால் அறிவுச்சுடர் ஏற்ற வேண்டும். புதுக்கவிதை எழுதுவோரும் மரபிலெழுத முயல வேண்டும்.

துன்பச் சுமை மனத்தை அழுத்தும்போது தளர்வுறாமல் தாங்கும் தாய்மொழியை இறுதிவரை கண்போல் காக்க வேண்டும். தெளிவுறவே அறிந்து, தெளிவுதர மொழிந்து மரபின் சுவையை யாவரும் உணரச் செய்ய வேண்டும் என்ற பேரவா எனக்குண்டு. வண்ணத்தில் குறைந்தது ஆயிரம் பாக்களாவது எழுதவேண்டும்.

••

ஜே.ஜே.அனிட்டா

ஒரு பெண்ணுக்கான இலக்கியப் பயணம் இலகுவானதல்ல. என் பாதைக்கான கடினங்களை நான் நேசிக்கிறேன் என்பதாலேயே என்னால் இன்றளவும் இவ்வியங்குதளத்தில் ஆழப் பாய்ந்து நிறுவிக்கொள்ள முடிந்தது. சற்றேறக்குறைய இருபத்திநான்கு வருடப் பயணமாக இவ்வெழுத்தானது என்னை உந்தியதன் விளைவாகப் புத்தகங்களை எழுத முடிந்தது. விருதுகளைப் பெற முடிந்தது. பெயரறியப்பட முடிந்தது. பல அற்புத இலக்கிய அமைப்புகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும் நிகழ்ந்தது.

நடப்பு சமூகச் சூழல்களை அரசியல் நிலைப்பாடுகளை நடைமுறை வாழ்வியல் தர்க்கங்களை எழுத பெண்களின் அறிவே அதிகம் தேவைப்படுகிறதென நம்புகிறேன். அதுவே மாற்றங்களை ஆக்கங்களை நல்ல அமைப்பினை உருவாக்க உதவும்.

ஒரு பெண்ணாக இந்தத் துறையில் என்னை ஈடுபடுத்துவது ஒவ்வொரு முயற்சியிலும் இப்பிறப்பின் பெருமையை அடைவதற்கான திறவுகோலேயன்றி வேறென்ன..!

வாசிப்பை விடவும் தீவிர இலக்கியப் பேராற்றல் ஒன்றுண்டு. அது இச்சமூகத்தினை

இவ்வாழ்வினைப் பயில்வது. சரியாக உணர்ந்து சரியாக வெளிப்படுத்துவது. எல்லாத் தடைகளுக்கும் மேலொரு வெற்றியின் ஒளி வழிநடத்தக் காத்திருக்கிறதெனத் தீவிரமாக நம்புவது.

பெண்களின் எழுத்தில் வல்லமையுண்டு. அதனைச் சரியாகப் பயன்படுத்துபவர்களால் சரியானதொரு உலகை நிச்சயிக்க முடியும்.

மதுரா

எனது இயற்பெயர் தேன்மொழி ராஜகோபால். இளம் பிராயத்திலேயே கவிதைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்தாலும் முகநூலில் எழுத ஆரம்பித்த பின்னரே அவை கவனம் பெற்றன. அச்சு இதழ்களிலும் இணைய இதழ்களிலும் கவிதைகள் பிரசுரமாகி உள்ளன. நிறைய விருதுகளும் பரிசுகளும் கவிதைகளுக்காகப் பெற்றாலும் படைப்புக் குழுமத்தின் "கவிச்சுடர்" விருது மனதுக்கு மிகவும் நெருக்கமான ஒன்று.

முதல் கவிதை நூல் "சொல் எனும் வெண்புறா" படைப்பு பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியாகிப் பரவலான கவனம் பெற்றது. இரண்டாவது நூலான "பெண் பறவைகளின் மரம்" ஆங்கில மொழிபெயர்ப்போடு படைப்பு பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியிடப்பட்டுப் பேசப்படும் நூலாகி உள்ளது. அடுத்த முயற்சியாக சிறுகதைகளும் எழுதி "தகவு" உட்பட பல இலக்கிய இதழ்களில் வெளியாகி வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளன. விரைவில் நல்ல சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றை வெளியிட ஆவல்.

கோ.லீலா

கோ.லீலா ஆகிய நான்... அடிப்படையில் பொறியாளர், ஆறுநூல்கள் எழுதியுள்ளேன் சமூகப் பொறியாளராக... வருங்காலச் சந்ததியினருக்கு நல்ல நீர், சோறு, காற்றைக் கையளித்துச் செல்லவேண்டும் என்பதே எனது வாழ்நாளின் குறிக்கோள். அதற்கான பல்வேறு பணிகளில், எழுத்தும் ஒரு தளமாயிற்று.

மறைநீர் என்ற தண்ணீர் குறித்த நூலை எழுதினேன். அதை வெளியிட படைப்பு பதிப்பகம் மனமுவந்து முன்வந்தது. இன்று அந்நூல் பலரிடம் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது. பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி

பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதோடு, இருபது ஆண்டுகளில் (2000-2020) புத்தியைத் துலக்கிய புத்தகமாக விகடனால் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இயற்கையோடு இருந்த என்னை இலக்கியத்திலும் உலாவரச் செய்தது படைப்பு. ஹைக்கூ தூண்டிலில் ஜென் நூல் (இயக்குநர் பிருந்தா சாரதியின் ஹைக்கூ மீதான ஆய்வுக்கட்டுரை) மூலம் ஹைக்கூ மீதான ஆய்வுக்கட்டுரை எழுதிய தமிழ்நாட்டின் நான்காவது பெண்ணாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளேன்.

வரையாட்டின் குளம்படிகள் நூல் தமிழ்நாட்டின் பெண் சூழலியல் எழுத்தாளர் என்ற இடத்தைத் தக்கவைத்திருக்கிறது.

இலக்கியச் சுடர் விருது, சர் விஸ்வேஸ்வரய்யா சீர்மிகு பொறியாளர் விருது, சக்தி விருது, தாரகை விருது, பூலோக கங்கை விருது, *Vocational Excellence Award,* நம்மாழ்வார் விருது, கண்ணதாசன் விருது போன்ற பல்வேறு விருதுகளையும் பாராட்டுக்களையும், மக்களின் நன்மதிப்பையும், புகழையும் பெற்றுத் தந்துள்ளது படைப்பின் ஊக்கம்.

நாம் நமக்காகவும் நமது சந்ததியினருக்காகவும் தண்ணீரைப் பாதுகாக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். அதற்காக, நாம் அனைவரும் அணுகிட இயலாதோரையும் அணுகிடவும் அனைவருக்கும் எப்போதும் தண்ணீரும், உணவும் கிடைத்திட வேண்டும் என்ற உயர் நோக்கம் நிறைவேறிடவும் உறுதி ஏற்போம் என்ற கொள்கையைக் கொண்டு தொடர்ந்து பணியாற்றுவேன்.

அனைத்து மகளிருக்கும் மகளிர் தின வாழ்த்துக்கள். உறுதுணையாக இருக்கும் ஆண்களுக்குப் பாராட்டுகள்.

மழைநீர் ! மண்ணின் உயிர் நீர் !!

■

மீதமிருக்கும் சொற்கள்

....

இறுகிய என் மனதை..
உன் ஒற்றைப் பார்வை
சட்டெனப் பிளந்தது
சடசடவெனச் சரிந்தது
என் வறட்டுப் பிடிவாதம்..

நீ இறைத்துச் சென்ற
சொற்களின் நுனி மழுங்கி
மௌனத்தில் உறைகிறது..

உருளும் நாக்கில் தடம் புரண்ட
மீதமிருக்கும் சொற்களோ
வாழ்வா சாவா நிலையில்
வாய்ப் பிளந்து
உனக்கும் எனக்குமான
ஒரு ஊடல் திருநாளிற்காய்
காத்திருக்கிறது.....

– **வே.சுகந்தி**

மெத்தனம் காட்டும்
உனதத்தனைக்கும்
இறகுகளைக் கோர்த்தே
இரு சிறகு செய்கின்றேன்..

காற்றில்
நர்த்தனம் ஆடியேனும்
களிப்புறட்டுமேயென்று

வெண் மேகம்தனை ஈன்று
சமாதானம் காட்டும்
ககனத்திற்குக் கட்டாயம்
வெண்புறாக்களின் சாயல்தானே.....

– **ஜனனி**

மழைத்துளி வரைய
நிறம் தேர்கிறேன்
எதேச்சையாய்
தட்டிவிட்டுச் செல்கிறாய்
வானவில் கூடையை
சரக்கொன்றையாய்
உதிரும் துளிகள்
பெருந்திணை...
பெருக்கியள்ளி
கூடையில் சேர்த்து
முன்னம் நாம் செய்வித்த
முப்பட்டகத்தில்
உன்பக்கம் கொட்டுகிறேன்
ஒருங்கிய ஒற்றை ஒளிக்கற்றையில்
கிடைத்தது மழைத்துளி
வரைய கைக்கிளை வண்ணம்

– **சுசித்ரா மாறன்**

நிரம்பியிருக்கும் நேசயிருப்பு

....

வேலிமுள் நடுக்கம்
ஐப்பசி அடர்மழை
மூளை மசமசப்பு
இருள் பள்ளம்
முனகல் சத்தம்
அக்னிக் கொதிப்பு
சூரிய நிழல்
அனைத்திலும் ஆட்டமாடும்
பூத மனம்
இடையிலொரு கீற்றாக
ஒரு நேசக்கானம்
எரிந்தடங்குகிறது
பூத மனம்
சாம்பலில் மலர்கிறது
தேவநேசப்பூ.

– **பிரியா பாஸ்கரன்** ■

கவிஞர் அ.ரோஸ்லின்

பேரன்பு மிக்க பெரியார் அவர்களுக்கு,

“கல்வி அறிவும், சுயமரியாதை எண்ணமும், பகுத்தறிவுத் தன்மையுமே தாழ்ந்து கிடக்கும் மக்களை உயர்த்தும்” என்று நீங்கள் கூறிய வார்த்தைகளில் செயல்படுத்திய அரசியலை நீங்கள் மறைந்து பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே அறிந்தேன். அரசியல் களமோ, இலக்கியக் களமோ, சமூகக் கட்டமைப்போ, எது சார்ந்தும் தீர்க்கமான கருத்துக்களை உம் போலப் பகிர்ந்தவர்கள் யாருமில்லை.

1956ஆம் ஆண்டு திருச்சி மாவட்டத்தின் ஆட்சியராக ஒரு பார்ப்பனரல்லாத தமிழர் திரு. ஆர்.எஸ். மலையப்பன் என்பவர் இருந்தபோது பெரம்பலூர் அருகில் உள்ள நாராயண மங்கலம் என்ற ஊரில் நரிக்குறவர் இன மக்களுக்கான வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்து அவர்களின் வாழ்வாதாரங்களுக்கு உதவிகள் செய்தார். தனி நபரின் நிலத்தை எடுத்தது தொடர்பாக அந்த நபரால் நீதி மன்றத்தில் வழக்கு தொடரப்பட்டது. இந்த வழக்கில் நீதிபதிகள் இருவர் தனி நபருக்குச் சார்பாக ஆணை பிறப்பித்தனர்.

நில எடுப்புச் செய்த ஆட்சியரை வரம்பு மீறிக் கண்டித்ததோடு அவர் நாட்டில் எங்கும் உயர் பதவிகளில் இருக்க இலாயக்கற்றவர் என்றும் அதில் குறிப்பிட்டனர். மாவட்ட ஆட்சியர் திரு.ஆர்.எஸ்.மலையப்பன் யாரென்று உங்களுக்குத் தெரியாது. இருப்பினும் இந்த நீதிமன்ற ஆணை, பார்ப்பனர் பார்ப்பனரல்லாதோரிடையேயான ஒரு மானப் பிரச்சனை. ஆரிய - திராவிடர்களிடையேயான உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் உணர்ச்சிப் பிரச்சனை எனக் கருதினீர்கள். கண்டனக் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்தீர்கள்.

உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளைப் பற்றிப் பொதுமக்கள் கருத்துத் தெரிவிப்பது கோர்ட்டை அவமானப்படுத்துவதாகும் என்ற பூச்சாண்டியை இனியாவது அம்பலப்படுத்த வேண்டும் என்று கூறி, ‘சாதாரண அரசுப் பணியாளர்களில் ஒருவரான நீதிபதியின் தீர்ப்பைத் தவறு என்று கண்டிப்பதற்கு மக்களுக்கு உரிமை வேண்டாமா?’ எனத் துணிச்சலுடன் கேள்வி கேட்டீர்கள் ஐயா.

உங்களுக்கு அபராதம் விதிக்கப்பட்டது. மணியம்மையார் எச்சரித்து விடப்படுகிறார். வழக்கு இத்தோடு முடிகிறது. ஆனால் உங்கள் மனதில் எழுந்த அந்த நியாய உணர்வு, எழுந்த ஆத்திரம், அதற்காக நீங்கள் நீதிமன்றத்தில் வெளிப்படையாக வெளியிட்ட பிரகடனம், பெற்ற தண்டனை யாவும் எண்ணும்போதெல்லாம் மெய்சிலிர்க்கச் செய்கிறது. இன்றும் இதுபோன்ற நியாயமற்ற நிகழ்வுகள் தொடர்ந்துகொண்டுதான் உள்ளன ஐயா. நீதியின் குரல்வளை நெறிபடும்போதெல்லாம் நீதி தேவதை உங்கள் குரலுக்காய்க் காத்துக் கிடக்கிறாள் ஐயா.

உங்கள் மேடைப்பேச்சுக்கள் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தவை. அவற்றை நேரடியாகக் காணும் பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டவில்லை. ஆனாலும் உங்கள் பேச்சினைக் கேட்கும்பொழுதும் படிக்கும்பொழுதும் எவ்வாறெல்லாம் ஒரு மனிதர் வாழ்ந்து இருக்கிறார் நான் பிறந்த இந்த மண்ணில் என்று நினைப்பேன்.

மேடைப் பேச்சுக்கு நீவிர் கூறும் வரையறை முக்கியமானது. கோடைக் காலங்களில் நீங்கள் ஈரோட்டில் மாணவர்களுக்குப் பேச்சுப் பயிற்சி வழங்கும் முகாம்களை நடத்துவீர்கள். அதில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் எல்லாம் தமிழ்நாட்டில் பிற்காலத்தில் தலைசிறந்த சொற்பொழிவாளர்கள் ஆனார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“அடுக்கடுக்காகப் பேச வேண்டுமென்று, பல கருத்துக்களையும் பல பயனற்ற சொற்களையும் கொண்டு வந்து குவித்து எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு முக்கியத்துவம் இல்லாமல் செய்து பாழாக்குகின்றனர். இந்த நோய் இன்று மாணவருக்கு அதிகம் உண்டு. என்றாலும் இது பேச்சுக்கு வந்த பெருநோய் என்றே நான் சொல்லுவேன்” என்று 1949இல் பேச்சுப் பயிற்சி நிகழ்வில் நீங்கள் கூறியது இப்போதும் பொருந்துவது எப்படி என்று எண்ணி வியக்கிறேன்.

சுயமரியாதைத் திருமண மேடைகளில் நீங்கள் வழங்கிய சமூகக் கருத்துக்கள்தான் எவ்வளவு..

திருமண நிகழ்ச்சி என்றாலும் அந்த மேடையில் மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு, பெண்ணுரிமை, பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பு, மக்கள் பேறு, குடும்பம் நடத்துதல் உள்ளடக்கிய ஒட்டுமொத்த சமுதாயத்துக்குத் தேவையான கருத்துக்களைப் பகிர்ந்துகொள்வீர்கள்.

உங்கள் பகடிப்பேச்சு எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஒன்று. பெரியார் பொதுக்கூட்டம் போட்டால் வராதவர்கள், மாநாடு போட்டால் கேட்க விரும்பாதவர்கள், திருமணத்திற்கு உற்றார் உறவினர்கள் என்கிற முறையில் வருவார்கள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை மிக எளிமையாய்ப் பயன்படுத்திப் புரட்சிக் கருத்துக்களை நாகரீகமாகத் தெரிவிப்பீர்கள்.

பல மணிநேரம் சிந்தனையும் சிரிப்பும் சேர்ந்து குதூகலிக்கும் உரையை நீங்கள் நிகழ்த்துவீர்களாமே, ஐயா. நினைக்கும்போதே ஆனந்தமாக உள்ளது தந்தையே, உங்கள் பெண்ணுரிமைப் பேச்சைக் கேட்ட மணமகள் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட தாலியைக் கழற்றி மேடை மீது விட்டெறிந்த வரலாறும் நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

இப்பொழுது உள்ள டிஜிட்டல் யுகத்தில், நீங்கள் செய்த அத்தனைக் காரியங்களும் பேசிய பேச்சுக்களும் நிகழ்ந்தால் அவை வைரலாகி இணைய உலகத்தையே கலக்கியிருக்கும் ஐயா.

தீண்டாமைக்கு எதிராக அனல் கக்கும் பிரச்சாரங்களைப் புரிந்தீர்கள். தீண்டாமை என்பது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை எவ்வாறு பாதிக்கிறது என்பதை உணர்ந்து, மிகுந்த வருத்தத்துடன் கோபத்துடன் உணர்வுப்பூர்வமாக நீங்கள் பலமுறை பேசியதுண்டு ஐயா. அவையெல்லாம் அறிவார்ந்த சமூகம் என்று கூறிக்கொள்ளும் ஒரு சமூகத்தின் இன்னொரு பக்கம் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து இருந்தீர்கள், என்பதையே காட்டுகிறது.

காந்தியக் கொள்கைகளில் ஈடுபாடு கொண்டு 1919ஆம் ஆண்டு நீங்கள் காங்கிரஸ் கட்சியில் உங்களை இணைத்துக்கொண்டீர்.

காந்தி தலைமையில் காங்கிரஸ் நடத்திய பல போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டு சிறை சென்று இருக்கிறீர்கள். 1922ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாணக் காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவராக மதிப்பிற்குரிய எம் தந்தை நீவிர்

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டீர். காங்கிரஸ் கட்சியின் ஆதி காலத்திலேயே அதில் இணைந்து இருந்த நீங்கள், அரசுப் பணிகளிலும், கல்வியிலும் இடஒதுக்கீட்டை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற உங்கள் கோரிக்கையைக் காங்கிரஸ் கட்சியினர் ஏற்க மறுத்ததால், 1925ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் கட்சியை விட்டு விலகியிருக்கிறீர்கள் என்று அறிந்தேன்.

பதவிக்காகக் கொள்கையை விற்றுவிடுகிற காலத்தில், முக்கியமான முதன்மைப் பதவிகள் உங்களைத் தேடி வந்தபோதும் இட ஒதுக்கீட்டுக்காக உங்கள் கோரிக்கையை ஏற்காத காங்கிரஸில் இருந்து உங்களது உறவை முடித்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள் என்பது நீங்கள் சுயமரியாதையின் வித்தென்பதைத் தெள்ளத்தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

நீங்கள் தமிழர் இல்லை என்று கூறுவதைக் கேட்டு இருக்கிறேன். தமிழராய்ப் பிறந்த பெரியார், அவர் பூர்வீகம் வேறு மொழியாக இருந்தாலும், கேரளாவில் வைக்கம் என்னும் ஊரில் கோயிலுக்குள் நுழையவும், கோயில் வீதியில் நடக்கவும் தலித் மக்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தடையை எதிர்த்து நடந்த போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டு சிறை சென்றீர்கள். இந்தப் போராட்டத்திற்குப் பின் உங்களை வைக்கம் வீரர் என்று அழைத்தார்கள் அல்லவா, அதுவே உங்கள் எதிர்ப்பாளர்களுக்கு மிகச்சிறந்த எதிர்வினை. பாதிக்கப்படும் எந்த ஒரு மக்களையும் முன்சென்று வழிநடத்தவும் நீதி வழங்கவும், சமூகம் காக்கவும் தன்னையே ஒப்படைக்கும் மனிதராகவே உங்களைக் கண்டவர்களுக்கு நீங்கள் பெரியார். அப்படி நினைக்கத் தோன்றாதவர்களுக்கும் நீங்கள் பெரியார்தான்.

சுதந்திரம் விடுதலைக்காக மட்டுமன்றி மூடப்பழக்க வழக்கங்களுக்கும் பெண்ணுரிமைக்காகவும் மண்ணின் மைந்தனாகக் குடியரசு நாளிதழைத் தொடங்கி நாளிதழ் மூலம் சமூகத்திற்குப் பயனுள்ள கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும் சிந்தனைகளையும் பரப்பினீர்கள். இதற்கு மக்களின் பெரும் ஆதரவும் கிடைத்தது. மாநாடு, கூட்டங்கள் நடத்தி மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினீர்.

1938இல் நீதிக்கட்சியின் சார்பாக இந்தி மொழிக்கு எதிரான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டீர்கள்.

1939ஆம் ஆண்டு இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தினால் சிறையில் இருந்த நீங்கள் விடுதலையானதும், நீதிக்கட்சியின் தலைவர் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டீர். பின்னர் “நீதிக்கட்சி” என்ற பெயர் 1944ஆம் ஆண்டு ‘திராவிடர் கழகம்’ எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றது. திராவிடர் கழகத்தின் கொள்கைகள் மக்களிடத்தில் ஆழமாகப் போய்ச் சேர்ந்தன. இச்சமயத்தில்தான் 1949ஆம் ஆண்டு (திராவிடர் கழகத்தில்) உங்களிடத்தில் இருந்து அண்ணா அவர்கள் விலகி, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் (தி.மு.க) என்ற புதிய கட்சியைத் தோற்றுவித்தார். திமுகவிலிருந்து அதிமுக உருவானது.

பண்பட்ட சமூகமாகத் தமிழ்ச் சமூகம் உருவாகி வளர்ந்ததற்குத் திராவிடர் கழகம் ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியன என்றால் மிகையாகாது ஐயா.

திராவிடர் கழகம் ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தப்படும் தீண்டாமையைத் தீவிரமாக எதிர்ப்பதிலும், ஒழிப்பதிலும் முனைப்புடன் செயல்பட்டது. பெண்கள் உரிமை, பெண் கல்வி, பெண்களின் விருப்பத் திருமணம், கைம்பெண் திருமணம், ஆதரவற்றோர் இல்லங்கள் மற்றும் கருணை இல்லங்கள் போன்ற செயல்களில் ஈடுபட்டனர் என்பது நீங்கள் இச்சமூகத்தில் செய்த மாபெரும் பணியால் இயன்றிருக்கிறது.

ஐயா நீங்கள் பெண் விடுதலை, கடவுள் மறுப்பு, சாதி மறுப்பு, பகுத்தறிவு போன்றவற்றில் புத்தகங்களும் பேருரைகளும் படைத்திருக்கிறீர்கள். உங்கள் பேச்சுக்கள் சமூகத்தில் சீர்திருத்தத்தை ஏற்படுத்தின, மக்களின் மனங்களைத் திறந்து அதற்குள் அறிவு சிம்மாசனத்தைப் பொருத்தின. மனித சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டி, அதிகாரத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்பவர்களுக்கு உங்கள் கருத்துக்கள் எச்சரிக்கை மணி. உங்கள் அற்புதச் சிந்தனைகள் எம் சமுதாயத்தைத் தெளிவாக்கின.

நீங்கள் எழுதிய புத்தகங்கள், உங்களது உரைகள் பெரியார் சிந்தனைகள் என்ற பெயரில்

புத்தகங்கள் ஆக்கப்பட்டு எங்களுக்குக் கிடைத்தன. அப்படித்தான் நீங்கள் எங்களுக்கு அறிமுகமானீர்கள்.

உங்களது தத்துவங்கள், இயல்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் தொடர்ச்சியாக ஆய்வேடுகளாக வெளிவந்துகொண்டே இருக்கின்றன.

எனக்கு மிகவும் பிடித்த உங்களது புத்தகம் "பெண் ஏன் அடிமையானாள்" என்ற கட்டுரைத் தொகுப்புதான். உங்களது அனைத்து மேடைப் பேச்சினையும் ரசித்திருக்கிறேன், கேட்டு வியந்திருக்கிறேன். திருச்சியைச் சேர்ந்த தோழர் அரசெழிலன் பெரியார் சிந்தனைகள் அடங்கிய பல்வேறு சிற்றிதழ்களை எனக்கு அனுப்பினார். முக்கியமாக மாதவிடாய் காணப்படும் பெண்களைத் தீட்டு என்று ஒதுக்குவது எவ்வளவு வலியினை அந்தப் பெண்களுக்குத் தரும் என்பதும் தாலி பற்றிய உங்களது சிந்தனைகளும் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தன.

பெண் ஏன் அடிமையானாள் என்ற புத்தகம் இதுவரை பல்வேறு பதிப்பகங்களால், பல்வேறு காலக்கட்டத்திலும் பதிப்பிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. உங்களது இக்கட்டுரைத் தொகுப்பு எழுதப்பட்டு 60 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகிவிட்டது. ஆனாலும் இப்போது புழங்கிவரும் பெண்ணியச் சிந்தனைவாதிகள்கூட நீங்கள் கூறிய அதிஅற்புத முற்போக்குச் சிந்தனைகளை ஏற்றுக்கொள்வார்களா என்று தெரியாது. பெண்கள் ஆண்களைப் போலத் துணிவாக நடந்து கொள்ளவேண்டும், பெண்கள் தனியாக வாழ்ந்து தன்னை நிரூபிக்கலாம் என்கின்ற நிலையில் வாழ வேண்டும், சுதந்திரமாகக் கவலையற்று வாழ அறிவைக் கொண்டு சிந்தித்து அதன்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று பத்து அத்தியாயங்களில் பெண்கள் ஏன் இந்த மோசமான நிலையில் உள்ளார்கள் என்பதை எடுத்துரைத்து இருக்கிறீர்கள்.

உங்களின் வலிமையான கருத்துக்கள் பொதிந்த இந்நூல் திருமணம், பொது நிகழ்ச்சிகளில் ஆயிரக்கணக்கில் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

பெண் ஏன் அடிமையானாள் தொகுப்பு பற்றி நான் பல்வேறு இடங்களில் பேசியிருக்கிறேன். பெண்ணை உடலாக மட்டுமே பார்க்கக்கூடிய இந்தச் சமூகத்தில் அவளுக்கான உரிமைகள் பற்றியும் பெண்ணின் இடம் இந்தச் சமூகத்தில் எவ்வாறு குறிப்பிடப்படுகிறது என்பதைப் பற்றியும் அவளது அவல நிலையைப் பற்றியும் உங்களைப் போன்று வேறு யாரும் கூறவில்லை. எனவே பெண்களுக்கு வக்காலத்து வாங்கிவரும் உங்களை எனக்குப் பிடித்துப்போனதில் வியப்பேதுமில்லை. இச்சமூகத்தைப் பற்றியோ பெண்ணைப் பற்றியோ சிந்திக்காத அல்லது அவதூறு செய்யும் நபர்களுக்கு வேண்டுமானால் உங்கள் கொள்கைகள் பிடிக்காமல் இருக்கலாம். ஒருவேளை பால்யத் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்ட உங்களுக்குப் பிறந்த பெண் குழந்தை குருத்தில் மரிக்காமல் போயிருந்தால், நீங்கள் எப்படி அப்பெண் குழந்தையை வளர்த்தெடுத்திருப்பீர்கள், என்று இந்தச் சமூகம் அறிந்திருக்கும்.

இன்னும் நிறைய நிறையப் பேச வேண்டும்தான். உங்கள் சொற்பொழிவுகளை ஒலியாகக் கேட்டால் பல்வேறு மாதங்களுக்கு அதைக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கலாம், உங்களது வாழ்க்கையை இந்தச் சமூகத்திற்கு வழங்கி இருக்கிறீர்கள் என்பதை உங்கள் பேச்சுக்களே உணர்த்தும்.

உங்கள் வாழ்நாளில் ஒரு பகுதியைத் தமிழ்ச் சமூகம் மேன்மையுற வழங்கிய உங்களை உங்கள் சிந்தனைகளை என் வாழ்வு இருக்கும்வரை நான் சார்ந்த சமூகத்தினருக்கு அளிப்பதே என் விருப்பம் ஐயா.

மிக்க பேரன்புடன் உங்கள் சுயமரியாதைப் பெயர்த்தி. ■

த. தனபிரியா,
இளங்கலை கல்வியியல் இரண்டாம் ஆண்டு,
விவேகானந்தா கல்வியியல் கல்லூரி, கும்மங்குடி.

நூல் - துப்பட்டா போடுங்க தோழி
ஆசிரியர் - கீதா இளங்கோவன்

ஏன் இத்தனை பாகுபாடுகள்?

நாம் ஒன்றைத் தேடும் பாதையில் வேறு ஒன்று வருவதை ஏன் அலட்சியமாக விட வேண்டும்.. அப்படியான தேடலில் அலசிப் பார்த்தபோது எனக்குக் கிடைத்த புத்தகம்தான் கீதா இளங்கோவன் எழுதிய `துப்பட்டா போடுங்க தோழி`. வைரம் தீட்டத் தீட்ட எப்படிக் கூர்மைப்படுகிறதோ அதுபோலப் பெண்கள் அவர்களது தன்மை நிலைகளில் கூர்மைப்படுவதற்கு இந்தப் புத்தகம் உதவியாக அமையும்.

துப்பட்டா போடுங்க தோழி என்ற நூலின் நோக்கமாக கீதா இளங்கோவன், பெண்ணியம் என்பது ஆண்களுக்கு எதிரானது அல்ல, ஆணாதிக்கச் சிந்தனைக்கு எதிரானது என்றும் ஆணை வெறுப்பது அல்ல பெண்ணின் இயற்கையான (Natural soghts) உரிமைகளைக் கேட்பதற்கும், சொல்லப்படும் கருத்துக்களை ஆணாதிக்கச் சிந்தனை உள்ள ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் பார்வைக்குக் கொண்டு சேர்ப்பதற்கும் எனக் குறிப்பிடுகிறார். பெண்ணியத்தை நடைமுறை வாழ்க்கையோடு இணைத்து இந்த நூல் எடுத்துக் கூறுகிறது.

இந்த நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் 2021ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் தொடங்கி டிசம்பர் வரை தொடர்ச்சியாக 'Her Stories' என்ற இணையதளப் பக்கத்தில் வெளியாகி இருக்கின்றன. பின் முகநூல் வழியாக இந்தக் கட்டுரைகள் அதிகளவு பகிரப்பட்டு வாசகர்களிடையே கவனத்திற்கு உள்ளானதாக மாறியது. இந்த வாசகர் கவனம் அவர் தொடர்ந்து எழுதுவதற்கான உந்து சக்தியாக மாறி இருக்கிறது என்பதை அவர் இந்த நூலில் கொடுத்து இருக்கக்கூடிய என்னுரை மூலம் அறிய முடிகிறது. 108 பக்கங்கள் கொண்ட இந்த நூல் 30 அத்தியாயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எதற்காக துப்பட்டா? என்ற கேள்விக்கான பதில் உடலின் இயற்கையான வளர்ச்சியை மறைப்பதற்காகத்தான் என்பதே. அதற்கான மறுதலையாக கீதா இளங்கோவன், உனக்குப் பிடித்தமான உடையை அணிந்து தன்னம்பிக்கையுடன் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நடை போடு. உன் உடலையோ அல்லது நீ அணிந்துள்ள உடையையோ ஒருவர் விமர்சித்தால் அவர் அறியாமையில் இருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொள் என்கிறார். உனது ஆளுமை பேராற்றல் உடையது, அதை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஆயுதம்தான் உடல் என்று பேசக்கூடிய இந்த நூல் உடலின் மீதான குற்ற உணர்வுகளைக் களைந்து நம்பிக்கையை விதைக்கும் விதையாக இருக்கிறது.

"யாருங்க இந்தக் குடும்பத்துப் பெண்" என்ற அத்தியாயத்தில், தன்னுடைய சொந்த விருப்பங்களையும் வெறுப்புகளையும் மறைத்து மற்றவர்களுக்காக வாழ்வதுதான்

குடும்பப் பெண்ணாம், குறிப்பாக மதங்களும் ஆணாதிக்க ஜாதியச் சமூகமும் உருவாக்கி இருக்கும் கட்டமைப்புக்கு எந்த வகையிலும் சவால் விடாத பெண்கள் குடும்பப் பெண்களாம். இந்தக் கட்டமைப்புக்கு மாறாகப் பேசக்கூடிய நடந்து கொள்ளக்கூடிய பெண்கள் குடும்பப் பெண்கள் அல்ல என்ற வரையறையைக் கூறி அதற்கு எதிரான கேள்வியையும் இந்த நூல் எழுப்புகிறது. குடும்பப் பெண் இருக்கிறதே.. ஆனால் இந்தச் சமுதாயத்தில் குடும்ப ஆண் அல்லது குடும்ப ஆள் அல்லாதவர் என்ற வகைப்பாடு ஏன் இல்லை என்கிறார். பெண்களிடம் மட்டும் ஏன் இவ்வளவு பாகுபாடுகளைக் காட்டுகின்றனர் என்கிற சிந்தனையை விதைக்கக் கூடியதாக இந்நூலின் கருத்துக்கள் அமைந்துள்ளன.

உடைகள் உடலை மறைப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் தான் செய்யும் வேலைக்குச் சௌகரியமானதாக ஏற்றாற்போல் இருக்க வேண்டும். புடவைதான் கலாச்சாரம் என்றாலும் பெண்கள் அவர்களது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப உடைகளை அணிவதற்கான செயல்பாட்டில் குறை இருக்கிறது. இன்றும் கிராமத்தில் திருமணமான பெண்கள் சுடிதார்களை வாங்கவோ அணியவோ முடியாத நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். இது அவர்களின் வறுமையைக் குறிக்கவில்லை. அவர்களது உரிமை மறுக்கப்படுவதைக் குறிக்கிறது.

பெண்களின் உரிமைகளில் கல்வி, வேலை, இணையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை முக்கியமானவை என இந்நூல் வலியுறுத்துகிறது. வீட்டு வேலை, சமையல் வேலை, குழந்தை வளர்ப்பு ஆகியன பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல ஆண்களுக்கும் உரியது என்கிறார். இத்தகைய பணிகளில் ஆண்களும் பெண்களும் சமம் என்ற அவரது விளக்கம் இந்நூலில் பேசப்படுகிறது. அதேபோலப் பெண்கள் பணிபுரியும் இடங்களில் வேலை செய்வதற்கு ஏற்ற வசதிகளை அண்ணல் அம்பேத்கர் ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததை நாம் நினைவுகூர்ந்து அதனைத் தொடர வேண்டும்.

"யார் யாருக்கோ ஆறுதல் கூறும் நாம், நமக்கு மட்டும் அல்லது எனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படி நடக்கிறது என்று நம்மைத் தாழ்த்துவது ஏன்? எந்த மோசமான சூழலையும் அது எவ்வளவு கடினமானது என்பதைப் புரிந்துகொண்டு அதனைக் கையாளும் திறனைச் சிந்தித்து நம்மை நாமே தேற்றிக்கொண்டு அன்பு செலுத்தினால் விரைவாக மீள முடியும்," என்று கிறிஸ்டின் நெஃப் கூறியதைக் கீதா இளங்கோவன் மேற்கோளாகக் காட்டுகிறார். இதன் மூலம் சுயபரிவு உங்களிடம் இருக்கிறதா? என்கிற சோதனையைச் செய்யத் தூண்டி அது முக்கியமான தேவை என்பதைத் தன் மொழியில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல ஆண்களுக்கும் உரியதாக வேண்டும். பெண்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்ற மேலோட்டத்தின் உள் ஆழம் அவளின் கற்புக்காக மட்டுமே. நாம் பாதுகாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று நம்பவைக்கப்பட்டுக் கற்பு என்கின்ற சொல்லின் மூலம் அடக்கிவைக்கப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறோம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

எத்துறையிலும் உச்சத்தை அடைந்த ஒரு பெண்ணை எடுத்துக்கொண்டோமானால் அவர் கல்யாணம் செய்துகொள்ளாதவராக இருப்பார் அல்லது கல்யாணம் ஆகிக் கணவனை இழந்தவராகவோ அல்லது பிரிந்தவராகவோ இருப்பார். ஏனென்றால் அவர்கள்தான் சுதந்திரமாகச் சிந்தித்து உழைத்துச் சாதிக்க முடிகிறது என்கிற உண்மையைக் கூறுகிறார். "குடும்பக் கட்டுப்பாடு" என்ற விஷயத்தில் பெண்களை விட ஆண்களுக்கு வலி குறைவு ஆனால் அவர்கள் செய்ய மாட்டார்களாம். அதைப் புரிந்து இருந்தும் பெண்கள் ஆண்களுக்குத் தொடர்ந்து துணை போய்க்கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதையும் நம் எண்ணத்திற்குள் கொண்டுவருகிறார்.

ஒரு பெண் தலைவராக இருந்தால் "தம் வீட்டின் நீட்சியாகத்தான்" அந்தக் கிராமத்தைப் பார்க்கிறார்கள். அவர்களின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட இடையூறுகளைக் களைந்து அவற்றை எவ்வாறு தீர்க்கலாம் என்கிற எண்ணத்துடன் செயல்படுவார்கள். ஆண் தலைவர்கள் செய்யும் பணியின் தொகையை பெண் தலைவர்கள் செய்யும் பணியோடு எப்படி

ஒப்பிடுவது என்கிற கேள்வியை எழுப்பி, ஆண்கள் கருதும் வளர்ச்சி அளவுகோலுக்கும் பெண்கள் செயல்பாட்டின்வழி கருதும் வளர்ச்சி அளவுகோலுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை இந்நூல் உணர்த்துகிறது.

பெண் என்பவள் அம்மா, அக்கா, தங்கை, மனைவி, மகள், அண்ணி என்று அத்தனை ரோலையும் எடுக்கும்போது இருப்பதைவிட அவள் தோழமைகளில் இருக்கும்போது எந்த ரோலையும் எடுக்காமல், எந்த முகமூடியும் அணியாமல், சுருக்கமாகச் சொன்னால் 'அவள் அவளாக இருப்பாள்' என்ற அனுபவ உண்மையை நம்மிடையே கீதா இளங்கோவன் கடத்துகிறார். "முழு விடுதலை பெண்ணுக்கு" என்பதை அவள் பிள்ளை பெறாமல் இருப்பதுதான் என்றார் பெரியார். பிள்ளைகளைப் பெற்றால் பெண்கள் ஆண்களைச் சார்ந்து இருக்க வேண்டும். ஆனால் ஆணோ அவ்வாறு இருப்பதில்லை. இந்த இடத்தில் ஒரு பெண்ணுக்கு அவள் உடலின் மீது அவளுக்கே உரிமை இல்லை. இதுவும் ஓர் ஆணாதிக்கச் செயல்தான். நம்மில் எத்தனை பேர் இந்த உண்மையை அறியாமல் இருக்கிறோம் என்று வினவுவதன் மூலம் யோசனையைத் தூண்டுகிறார். ஒரு ஆண் தன் காதலிலோ அல்லது கல்யாண வாழ்விலோ தோல்வியைச் சந்தித்தால் அரவணைக்க ஒரு கை இருக்கிறது. ஆனால் பெண்ணுக்குக் கைப்பிடித்துத் தூக்குவதற்கு ஆட்கள் இல்லை என்பதைவிடத் தூற்றுவதற்கு அதிகம் பேர் இருக்கின்றனர் என்கிற நிதர்சன வாழ்வை நம் முன்னே கொண்டு வந்து பெண்ணியச் சிந்தனையைத் தூண்டுகிறார்.

பெண் குழந்தை பிறந்தவுடன் பெண் பிள்ளையா என்று ஏசி இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் அப்படி இருக்கக்கூடாது என்கிற கட்டுப்பாடுகளுடன் வளர்த்துப் பள்ளிப் பருவத்தில் நட்பு வட்டத்திற்குள் நுழையவிடாமல் செய்கின்றனர். வாகனம் ஓட்டிப் பழகினால் நம் தேவையை எதிர்பார்க்க மாட்டார்கள் எனப் பயந்து தம் மூலமே பயணத்தைச் சாத்தியமாக்கும் வேலையை ஆண்கள் செய்திருக்கின்றனர். பெண்களுக்குக் கல்யாணம்தான் எல்லாமே என்கிற உணர்வையும், குழந்தை பெறுவதும் தாய்மையும்தான் பெண்களுக்கான அடையாளம் என்பதையும் கூறி வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களை வேலை செய்யவிடாமல் வேலையைப் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று அவர்களது விருப்பமான வேலையைச் செய்யவிடாமல் தடுக்கும் நிலை இருக்கிறது. இதேபோல உடைகளிலும் அது இதுவென்று பல காரணங்களைக் கூறி விருப்பமான உடைகளை அணிவதில் தடைகளை ஏற்படுத்திப் பெண்களின் மனதை மாற்றி அவர்களுக்கு என்று ஒரு முகமூடியைக் கொடுத்து அணிய வைக்கிறார்கள். இப்படியான நிலை பல வீடுகளில் இன்றளவும் இருக்கிறது. இவையெல்லாம் இன்றும் பெண்களுக்குப் பெரியார் தேவைப்படுவதற்கான சூழலாக அமைகிறது.

கள்ளக்குறிச்சி மாவட்டம் கல்வராயன் மலைப்பகுதியில் இருக்கும் மாணவிகள் தங்கள் துப்பட்டாவைப் பாதையில் வீசி துப்பட்டா போடுங்க தோழி என்ற இந்நூலுக்கான வரவேற்பைக் கொடுத்திருக்கின்றனர். இது இந்த நூலுக்கும் நூலாசிரியருக்கும் கிடைத்த பரிசாகும். ஒரு நூலின் வெற்றி என்பது அந்த நூலால் மன மாற்றம் ஏற்படுவதே ஆகும். அந்த வகையில் இந்த நூல் வெற்றியடைந்திருக்கிறது. இந்த நூலுக்கு உயரிய விருதாக இது இருக்கும் என்ற கருத்தினை எழுத்தாளர் நிவேதிதா லூயிஸ் பகிர்ந்த காணொளி வாயிலாகக் கண்டேன்.

"மாதவிடாய், துப்பட்டா போடுங்க தோழி இரண்டும் தோழரின் வாழ்க்கையில் மட்டுமல்ல. ஒவ்வொரு பெண்ணிற்கும் மைல்கல்" என்று அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர் மகாலட்சுமி தன்னுடைய முகநூல் பதிவில் இந்நூலைக் குறித்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

துப்பட்டா போடுங்க தோழி என்பவர்களுக்கான பதில்; பெண்களின் சமகாலச் சிந்தனைப் போக்கைத் தெளிவாகக் காட்டும் கண்ணாடி என்றும் ஆணாதிக்கச் சிந்தனையை விட்டொழிப்பவர்களுக்கான கையேடு என்றும் இந்நூலைக் குறித்து ஜாகீர் உசேன் கூறுகிறார்.

பெண்ணியத்தை எளிமையாக உட்புகுத்தும் வாயிலாக அமைந்துள்ள இந்த நூலை அனைத்துப் பெண்களும் வாசிப்பது அவசியமாகும். ■

சவீதா
ஓவியம் : சக்தி அருளானந்தம்

உவக்குநள் ஆயினும்..

கீர்த்து மெல்ல நெற்றியில் முத்தமிட்டு மைதிலியின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொள்கிறது. பாபு சிரிக்கிறான். தெத்துப்பல் தெரிய.. சிரிப்பு தேயத்தேய விழித்துக்கொண்டாள். கனவு.. சிரிப்பு வந்தது. கனவில் கூட கீர்த்துக்குட்டி பாபு வாங்கிக் கொடுத்த அந்த ரோஜாப்பூ நிறக் கவுனைத்தான் போட்டுக்கொண்டிருந்தது. இருபது வருடங்களுக்கு முன்பான நிகழ்வு. மூன்று மணிக்கு விழிப்புத்தட்டி திரும்பத் திரும்பப் புரண்டு படுத்தாள் மைதிலி. என்ன சுகமான கனவு. கலைந்துவிட்டது... ஏன் எனக்கு எதுவுமே கொடுத்து வைக்கவில்லை.. பிறழத் தொடங்கும் முன்பே மனதை அடக்கினாள்.

நினைக்கக் கூடாது. கணேஷ் படித்துப் படித்துச் சொல்லியிருக்கிறான். முதல் திருப்பத்திலேயே நிறுத்திவிட வேண்டும். இதுபோன்ற எண்ணங்களை என.. ஆனால் ஏனோ சமீபமாய் பாபு அதிகமாய்க் கனவில் வருகிறான். எங்கிருக்கிறாய் பாபு? எப்போதாவது தொடர்புகொள்ளக் கூடாதா? கீர்த்துவின் கல்யாணத்தைத் தெரிவித்துவிட வேண்டுமெனப் பிரயத்தனப்பட்டாள். கணேஷ் கூட எல்லா சோஷியல் லிங்க்கிலும் தேடியது.. தானும் ஏற்கனவே அதிலெல்லாம் தேடி ஏமாந்திருந்ததை அப்போது சொல்லவில்லை. தான் எல்லாவற்றிலும் அப்டேட்டட் என்று குழந்தைகளிடம் காண்பித்துக்கொள்ள மாட்டாள். அவர்களிடம் அதைக் கற்றுக்கொள்வதுதான் அவளுக்குப் பிடித்தமான விஷயம். தனியாகவே சுயம்புவாகவே..... சமீபமாகத்தான் என்னமோ மனதைப் போட்டுக் குழப்பிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஏதோ கீர்த்துவுக்குத்தான் பிரச்சனை என்று மனதில் பட்டது. பல சமயங்களில்

மனது சரியாகத்தான் சொல்லும். கணேஷ் போனில் சொல்லிச் சொல்லிப் போன வாரம் கூட அப்படிச் சிரித்தான்.. "போதும்மா, இங்க நான் நல்லாருக்கேன். நீ உன் உள்ளுணர்வு அது இதுன்னு சொல்லிக் காமெடி பண்ணாத" என எள்ளுவான். ஆனால் கண்டிப்பாய் அடுத்த வாரத்தில் "போனவாரம் கொஞ்சம் ஃபீவர் இருந்ததும்மா. சொன்னாப் பயப்படுவன்னு சொல்லல" என்பான். ஆனால் என் உள்ளுணர்வு சரிதான் என ஒத்துக்கொள்ளவே மாட்டான். வறட்டுப் பிடிவாதம்.

மணியைப் பார்த்தாள். ஆறு மணி. கீர்த்துக்குட்டிக்கு ஆறுமணி விடிகாலைதான். ஏழு மணிக்கு போன் பண்ணலாம். வேலைப் பளுவென இரண்டு மாதமாய்ப் பேசாமல் ஒத்திப் போட்டுக்கொண்டே இருக்கிறாள்.. வருவதாகப் பேச்சே இல்லை. சுத்தமாகப் பேசவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. காலை மாலை எனப் பேசிக்கொண்டுதான் இருக்கிறாள். ஆனால் மனசாரப் பேசவில்லை.. ரொம்ப நாளாச்சு.. கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டுதான் பேசும் எப்பவும். வீடியோ காலில் கூட பக்கத்தில் பொம்மையை வைத்துக்கொண்டு முட்ட வரும். இருபத்தொன்பது வயசுக்கு இதெல்லாம் அதிகமென்பேன். நாற்பத்தொன்பது வயசு உனக்கே அதிகம் இல்ல எனக் கிளுக்கிக் கிளுக்கிச் சிரிக்கும். தொடாமல் பேசவே தெரியாது கீர்த்துக்குட்டிக்கு. கீர்த்துக்குட்டிக்கு மே வந்தால் இருபத்தொன்பது ஆகப்போகிறது. நான்தான் குட்டி குட்டி என இன்னும்..

'என்னதான் வளர்ந்தாலும் அது என்னிடம் அப்படித்தானே இருக்கிறது'. கணேஷ் அவளைவிட இரண்டு வயது சின்னவன். ஆனால் பெரியவனைப் போலத்தான் பேச்சு, நடத்தை எல்லாம். இவளும் அவனுக்கு ஏட்டிக்குப் போட்டியாய்ப் பேசியது எல்லாம் டீன் ஏஜோடு சரி. அப்புறமெல்லாம் இரண்டும் கூட்டுக்களவாணிகள்தான். அவளுமேதான்.. மூன்று பேரும் எப்போதுமே அப்படித்தான்.

அவளை விட கீர்த்துவின் அப்பா பதின்மூன்று வயது பெரியவர். எனவே அவளுக்கு அவரிடம் அப்படிப் பேச வராது. பின்னாளில் பல ஜோடிகள் கடைக்கு வருகையில், புடவை எடுக்கும்போது கிசுகிசுக்கையில் பத்து வருஷத் திருமண வாழ்க்கையில் என்றும் அப்படி மகிழ்ந்ததாக நினைவே இல்லை. என்னமோ ஒரு தகப்பனார் பாவனை.

ப்ளஸ் டூ ரிசல்ட்டுக்காகக் கூட காத்திராமல் அவசரமாய் மைதிலி அப்பாவின் நெஞ்சுவலி பொருட்டு நடந்த திருமணம். ஆனால் கீர்த்துப்பாவை ஒரு வார்த்தை சொல்லக் கூடாது. தட்டில் வைத்துத் தாங்கவில்லை எனினும் கைவிடவில்லை. எல்ஐசி பணம்தான் படிப்புச் செலவுகளைச் சமாளித்திருக்கிறது. வீடும் சொந்தமாய். குறைந்தபட்சம் அதை ஏற்பாடு செய்துவிட்டிருந்தார். இல்லையெனில் தெருவில் நின்றிருப்பாள்.

கடைசி நாளில் முதல் ஹார்ட் அட்டாக்கிலேயே போகும்வரை கூட அப்பாவிடம் அடங்குவது போலவே கீழ்ப்படிதலாய் அவரிடம் வாழ்ந்திருக்கிறாள். கீர்த்துக்காவது அப்பா முகம் நினைவிலிருக்கிறது. கணேஷ் அதைப் பற்றியெல்லாம் பேசுவதைத் தவிர்த்து விடுவான். வீட்டில் தவசம் போன்ற எந்த சென்டிமெண்ட்களும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. அம்மா இருந்தவரை தைரியமும் குழந்தைகளுக்கான துணையும் இருந்தது.

மைதிலி மேற்படிப்பு படித்து வேலைக்குப் போய் பிசினஸ் செய்து குழந்தைகளும் கண் போல வளர்ந்து... தனியே விட்டுட்டுப் போறேனேடி உன்ன என்று புலம்பிக்கொண்டே அம்மா போய்ச்சேரும் வரை ஓரளவு சுமூகமாகவே வாழ்க்கை போய்க்கொண்டிருந்தது. சொந்தக்காரர்களுக்குப் போதாதா.. பொறாமைப்பட்ட அனைவரையும் ஒதுக்கிவிட்டு இவர்கள் மூவரும் தனியே வாழ்ந்தனர். அம்மா இறந்த இரண்டாம் வருடமே கீர்த்துவின் பைனல் இயரிலேயே திருமணம் ஏற்பாடு செய்துவிட்டாள்.

முதலில் கீர்த்துவும் திருமணம் வேண்டாமெனத்தான் கூறியது. இவள்தான் பைத்தியக்காரி.. நல்ல சம்பந்தம் நல்ல பையன் எனக் கெஞ்சினாள். கணேஷுக்கும் அவ்வளவாக இஷ்டமில்லைதான். இப்போது நினைத்தால் எதற்காக இப்படி

அவசரப்பட்டோமென இருக்கிறது. மூன்று பேராகவே வெகுநாள் வாழ்ந்தது, திருமணம் முடித்தால் கடமை முடிந்துவிடுமென்ற அவசரம் என்னமோ எல்லாமாகச் சேர்ந்து, அவர்களாக வந்து மூன்று, நான்கு முறை கேட்கவும் கீர்த்துவின் பெரியப்பாவும் அழுத்தவும் சரியென்று விட்டாள்.

முதலில் பையன் அடிக்கடி பெண்ணுடன் பேசாதபோதே சந்தேகப்பட்டிருக்க வேண்டும். நாம்தான் பிள்ளைகளை மாடர்னாக வளர்த்துவிட்டோம் என மழுப்பிக் கொண்டிருந்திருக்கக் கூடாது. மேலும் பதினைந்து நாள் அவசரத்தில் பையனுக்குத் திரும்பிப் போகவேண்டும் என்ற அழுத்தத்தில் நிறையக் கண்டுகொள்ள முடியாமல் போயிற்று. முதலிரவு முடிந்த காலையிலேயே கீர்த்து எதையோ முழுங்குவது புரிந்து போயிற்று. மெல்லத் தோளில் சாய்ந்து விசித்துவிட்டு `சரியாகிடும்னு நினைக்கிறேன் மா.. கவலப்படாதே`ன்னு சொன்னதற்கு மேல் வேறேதும் கேட்கவிடாமல் கிளம்பிப் போயிற்று.. வீடு வெறிச்சோடி அழுவதற்கு முன்பே திரும்பி வந்துவிட்டது. பத்து நாட்கள் கூட நீடிக்கவில்லை.

பையன் தன் குடும்பத்துடன் வந்து மன்னிப்புக் கேட்டான். வேறு ஒருத்தி இருப்பதாக. அம்மா வற்புறுத்தியதால்.. மறந்துவிடலாமென நினைத்தேன். முடியவில்லையென.. கீர்த்து ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. யாரையும் பேசக்கூட விடவில்லை. ஆடிப்போயிருந்த பெரியப்பாவுக்கு மட்டும் தண்ணீர் கொடுத்துவிட்டுத் தெளிவாய்ச் சொன்னது. “எல்லாம் சரி.. பத்து நாட்கள் முன்பு சொல்லியிருக்கலாம். பரவாயில்லை. எங்களுக்குச் செலவானதைத் திருப்பித் தந்துவிடுங்கள்” எனப் பெரிய மனுஷி மாதிரி பேசியது. கணேஷ் “கிளம்புங்க சார், தயவுசெஞ்சு” எனக் கும்பிட்டுவிட்டான். மைதிலிதான் கையாலாகாதவளாய்ச் சுருண்டுவிட்டாள்.

அத்தனை நாளாய் நிமிர்ந்து நின்றவள், ஓடிஓடி உழைத்தவள், ஆண்கரம் தீண்ட வாய்ப்பே அளிக்காதவள் ஒடுங்கிவிட்டாள். தன்னம்பிக்கைக்குக் கிடைத்த பெரும் அடி. ஒருவழியாய் மீண்டு வந்தாயிற்று. குழந்தைகளை நன்கு படிக்க வைத்து வாழ்வில் தனியாளாய்ச் சாதித்துவிட்டோமென இறுமாந்தது எல்லாம் நொடியில் சிதற உருக்குலைந்து போனபோதெல்லாம், பிள்ளைகள் செல்வங்கள். இரண்டும் எதுவும் நடவாதது போல எல்லாவற்றையும் தாங்கின.

சொந்தக்காரர்களை நாடு கடத்தின. நண்பர்களின் கூட்டம் வீட்டைச் சுற்றி இருக்குமாறு பார்த்துக்கொண்டன. பெரும் வியப்பு என்னவெனில் கீர்த்துதான். சுடர்விட்டுத் தெரிந்தது. வத்தக் குழம்புக்கு அழும் குட்டிப் பாப்பா எப்படி மாறிப்போனது..! பொறுமையாய் மொட்டை மாடியில் துவைக்கும் கல்லில் உட்கார வைத்து “மா.. சும்மா கரையாத.. நான் அவனோட என்னிக்காச்சும் நல்லாப் பேசிப் பார்த்திருக்கியா.. எனக்கு ஒன்னுமே வரலமா.. கல்யாணம்னாலும் ஒரு ஆண்மேல ஈர்ப்பு வரணும்லம்மா.. எனக்கு என்னமோ வரவேல்லம்மா. நான் இப்டி தனியா இருக்கறது ரொம்பப் பிடிக்குது. நீதான் பயப்படற. நான் இன்னும் சாதிக்க எவ்வளவோ மிச்சமிருக்குது. அதெல்லாம் இந்த மாதிரி கமிட்மெண்ட்ல தொலைக்க பிடிக்கல. நீ தனியா வளர்த்ததால நான் இப்டி தனியா ஆட்டம் போடறேன்னு யாரும் நினைக்கக் கூடாதுன்னுதான் மா மேரேஜ்கே ஒன்னும் சொல்லல. நான் பெங்களூர் போறேன். ஜாப் கிடச்சிருக்கு. போதும்மா.. நம்ம வாழ்க்கை.. நாம டிசைட் பண்லாம்மா.. எனக்கு இதெல்லாம் செட் ஆகாதுனு தோணுதும்மா. இப்டியே இருக்கவிடு. கணேஷ் தவிர எனக்கு வேற யாரையும் ஆம்பளையா கூட பிடிக்கலம்மா. விட்ரேன். கடசீவரை நாம மூனு பேரும் இருப்போமே..”

மைதிலி தலையை மட்டும் ஆட்டினாள். இதே போல பாபுவைப் பற்றி அம்மாவிடம் பேசியிருந்தால் ஒத்துக்கொண்டிருப்பாளோ.. “ரொம்ப சின்ன வயசு மைதிலி உனக்கு. உன்ன ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. உன் பார்வையிலயும் என் மீதான காதலை உணர்ந்திருக்கேன். குழந்தைகள் சின்னதா இருக்கும்போதே கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம். பின்னாடி தனியா நிப்ப. உனக்கு இஷ்டம்னாதான். வேணும்னா

நான் பேமிலி பிளானிங் கூட பண்ணிக்கறேன். எனக்கும் கீர்த்துக்குட்டியும் குட்டிப்பையனும் போதும். பாலையா வாழ்க்கை வறண்டுக்க வேண்டாம்... நல்லா யோசிச்சுச் சொல்லு" என்று விரல்களைப் பற்ற வந்தவன் அப்படியே கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு தலையசைப்புடன் விடைபெற்றான். என்னென்னவோ துடித்த மனதை அடக்கியபடி அம்மாவிடம் சென்றது அவளுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அம்மாவிடம் சொல்லத் தொடங்கும்போதே உறுத்துப் பார்த்த விதத்தில் பாதி முழுங்கியாகி விட்டது. "கடங்காரன், ஏன் கேட்க மாட்டான்? ஆளில்லாத வீடு. அள்ளித் திங்கலாம்னு நெனச்சுண்டானா? உங்களுக்கு வேணும்னா கண்காணாம போய்டுங்கோ. குழந்தேள்கிட்ட அம்மாவும் போய்ட்டானு தலைல ரெண்டு சொம்பு ஊத்திட்டு நான் பாத்துக்கறேன்" என்றதில் சகலமும் ஒடுங்கிப்போனது. ஆண்வாசம் தாங்க மாட்டாமல் குழந்தைகள் இருவரையும் கட்டிக்கொண்டு அந்த இரவைத் தாண்டியதும்.. அம்மாவிடம் பேசத் திராணியில்லாமல் பாபுவிடம் மறுதலித்தபோது வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு, "உனக்கு இப்போ தெரியாது" என்றவன் இதுக்குப் பிறகு உனக்கு நண்பனாகவும் இருக்க முடியாது என அட்ரஸ் கூடத் தராமல் பிரிந்து போனவன்தான்.

காலம் எதற்கும் நிற்கவில்லை.. மெல்ல இயல்புக்குத் திரும்பியது. இப்போதான் ரெண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு கணேஷ் கலிபோர்னியாவிற்கு மேற்படிப்புக்காகப் போய்விட்டான். கீர்த்து பெங்களூரிலிருந்து மும்பை பதவி உயர்வு கிடைத்து மாறிவிட்டாள். நானும் கடையை விரிவாக்கம் செய்யாமல் வரும்வரை வரட்டுமென ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். தனிமையும் பழகிவிட்டது. கீர்த்து பணம் சேர்ந்தவுடன் என்ன பண்ணலாமெனக் கேட்டது. மைதிலி பக்கத்தில் ஒரு நிலம் வாங்கி அபார்ட்மெண்ட் கட்டி வாடகைக்கு விடலாமென்றாள். அப்படியே லோன் வாங்கிய பணத்தை மாற்றிவிட்டு நீ பார்த்துக்கோம்மா என்று பொறுப்பை மாற்றிவிட்டது. தனியே நின்றது எல்லாவற்றிற்கும் யாரையோ எதிர்பார்த்தது எல்லாம் மாறி தனியே சமாளித்துக்கொள்ளும் திறமை வாய்த்துவிட்டது.

மும்பையிலும் வித்யாவின் வழிகாட்டுதலில் சிறுவீட்டை வாங்கிக்கொண்டு நிமிர்ந்து நிற்கிறது. ஆனால் தனியாகத்தான். மறுபடி எதையும் ஆரம்பிக்கும் தைரியம் எனக்கில்லை. கணேஷ் செப்டம்பரில் வருவான். அவனுக்கு இந்த வருடம் திருமணம். பெண் அவன் முடிவு செய்தவள்தான். அவளும் நார்த்தில் மேற்படிப்பு முடித்துவிடுவாள். சொந்தம்தான். தானே அமைந்தது... அதற்குப் பிறகாவது கீர்த்துவிடம் அதன் வாழ்வு குறித்துப் பேசத் தைரியம் வருமா எனத் தெரியவில்லை. இனி எல்லாவற்றையும் தூக்கி அவர்களிடம் கொடுத்தாயிற்று.

ஆனால் இந்தக் கீர்த்து ஏன் முன்போலப் பேசுவதில்லை. உடம்பு சரியில்லையா? மறதி வேறு அதிகமாகிவிட்டிருக்கிறது. பத்து, பதினைந்து நாளாக வீடியோ காலில் பேசக்கூட இல்லை. ஏதோ திருமணத்திற்குப் போய்விட்டு அந்தப் புடவையைக் காட்ட ஒருநாள் பேசினாள். அதோடு சரி... மணி ஏழாகியிருந்தது. போன் செய்தால் சுவிட்ச் ஆப்.. சார்ஜ் செய்ய மறந்திருப்பாள். சரி.. சனிக்கிழமை.. தூங்கட்டும். அதற்குள் வித்யாவுடன் கொஞ்சம் பேசலாம். அவளும் மும்பைதான். அவள்தான் கீர்த்துக்கு ப்ளாட் வாங்கும்போது, முதலில் ஊர் தெரியாமல் திண்டாடும்போது எல்லா உதவியும் செய்தாள். தூரத்துச் சொந்தம். ஆனால் தோழியாகத்தான் நடந்துகொள்வாள். போன் அடித்தாள்.

"வித்யா.."

"சொல்லுடி மைதிலி, இவ்ளோ நாளாச்சு.. நீ போன் பண்ண. நானும் நீயே பண்ணட்டும்னுதான் விட்டுட்டேன். இப்போதான் ஞாபகத்துக்கு வந்துதா?"

"இல்லடி வித்யா.. இன்னிக்குத்தான் சனிக்கிழம.. அதான் ஃப்ரீயா பேசலாம்னு.."

"சரிடி. எப்போ கல்யாணம் வெக்கப்போற.. நாள்லாம் பாத்துட்டியா? நீ எப்போ இங்க வரப்போற? இல்ல இவா ரெண்டுபேரும் அங்க வராளா? கணேஷ்க்கும் இவளுக்கும் ஒன்னா வெக்கப் போறியா? ஏதோ நல்லது நடந்தா சரி மைதிலி. இப்போலாம் யாரு சாதி பாக்கறா? நல்ல பையன் நன்னா

பார்த்துண்டா சரி. சூப்பர் மார்க்கெட்ல பார்த்தேன். நாம முன்னாடி போனா குழந்தை எம்பாரஸிங்கா இருக்குமோன்னு அப்படியே கவுண்டர் பின்னாடி நின்னு பார்த்தேன். நம்ம குழந்தையைச் சிரிப்பும் வெட்கமுமா பார்த்து எவ்ளோ சந்தோஷமா இருந்தது தெரியுமா.. உனக்குத் தெரியாம உன் பொண்ணுதான் ஒன்னுஞ் செய்ய மாட்டாளே.. அம்மாக்கோண்டு.. அதான் அவா கிட்டயே போகல. அவளுக்கும் நீ என்கிட்ட சொல்லிருக்கியா இல்லயான்னு தெரியாது இல்லியா? எதுக்கு நம்ம குழப்பணும்னு விட்டேன். இந்த மைதிலி சொல்லவேல்ல பாருனு நினச்சுண்டேன்...''

வித்யா பேசிக்கொண்டே போனாள்.

இருதயம் லேசாய் வலிப்பது போலிருந்தது. அவளிடம் சற்றே ஏதோ சமாளித்துவிட்டு பால்கனியில் நின்றாள்.. தனித்து நிற்பது புரிந்தது. என்றோ பாபு சாபம் போலச் சொன்னது கூட. ''தனியா நின்னுடாத மைத்தி.'' இப்போ தெரியறது. முழுமையான தனிமை. கீர்த்துவிடம் பேசக்கூட முடியாது போல் தோணிற்று.. திகைப்புடன் எவ்வளவு நேரம் நின்றிருந்தாள் எனவே தெரியவில்லை. வாட்சப் சத்தம்.. கீர்த்துதான். வாய்ஸ் மெசேஜ்..

''ம்மா.. ப்ரெண்ட்ஸ்லாம் சேர்ந்து அஜந்தா வந்திருக்கோம். மொபைல் ரீச் ஆகல. சேப்தான். பயப்படாத. நாளைக்கு வீட்டுக்கு வந்து வீடியோ கால் பேசறன். மிஸ் யூ மா.. லவ் யூ.. லவ் யூ மா. திட்டாத. அடுத்த வாரம் ஊருக்கு வர ட்ரை பண்றன். பை...''

மறுபடி மறுபடி கேட்டவாறு அமர்ந்திருந்தாள்.. என் குழந்தை.. போன மாசம் எந்த தேதியில் தூரம் ஆனேன்மா என இன்னமும் கேட்கும் குழந்தை. பகல் முழுவதும் யோசித்தவாறே அமர்ந்திருந்தாள். இதை இப்படியே விடக்கூடாது. தூணாய்த் தாங்கிய அம்மா படத்திடம் கண்ணீர் வழிய நின்றாள். பிறகு மொபைல் எடுத்து க்ளியர் டிரிப் போனாள். மும்பைக்கு டிக்கெட் புக் செய்தாள். தனியேதான் எப்போதும் எதையும் செய்திருந்தாள் இதுவரையிலும். கடகடவென எல்லாவற்றையும் பேக் செய்தாள். கணக்கு ஒப்படைக்க வந்த சாந்தியிடம் ஒரு வாரம் ஊரில் இல்லாதபோது கடைக்கு உண்டான விஷயங்களைச் சொன்னாள்.

அதிகாலை நான்கு மணிக்கு பிளைட்.. எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு மும்பை வீட்டின் மாஸ்டர் கீ-யும் எடுத்துக்கொண்டாள்.. ஒன்பது மணிக்குள் மும்பை அபார்ட்மெண்டை அடைந்திருந்தாள். கீர்த்துக்கு போன் செய்தாள்.. நாட் ரீச்சபிள்.. தயங்கிக்கொண்டே நாலைந்து அழைப்பு மணிகள் அடித்தாள். 'கீர்த்திப் பிரியா' ரோஸ்வுட் நேம்போர்டைத் தடவிப் பார்த்தாள். வீட்டைத் திறந்தாள். யாரும் இல்லை. நிஜமாகவே அஜந்தாதான் போயிருக்கிறாள் போல. இல்லை. போயிருக்கிறார்களா? இன்னும் திரும்பவில்லை. ஹாலில் கிரகப்பிரவேசத்தன்று கணேஷ் மாட்டி வைத்திருந்த மூன்று பேரும் எடுத்துக்கொண்ட படம் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

கிச்சனில் அவசர சமையல் செய்ததற்கான அடையாளங்கள். இரண்டு காபி கப்கள் கழுவப்படாமலிருந்தன. பெட்ரூமில் தெளிவாய் ஓர் ஆணுக்கான இருப்பு தெரிந்தது.. பக்கத்தில் இருவரும் எடுத்துக்கொண்ட போட்டோ ஒன்று லவ் யூ ப்ரீக்குட்டீ என்று கார்விங் செய்யப்பட்டு இருந்தது. கீர்த்துக்குட்டி அவன் தோளில் வாகாய்ப் பொருந்தியிருந்தாள்.

கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள். இருவர் முகத்திலும் நிலைகொள்ளாத சந்தோஷம். அவன் அவளைப் பெருமையாய்ப் பார்த்தபடி செல்ஃபி எடுத்திருந்தான். ஏதோ நழுவிற்று மைதிலிக்கு. குழந்தை முகம் அவனுக்கு. அவளைப் பார்த்த கண்களில் கர்வம், ஆசை கொப்பளித்துக்கொண்டிருந்தது. கீர்த்து பூனைக்குட்டியென அவனிடம் சுருண்டிருந்தாள். வெகு இயல்பான புகைப்படமாய்த் தோணிற்று.

மைதிலி மெல்ல வீட்டை ஒதுக்கிச் சுத்தப்படுத்திவிட்டு வத்தக்குழம்பும் உருளைக்கிழங்கு வறுவலும் மூவருக்குமாகச் செய்து வைத்துவிட்டு அவர்களுக்காகக் காத்திருக்க ஆரம்பித்தாள். அந்த சோபாவில் காத்திருந்தபடியே ஒரு அயர்ந்த தூக்கமும் அவளை ஆக்கிரமித்திருந்தது. ■

வெகு நிதானமாக
மழை பார்ப்பது போல்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்
மனம் பிறழ்ந்த அவளை

அவள் கண்களில் வடியும்
இளஞ்சூடான கண்ணீரில்
உதிர்வது
பழைய ஞாபகங்களின்
பரவச இயக்கம்

கிளைகள் ஒடிய
மரங்கள் அசைகிற
நாளில்
மலை ஆடென
மலைச்சரிவின் விளிம்புவரை
சென்று திரும்பும் அவள்
கடலளவு தாகம் கொண்டவள்
சன்னமான குரலில் வாதாடுபவள்
இருண்ட நிலவறை இரவை
அசாதாரணமாகக் கடந்து வருகையில்
ஒரு குளத்தைக் கையிலேந்தி வருகிறாள்
பிரபஞ்ச தரிசனத்துக்காக
கொண்டு வந்ததாகச் சொல்கிறாள்

வான நிறத்தில்
புடவை கட்டிக்கொண்டு
தான்தான் வானமென்கிறாள்
நிலாவென நடந்து காட்டுகிறாள்
விண்மீன்களென திடீரென
ஓடி விழுந்து சிரிக்கிறாள்
இரவுப்பறவையென
இடம்பெயர்கிறாள்

இவளைப்பற்றிச் சிலகாலமாக
அறிய முற்படுகிறேன்
அனைத்தின்
காரண காரியங்களை
ஆராய்கிறேன்
தர்க்கித்துக் களைத்தே போகிறேன்
வேலைக்காகவில்லை ஒன்றும்
நம்மால் முடியாது என
விட்டுவிட்ட பொழுதில்

தடைகளையெல்லாம்
விலக்கியிருக்கிறாள்

சுய தீவிரத்தால்
எல்லாவற்றையும் மீறி
தன் இரகசியங்களை
யதார்த்தமாக உடைத்தெறியும்
அவளோடு சேர்ந்து
நானும்
மனம் பிறழ்ந்தாக வேண்டும்
இப்போது

அம்மாடியோ
ஒருமையாக இருப்பது
எவ்வளவு உன்னதம்
இருமையாக இருத்தல்
பெரும் பாதகம்.

– **மாராணி**

நான் மழை பார்க்கிறேன்
அவள் மேகம் பார்க்கிறாள்
இவன் நிலம் பார்க்கிறான்
இவள் குமிழ் பார்க்கிறாள்

மரஞ்செடி கொடிகள்
குளித்துக் குதூகலிக்கின்றன
சிறார் கப்பல் செய்யும்
தாள்களுக்காகச் சண்டையிடுகின்றனர்

அந்த முதியவர் சாரல் உணர்கிறார்

மழையிசையின் தாளக்குறிப்பை
எழுத முயன்று
தோற்றுக்கொண்டிருக்கிறான்
இசை மேதை

கவிஞர் மழைப் பேச்சைக்
கேட்கச் செவிகொடுக்கிறார்

மழை சிரித்துக்கொண்டிருக்கிறது

– **தஞ்சை பொ. திராவிடமணி**

வயிறு புடைத்த
சர்ப்பம் போல்
மெல்ல நகர்கிறது
இவ்வாழ்க்கை...
கிறுக்குத்தனமாகவோ
அன்பாகவோ அல்லது
சிடுசிடுப்புடனோ
ஒருநாளை நகர்த்தாதவர்கள்
இங்கு யார்?

உன்னதங்களுடன் உறங்கி
உன்னதங்களுடன் விழிப்பவனை
யாருக்கேனும் தெரியுமா?
அவனது நாட்களில்
பசியில்லை
அவனது நாட்களில்
பரபரப்பு இல்லை
நாளைக்கு
அவனின் பிள்ளை
புதுச்சட்டை வேண்டும் என்றோ
புதுக்கால்சராய் வேண்டும் என்றோ
அழப்போவதும் இல்லை.
சதா ஈனக்குரலில்
இருமிக்கிடக்கும்
எந்த உறவும் இல்லை.
அரைக்காத மிக்ஸியுடன்
போராடியபடியே
முந்தானையில் மூக்கு சிந்தும்
எந்தக் கவலையும் இல்லை.
அவனுக்குள்
சத்தியத்தின் குரல் எதுவும்
அலைக்கழிக்கப்போவதும் இல்லை.

மீண்டும் மீண்டும்
விடியும் வாழ்க்கையில்
எல்லாருக்குமான ஜீவனின் நதி
இங்கு ஊற்றெடுத்தபடியேதான் இருக்கிறது.
ஆசைகளின் திட்டுகள் சிலரை
இழுத்துச் சுருட்டிக்கொள்கிறது.

ஊரடங்கியபின்
எல்லைக்காவல் ஐயனார்
சுருட்டுடன்
சற்று கால் நீட்டி
அமர்ந்திருக்கக்கூடும்.
ஆம் உன்னதங்களைப்
பற்றியெல்லாம்
அவருக்கொன்றும் தெரிந்திருக்காது.

– **செல்வி கணேசன்**

உண்ட கூழுக்கும் ஊழ்வினை உறுத்த
கண்ட கனவில் காலன் கண்பட
பிண்டம் வாழ்வதே
பெரும்பாடென
விழித்தெழுமுன்
சகலமும் பொய்யெனக் கண்டு
நீடுவாழ்தல் நிலையாமோ
நாணி நிற்கின்றதே
மானுடம்
நலிந்து...

– **லக்ஷ்மி** ■

சந்திப்பு

● கோ.லீலா

எந்த இலக்கியத்தைப் பேசினாலும் அதை என் மொழியில்தான் பேசுவேன்..

– பேச்சாளர் கவிதா ஜவகர்

பேச்சாளர் கவிதா ஜவகருடன் மறைநீர் எழுத்தாளர் கோ.லீலா மனந்திறந்து நிகழ்த்திய உரையாடல்..

லீலா : வணக்கம். இலக்கியம் ஆன்மீகம் விழிப்புணர்வுப் பேச்சாளர் என்ற அடையாளத்துடன் நாடறிந்த பேச்சாளராக இருக்கிறீர்கள். அய்யா பெரியாரின் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் குறித்து உங்களின் கருத்து என்ன?

கவிதா : நானே சொல்லி இருந்தாலும் எல்லா கருத்துக்களையும் விவாதத்திற்கு உட்படுத்துங்கள் என்று பெரியார் சொல்லி இருந்தார் இல்லையா.. நான் அந்த முறைக்குத்தான் வரேன். பெரியாருடைய பெண்ணியச் சுதந்திரம், கருத்துரிமை எல்லாத்தையும் அப்படியே நான் எடுத்துக்கிறேன். ஆனால் இந்தக் கடவுள் மறுப்பு கொள்கையில் நான் இல்லை. பெரியார் சொன்ன புரட்சிகரக் கருத்துக்களையும், முற்போக்குக் கருத்துக்களையும் பெண்ணாக எடுத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் அவருடைய பல விஷயங்களில் எனக்கு முரண் இருக்கிறது. நான் அப்படியே கடந்துபோய் விடுகிறேன். நல்லதை மட்டுமே எடுத்துக்கிறேன்.

லீலா : (சிரிப்பு)

கவிதா: எனக்கு எது நல்லதோ அதை மட்டும் எடுத்துக்கொள்கிறேன்.

லீலா: பெண், பெண் சுதந்திரம் பற்றிய கருத்துக்களை எடுத்துக்கொள்கிறீர்கள். உங்கள் பழக்கவழக்கத்திற்கு ஒத்துவராத கொள்கைகளை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சரி.

உடைச் சுதந்திரம் பற்றிப் பல்வேறு அங்கீகாரங்கள் நடந்துவருகின்றன. ஆண், பெண் இருபாலாரும் அதை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளும் இக்காலத்தில், பட்டிமன்றம் தமிழ் இசை நிகழ்ச்சிகள் போன்ற மேடை நிகழ்வுகளில் பங்கேற்பாளர்கள் பாரம்பரிய உடையில் வருகிறார்களே... உடைச் சுதந்திரத்தை ஏற்கத் தயங்குகிறார்களா? அல்லது வேறு ஏதும் காரணம் இருக்கிறதா?

கவிதா : மேடைக்கு என்று சிலச் சில பண்பாடுகள் இருக்கு. பட்டிமன்ற நிகழ்வுகளில் ஆண்களுமே வேட்டி

சட்டைதான் போட்டிருப்பார்கள். ஏனென்றால் மேடைக்குரிய ஒரு பண்பாடு. அதை முன்னோர்கள் நெறி மாதிரி வைத்திருக்கிறார்கள். மேடை நிகழ்ச்சிக்கு வருகிறவர்கள் எல்லோருமே ஜீன்ஸ் டி ஷர்ட்டோ, சுடிதாரோ அணிந்துதான் பயணம் செய்து வருகிறார்கள். மேடைக்கு வருவதற்கு முன்பு ஒரு புடவையைக் கட்டி கம்பீரமான எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்படக்கூடிய தோற்றத்தோடு வருகிறார்கள். ஏனென்றால் மேடைக்கு முன்பு எல்லாத் தரப்பினரும் இருப்பார்கள். 80 வயசு பாட்டியும் இருப்பார்கள், 20 வயசு பெண்ணும் இருப்பாங்க, 40 வயசு நடுத்தரப் பெண்களும் இருப்பார்கள். அப்போ எல்லோருக்கும் உறுத்தாத ஒரு உடையா, பார்க்கும்போதே ஒரு கண்ணியமான தோற்றத்தோடு, நம் மண்ணுக்குரிய உடையோடு வருகிறோம்.

நீங்களே எப்போதும் சுடிதாரில் இருப்பவர்தான், ஆனால் நேற்று எங்கள் வீட்டு விழாவிற்கு அழைத்தபோது புடவையில் வந்தீர்கள். காட்டுக்குள் பயணிக்கும் உங்களுக்குப் புடவை சிரமம்தான். இருந்தாலும் நம் பாரம்பரிய உடையில் வந்தீர்கள். அந்த எண்ணம் நம்முள் இருக்கிறது.

அந்த உடையில் ஒரு அழகும் இருக்கு, கம்பீரமும் இருக்கு. எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப்படக் கூடிய ஒன்றாகவும் இருக்கிறது, இதில் அடிமைத்தனமோ, சுதந்திரத்திற்கான மறுப்போ எதுவுமில்லை.

லீலா : இது ஒரு official உடை எனக் கொள்ளலாமா?

கவிதா : மேடைக்கென்று ஒரு தோற்றம் இருக்கிறது. எல்லோரும், கீழே இருந்து மேலே உங்களைப் பார்க்கிறார்கள். அப்போது மேலே இருப்பவர் எப்படி தோற்றமளிக்க வேண்டும் என்று சில விதிகள் இருக்கின்றன. அந்த விதிமுறைகளை மீறாமல் கண்டிப்பாக நாம் கடைபிடிக்க வேண்டும். இதைத்தான் நமக்குப் பின்னாடி இருக்கறவங்களும் பின்பற்றுவார்கள்.

லீலா : உங்களுடைய அனைத்து உரைகளிலும் வட்டார மொழி வழக்கின் மீதான அபிமானம் தெரிகிறது. எனக்கும்கூட வட்டார மொழிவழக்கில் ஒரு ஈர்ப்பு உண்டு. குறிப்பாக இலங்கை, தமிழ்நாட்டின் தென்மாவட்டங்களில் உள்ளவர்களைப் பேசவிட்டுக் கேட்பது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது என்பதை மறுப்பதற்கு இல்லை.

எனினும், வெளிநாட்டில் அல்லது வெளி மாவட்டத்தில் பேசும்போதோ, எழுத்தாக ஒரு படைப்பை வட்டார மொழிவழக்கில் அளிக்கும்போதோ அதில் உள்ள சொற்கள் சொல்ல வரும் கருத்தினைக் கடத்துவதற்குத் தடையாக இருந்திருக்கிறதா? இருக்கிறதா?

கவிதா : ஒரு சில வட்டார வழக்கிற்கு அந்தச் சிரமம் உண்டு. போன வாரம்கூட வாசித்தேன். கி. ராஜநாராயணன் ஒரு கட்டுரை எழுதி இருக்கார், ஹிந்து தமிழ்லனு நினைக்கிறேன். வட்டாரத் தமிழ் இல்லாத இலக்கியம் அது இலக்கியமே இல்லைனு எழுதி இருந்தார். வட்டார வழக்கை நாம விட்டுவிடவே கூடாது. எவ்வளவு இலக்கியத் தரத்தோடு எழுதினாலும், வட்டார வழக்கில்தான், நம்ம ஊருடைய பண்பாடு இருக்குது, அப்படின்னு அவர் எழுதியிருந்தது எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருந்தது.

மேடையில் கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், குறள் என எதைப் பேசினாலும் நம்ம வட்டார வழக்கை ஏதாவது ஒன்றை

அதில் உள்ளே நுழைச்சிடுறது. இந்த மண்ணுக்காரிதான், கரிசல்காரிதான், தெற்கத்திப் பொண்ணுதான் அப்படிங்கறத அதில நான் பதிவு செஞ்சிடுறேன். சில நேரங்களில், நாகர்கோயிலேருந்து வர்றவங்க பேசுறது நமக்கே புரியாது. மேடையில இருக்க எங்களுக்கே புரியாது.

அன்னைக்கு ஒரு பொண்ணு சொன்னாங்க, ஒரு தேள் எடுத்து முத்தம் கொடுத்தேன் அது சுண்டுல கொட்டிருச்சுன்னாங்க.

லீலா: ம் சொண்டு, சுண்டுன்னா உதடு.

கவிதா : ஆமாம். சுண்டுன்னா உதடுன்னாங்க, எங்களுக்குப் புதுசா இருந்துச்சு.

கோயம்புத்தூர்காரங்க வேகமாகப் பேசும்போது, நம்ம அந்த வேகத்தை பிக்கப் பண்றதுக்குச் சிரமமா இருந்தாலும்கூட நம்ம தமிழ்நாட்ல இத்தனை வகையான வட்டார வழக்கு இருக்கு, இது எல்லாம் சேர்ந்துதான் தமிழ்நாடு அப்படின்னு, அதிலொரு இனிமை இருக்கு இல்லையா, அதை நாங்கள் அப்படியே உள்வாங்கிக்கொள்கிறோம்.

வெளிநாட்டில் பேசும்போதுமே, அதை மக்கள் ரசிக்கிறார்கள், கோவை மக்கள் நெல்லைத் தமிழை, நாகர்கோயில் தமிழை ரசிக்கிறாங்க. அங்கே கொங்குத் தமிழை ரசிக்கிறாங்க.

ஒரு ஊரில, சிங்கப்பூரில் என்றுதான் நினைக்கிறேன், ஒரு மணி நேரம் நான் பேசியிருக்கேன். ஒரு அவ்வை விழாவிற்குத்தான்னு நினைக்கிறேன். அப்போ நிறைய பேர் பாராட்டினாங்க, கைதட்டினாங்க, கைகொடுத்தாங்க. ஒரு அம்மா மட்டும், ரொம்ப நேரம் நின்றுகொண்டிருந்து, கூட்டம் கலைஞ்சதும், நீங்க விருதுநகர் மாவட்டம்தானேன்னாங்க. ஆமா உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும் என்றேன். நீங்க பத்தாப்பு படிக்கையிலேன்னு சொன்னீங்களே.. அப்போதான் கண்டுபிடிச்சேன்னாங்க.

1ப்பு,6ப்பு இப்படின்னு எங்க ஏரியால சேர்த்துச் சொல்வோம். அதை வச்சி, இவங்க இந்த மண்ணு அப்படினு கண்டுபிடிச்சிட்டாங்க. அப்போ எங்கே போனாலும் என்னுடைய மண்ணின் அடையாளமாகத்தான் நான் இருப்பேன். எந்த இலக்கியத்தைப் பேசினாலும் அதை என் மொழியில்தான் பேசுவேன். எல்லோருமே தமிழ் மக்கள்தானே. சில வார்த்தைகள் சிரமமா இருந்தாலும், அதை அவங்க பிடிச்சுக்குவாங்க அப்படிங்கற நம்பிக்கை எங்களுக்கு இருக்கு.

லீலா: நான் ஏன் இந்தக் கேள்வியை முன்வைத்தேன் என்றால் *Presence Across Nation, PAN - India* என்றவொரு கருத்தியல் பரவலாக இருக்கிறது. இதில் மொழி இரண்டாம் பட்சமாகவும், உணர்வுகள் முதல்பட்சமாகவும் கடத்தப்பட்டால் போதுமானது என்கிற வகையிலான ஒரு தலைமுறை உருவாகி வருகிறது.

நகர்ப்புறக் குழந்தைகளுக்கு PAN India மிகவும் உகந்ததாக இருக்கிறது. இந்தக் குழந்தைகளிடம் செய்திகளைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்கு வட்டார மொழிவழக்கு உதவியாக இருக்குமா? என்ற சந்தேகம்தான்.

கவிதா : நகரத்துப் பக்கத்துக் குழந்தைகளும் நிறைய தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் பார்க்கிறார்கள். PAN India, ஆங்கிலக் கலாச்சாரம், ஆங்கிலத்தைப் படிக்கிறது என்று இருந்தாலுமே, தொலைக்காட்சியில் சராசரிக்குக் கீழாக வரும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூட ரசிக்கக்கூடிய ரசனை இருக்கு. அதில் பேசக்கூடிய வட்டார வழக்கையும் ரசிக்கிறாங்க. அது எங்களுக்குச் சில நேரம் ரொம்ப ஆச்சரியமா இருக்கு.

ஏலே! செத்தப் பயலே, நாறப்பயலேன்னு கூட சில கலைஞர்கள் பேசுவாங்க. அதை ரொம்ப நாகரிகமான பிள்ளைகள்கூட ரசிக்கிறாங்க. அந்த வார்த்தைய சொல்லிட்டோம்னா விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறாங்க. எமோஜியா அவங்க வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துறாங்க. ரொம்ப டீசண்டானவங்க இவங்கன்னு நினைச்சிருப்போம் இல்லையா.. அவங்ககிட்டே வாட்ஸப் பண்ணும்போது அதை எமோஜியா அனுப்புறாங்க. எவ்வளவு உயரத்துக்குப் போனாலும் PAN India அளவுக்கு சிந்திச்சாலும், தமிழன் அப்படிங்கிற சின்ன வட்டத்திலிருந்து எப்பவும் அவங்க வெளில வரமாட்டாங்க. தமிழன்ங்கற வட்டத்தையும் சேர்த்துதான் PAN India ல இருப்பாங்க.

வட்டார மொழிவழக்குன்னு பார்த்தீங்கன்னா, வடசென்னை படம்,

பாபநாசம் படம் எல்லோரையும் போய்ச் சேருது. தேனி, மதுரை மாவட்டம் சேர்ந்த பருத்தி வீரன் மாதிரியான படமும் எல்லோருக்கும் போய்ச் சேருது. காரணம் என்னன்னா, அதை எல்லோரும் விரும்பத்தான் செய்றாங்க. ஏத்துக்கத்தான் செய்றாங்க. இயல்பாய் உள்ளே போகுது. எல்லோரும் இந்த மண்ணில் பிறந்தவங்கதானே, அந்த ஜீன் உள்ளே இருக்கும். அடுத்த தலைமுறைக் குழந்தைகளுக்கும் சேர்த்தேதான் போகுது. அடுத்த தலைமுறைக் குழந்தைகளுக்குத் தமிழ் குறித்த எண்ணங்கள் அதிகமாகவே இருக்கிறது. தமிழைப் படிக்கவாவது கத்துக்கணும், ஆடியோ புக்கவாவது கேட்கணும்ன்னு வெளிநாட்டுக் குழந்தைகள் விரும்பத்தான் செய்றாங்க. அதனால் இந்த வட்டார மொழிவழக்கு பிள்ளைகளிடம் போய்ச் சேரும், கடைசி வரை இருக்கும்.

லீலா: மகிழ்ச்சி, வட்டார மொழிவழக்கைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது என்பதொரு பணி. அதை நீங்கள் செய்துகொண்டு இருக்கிறீர்கள். வாழ்த்துக்கள்.

மேடைப் பேச்சாளர்கள் மற்றும் பட்டிமன்றப் பேச்சாளர்கள் கவிதைகளை, அல்லது எழுத்தாளர்களின் முக்கியமான சில வரிகளை மேற்கோளாகக் காட்டுகிறார்கள். ஆனால், இவ்வளவு தேடி வாசிப்பவர்கள் அந்தக் கவிஞரின் பெயரையோ, எழுத்தாளரின் பெயரையோ தேடி எடுத்துக் குறிப்பிட முற்படுவதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு தொடர்ந்து படைப்பாளிகளால் குறிப்பாக இளம் படைப்பாளிகளால் தொடர்ந்து சமூக வலைத்தளங்களில் வைக்கப்படுகிறது. இதைக் குறித்த தங்கள் பார்வை என்ன?

கவிதா : இது சரியான ஒரு கேள்விதான். ஆனால் இப்போ கொஞ்சம் மாறி வருது. பெரிய பேச்சாளர்கள் எல்லாம் சரியாக நினைவில் வைத்து எழுதுன கவிஞர் யாரு, எழுத்தாளர் யாருன்னு சொல்லிடுறாங்க.

சில சின்னக் கவிதைகள் நம்ம மனசுக்குள்ள நின்று இருக்கும் இல்லையா.. கவிதை நின்ற அளவிற்கு, அவங்க பேரு நிற்காமல் நினைவில் இருந்து டக்குனு மறந்திடும். பெயரைத் தவறாகச் சொல்லிவிட்டால் இன்னும் தவறாகிவிடுமில்லையா? பெரிய குற்றமாகிவிடும் இல்லையா? அந்தப் பயத்தில் சிலர் சிறப்பா இந்தக் கவிதையில் சொல்லியிருக்காங்கன்னு சொல்லிட்டுப் போயிடுறாங்க. ஆனால், காலப்போக்கில் சரி செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றுதான் இது. இப்போதெல்லாம் கவிதையோடு கவிஞர் பெயரையும் எழுதி வச்சிக்கிறோம். இனி சரி செய்துவிடுவோம். ஏனெனில் இப்போதெல்லாம் சமூக வலைத்தளத்தில் எல்லாவற்றையும் கவனிக்கிறாங்க. ஒருவேளை நாம சொல்ற கவிதையிலோ, கதையிலோ குற்றம் இருந்தால்கூட அந்தக் கவிஞருக்கோ, எழுத்தாளருக்கோ போய்ச் சேர்ந்துவிடும் இல்லையா?

லீலா : நமக்குத் தெரிந்த ஒரு தம்பியின் ஹைக்கூவை மிகச் சிறந்த பெண் பேச்சாளர் பயன்படுத்தி இருக்காங்க. ஆனால் பெயரைச் சொல்லவில்லை என்பதை அந்தக் கவிஞரே முகநூலில் பதிவிட்டு இருந்தார்.

கவிதா : நீங்ககூட என்னோட யூ டியூபில் ஒரு கமெண்ட் கொடுத்து இருந்தீங்க, கவிஞர் பெயரையும் சொல்லுங்கன்னு சொல்லி இருந்தீங்க. அதற்குப் பிறகுதான் நானே நிறைய தேட ஆரம்பித்தேன். எந்தக் கவிதையாக இருந்தாலும் யாரு எழுதி இருக்காங்கன்னு பார்த்துக் குறிச்சு வைத்திருக்கிறேன். சமயத்தில் பேசும்போது அதற்குச் சம்பந்தப்பட்ட கவிதை தோணும், ஆனால் எழுதினவங்க பெயர் மறந்துபோயிடும். மற்றபடி புறக்கணிக்கிறதே இல்லை. பேச்சாளர்கள் படைப்பாளிகளை ரொம்ப நேசிக்கிறோம், ரொம்ப மதிக்கிறோம், படைப்பாளர்களை மக்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பது எங்களுடைய முக்கியமான வேலையென்று நாங்கள் நம்புகிறோம். படைப்பாளர்களை மறக்கடிப்பு செய்ய மாட்டோம். இனி வரும் காலங்களில் சிறப்பாகச் சரி செய்துகொள்கிறோம்.

தி.ஜாவையும், அ.முத்துலிங்கத்தையும், இன்னும் கேள்விப்படாத பெயர்களையும் எல்லாம்கூட நாங்கள் மக்களிடம் கொண்டுபோயிருக்கோம்.

சன் தொலைக்காட்சியில் சொல்லும்போதுகூட பெயர் சொல்லித்தான்

சொல்வேன். மகுடேசுவரனா இருக்கட்டும், கோணங்கியா இருக்கட்டும், மௌனி சொன்னதாக இருக்கட்டும், கவிக்கோ கவிதையாக இருக்கட்டும், வண்ணதாசனோடதா இருக்கட்டும்... வண்ணதாசன் இப்படி சொல்வாருன்னு சொல்லித்தான் நிறைய டிவிகளில் பதிவு செய்து இருக்கிறேன். இனி இதை முழுமையாகச் சரி செய்துவிடுகிறோம்.

லீலா : பட்டிமன்றப் பேச்சாளர்களுடைய உரை மிகப்பெரிய வீச்சுடையது. அதனால் இளம் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், படைப்பாளிகள் தனது பெயரும் இடம்பெற வேண்டும் என்ற ஆசையில் கேட்டு இருக்கிறார்கள்.

கவிதா : அது அவர்கள் உரிமையும்கூட இல்லையா? அவங்க குழந்தையை அவங்க இன்ஷியல் இல்லாமல் சொல்ற மாதிரி. கண்டிப்பாச் சொல்லப்பட வேண்டும். நிச்சயம் சரி செய்துகொள்வேன்.

லீலா : பேச்சாளர்கள், கவிஞர்களாகவும் இருப்பது மிகக் குறைவு. பேச்சாளராக மேற்கோள் காட்ட, குறிப்பெடுக்க எனப் பல கவிதை மற்றும் படைப்புகளை வாசித்து இருந்திருப்பீர்கள். ஆனாலும் உங்களின் "நீயே முளைப்பாய்" கவிதை நூலில் யாரின் சாயலும் இல்லாது இருப்பது பாராட்டுக்குரியது. யாரின் சாயலும் வந்துவிடக்கூடாது எனச் சிறப்பு முயற்சி ஏதும் எடுத்தீர்களா? அல்லது தன்னியல்பில் அவ்வாறு வந்துள்ளதா?

கவிதா : கவிஞர்ன்னு என்னைய சொல்லிக்க கொஞ்சம் பயமாகத்தான் இருக்கும், ஏனெனில் ஒரு தலைப்பைக் கொடுத்து அதுக்குக் கவிதை எழுது என்றால் என்னால் எழுத முடியாது. நீங்க கவிஞர்தானேன்னு கவியரங்கத்துக்குப் பேசக் கூப்பிடுவாங்க, பெரும்பாலான கவியரங்கத்தைத் தவிர்த்துவிடுவேன். ஏனென்றால் கொடுக்கிற தலைப்பிற்குள் என்னால் நிற்கவே முடியாது. ஒரு பேச்சாளரா நின்றுவிடுவேன். என்ன தலைப்பு கொடுத்தாலும் ஒரு மணி நேரம் கொடுத்தால் ஒரு மணி நேரம் பேசுவதற்குத் தயார் செய்துவிட முடியும். ஆனால் ஒரு கவிதைக்கு என்னால் அப்படி செய்ய முடியாது. இதுதான் என் கவிதைகள் தனித்தன்மையுடன் இருப்பதற்குக் காரணம்.

ஏனெனில், என் மனதில் ஏதாவது ஒன்று தோன்றும் இல்லையா.. ஒரு சந்தோசம், ஒரு வருத்தம், ஒரு ஏமாற்றம், ஒரு துரோகத்தின் வலி.. இப்படி என்னை மட்டுமே பாதிக்கும் வலியை மேடையில் பதிவு செய்யவே மாட்டேன்.

நிறைய பேச்சாளர்கள் நானெல்லாம் பார்த்தீங்கன்னா, எங்க வீட்டில் பார்த்தீங்கன்னா, எங்க அம்மாவைப் பார்த்தீங்கன்னான்னு ஆரம்பிப்பாங்க. என்னுடைய பெரும்பாலான பேச்சில் அதைக் கேட்டு இருக்க மாட்டீங்க. என்னுடைய சோகத்தையோ, துக்கத்தையோ, எதையும் மேடையில் பதிவு செய்யமாட்டேன். என்னுடைய கவிதையிலதான் பதிவு செய்வேன். எனக்கான ஒரே சுமைகல், சுமைதாங்கிக் கல் என்னுடைய கவிதைதான். அதைக் கவிதைன்னு ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும் எனக்கு அது கவிதைதான் (சிரிப்பு). அது அதனால்தான் தனித்துவமா இருக்கு.

மேடைப் பேச்சாளர் கவிதா ஜவகர் வேறு, கவிதை எழுதும் கரிசல்காரி வேறு, அப்படித்தான் என் மனதில் இரண்டு பிரிவா இரண்டு பெண்கள் இருக்காங்க.

எதுக்கெடுத்தாலும் சென்சிடிவ்வா இருக்கிற, யாராவது ஒன்னு சொல்லிட்டா, ஃப்ரண்ட்ஸ் கொஞ்சம் முகத்தைத் திருப்பிக்கிட்டாச் சுணங்கிவிடுகிற, அதையெல்லாம் மிகவும் உணர்ந்து கவலைப்படுகிற, மிகவும் சென்சிட்டிவ்வான பூ மாதிரி ஒரு பொண்ணு இருக்காங்க. அவங்களுக்கு என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் ஒரு கவிதை எழுதிடுவாங்க.

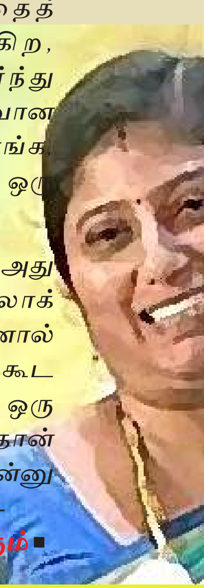

கவிதைக்குள் ஒரு உயிர் இருக்கும், அது சின்ன உயிராகக்கூட இருக்கும். எல்லாக் கவிதைக்குப் பின்னாலும் ஒரு கதை என்னால் சொல்லமுடியும். ஒரு வரி கவிதையாகக்கூட இருக்கும், ஆனால் அதற்குப் பின்னால் ஒரு பெரிய சம்பவம், கதை இருக்கும். அதுதான் என் கவிதையைத் தனித்துவமா வச்சிருக்குன்னு நான் நம்பறேன்.

-தொடரும்

தி.பத்மஜோதி

நூல்: யாத்வஷேம்
ஆசிரியர்: நேமிசந்த்ரா
மொழிபெயர்ப்பு: கே.நல்லதம்பி

மனதை உலுக்கி நம்பிக்கையூட்டும் நாவல்

என்னடா வாழ்கை இது, நமக்கு மட்டும் ஏன் இவ்வளவு கஷ்டம் என்ற சலிப்பில் இருக்கும்போது நான் தற்செயலாக வாசிக்க நேர்ந்த ஒரு புத்தகம் என் எண்ணத்தையே முற்றிலுமாக மாற்றியது.

புத்தகத்தின் பக்கங்களைக் கடக்கக் கடக்க வாழ்க்கையில் ஒரு மனிதனுக்கு இதைவிடவும் பெரிய தண்டனை கொடுக்க முடியுமா? என்ற அளவிலே மனம் சுழன்றது, தவித்தது. ஹிட்லர், நாஜி, யூதர் என்ற வார்த்தைகள் எல்லாம் பள்ளியில் வரலாறு புத்தகத்தில் படித்த ஞாபகம். ஆனால் இந்தப் பெயர்களுக்குப் பின் இருக்கும் வலிநிறைந்த வாழ்வை, பல உயிர்களின் மரணத்தை எல்லாம் என் கண் முன் காட்டிய புத்தகம் இது.

அம்மா, அப்பா, அக்கா ரெபேக்கா, தம்பி ஐசக் உடன் மகிழ்ச்சியாக இருந்த யூதச் சிறுமி ஹ்யானா, ஹிட்லரின் பிடியில் இருந்து தப்பிக்க முயன்றபோது, குடும்பம் உடைந்து அப்பாவுடன் இந்தியா வருகிறாள். ஒருபுறம் தன் அம்மா அக்கா தம்பி எப்படி உள்ளனர் என்று தெரியாமல் மறுபுறம் தன்னுடன் இருந்த அப்பாவும் இறக்க தனியாக இருக்கிறாள். ஹ்யானாவை ஒரு குடும்பம் அவர்களுடன் சேர்த்துக்கொள்கிறது.

அவளின் உலகம் மாறியது. வருடங்கள் பல சென்று தான் வளர்ந்த குடும்பத்திலேயே மருமகள் ஆகிறாள். காலங்கள் சென்றாலும் தன் குடும்பத்தைப் பற்றிய எண்ணமே அவள் மனதைத் துளைக்கிறது. மகன் உதவியுடன் கணவன் துணையுடன் தன் குடும்பத்தைத் தேடிச் செல்லும் அவளது பயணம் எனக் கதை நகர்கிறது.

பல போராட்டங்களுக்குப் பின் தன் சகோதரி ரெபேக்காவைக் கண்டுபிடிக்கிறாள். இரண்டு சகோதரிகளின் பாசப் பிணைப்பு. தன் அக்கா மூலம் அம்மா, தம்பி இறந்ததை அறிகிறாள். ரெபேக்கா வதை முகாமில் பட்ட கஷ்டங்களை அறியும் இடம் கொண்ட பக்கத்தைக் கடக்க முடியாமல் மனம் தவிக்கும். ஹிட்லரின் காலுக்கு அடியில் ஒரு யூதச் சமூகமே நசுக்கப்பட்டது. ஆனால் மற்ற நாடுகள் அதை வேடிக்கை மட்டுமே பார்த்தன. எலிகளைப் போல அவர்களை ஆராய்ச்சிகளுக்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். நாஜிக்கள் யூதர்களைத் தீண்டத்தகாதவர்களாக நடத்தினாலும் யூதப் பெண்களைத் தங்களின் பாலியல் இச்சைகளுக்கு மட்டும் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். அப்போது மட்டும் அவர்கள் யூதர்களாகவும் தெரியவில்லை, தீண்டத்தகாதவர்களாகவும் தெரியவில்லை. 14 வயதே ஆன தன் அக்கா அப்போது எவ்வளவு வலியைச் சுமந்து இருப்பாள் என எண்ண முடியாமல் தவிக்கும் இடம் வார்த்தைகளற்றது.

ஒருபுறம் தாய் நாடே தங்களுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லாத இடமாக மாறினாலும் மறுபுறம் நாடி வந்தவர்களை அரவணைக்கும் நாடாக இந்தியா இருப்பதை எண்ணி அவள் வியக்கிறாள்.

ஒரு அடிபட்ட சமூகம் எப்படி இன்னொரு சமூகத்திற்கு அதே தவறைச் செய்கிறார்கள் என்ற கேள்வியுடன் முடியும் நாவல். ■

சிறுகதை

கனலி விஜயலட்சுமி

தூரத்தில்..

“மீனா மீனா... எங்க இருக்கே? வீட்டுக்கு வா!!”

என் மொகத்தில் விழுந்த காஞ்ச எலையையும் அம்மாவோட கொரலையும் ஒரே மாதிரி உதாசீனப்படுத்திட்டு அந்த அடர்த்தியான மாமரத்தோட அடி வாதுல வாகா சாஞ்சு படுத்துக்கிட்டு மேலே பார்த்துக்கிட்டிருந்தேன்.

எத்தன நேரமா இப்படிப் படுத்துக்கிட்டிருந்தேன்னு தெரியல. ரொம்பப் பெரிய அந்த மரத்தோட கெளைக வானத்தையே அடைச்சு, வெளில இருந்து வெளிச்சத்தை உள்ளே விடாம ஒரு இருண்ட குகை மாதிரியான காட்சியத் தருது.

நான் சாஞ்சு படுத்திருந்த வாது லேசா ஆடறது ஒரு ஊஞ்சல் மாதிரி சொகமா இருந்தது. மரத்துக்கு உள்ளிருந்த மங்கலான இருட்டெ கண்ணுக்குப் பழக்கப்படுத்திக்கிட்டு மேலே பார்த்தேன். கெளைக ஒவ்வொன்னும் ரொம்ப நேர்த்தியா அடுக்கி வச்சாப்பல கீழ்ப்பகுதி அகலமாகவும் மேலே போகப் போக அகலம் கொறஞ்சும் இருக்குது. எலைகள் ஒவ்வொன்னிலும் வெயில் படற மாதிரி மெனக்கெட்டு ஏதோ ஒரு சிற்பி செஞ்ச மாதிரி இருக்கிறதப் பார்க்கிறப்ப ஆச்சரியமாக் கூட இருந்தது.

அடிக்கடி வர்ர காத்தோட சலசலப்பினால எலைகளுக்கு எடையில் இருந்து சூரியக் கதிரு ஊசி போல எறங்கி என் மொகத்தில விழுந்து சுரீர்னு சுடுது. எலைகள் அங்கே இங்கே ஆடுறதுனால நீல வானம் சின்னச் சின்ன பொட்டு மாதிரித் தெரியுது. தலையை அங்கயும் இங்கயும் அசச்சு வானத்தைப் பார்க்க முயற்சி பண்றேன். ஆனா என்னோட நீண்ட நேர முயற்சி பயனில்லாம வீணானதுதான் மிச்சம்.

ஒருவேளை வெளியே ரொம்ப இருட்டிடுச்சோ என்னவோ?

இல்ல இல்ல, இன்னும் இருட்டுற அளவுக்கு நேரமாவதுக்கு வாய்ப்பில்லெ.

காத்து ஓஞ்சு எலைக அதது இடத்தில இருந்து அசையாம இருந்ததால நிரந்தரமா இருட்டாயிடுச்சு. என் மொகத்தெ தொட்டுவிட நெனச்ச சூரியக் கதிரோட பெரு முயற்சி கூட எலைகளில தட்டி தன் இலக்கெத் தொலச்சுத் திரும்பிப் போயிருக்கும்னு நெனைக்கிறேன்.

கொஞ்சம் கூட வெளிச்சமே இல்லையே? ஒருவேளை ராத்திரி ரொம்ப நேரம் ஆயிட்டதோ?

நான் மதியத்துக்கு முன்னாலே வந்தேன் இல்லெ? இப்போது நேரம் என்ன இருக்கும்?

நெலம் வரைக்கும் கவிழ்ந்திருக்கும் இந்த மரக் கூட்டுக்குள்ள நான் இருக்கிறத வெளியே யாருக்கும் காட்டாம வெளிய நடக்கிறது என்னன்னு எனக்கும் காட்டாம இப்படி மறைச்சு நிக்கிறதுல இந்த மரத்துக்கு என்னதான் சந்தோஷமோ என்னவோ? தெரியல.

இந்த அடர்த்தியான இலைக் கூட்டங்களுக்கு வெளியே என்ன இருக்கிறதுன்னு இங்கிருந்தே பார்க்கிற ஒரு எக்ஸ்ரே கண்ணு எனக்கு இருந்தா எப்படி இருக்குமுன்னு நினச்சுப் பார்க்கிறேன். இந்தத் தடைகளும் இருட்டும் என்னப் பாதிச்சிருக்காது இல்லையா?ன்னு யோசிக்கிறேன். ஏனோ மின்னல் மாதிரி அவன் நினைவு மனசுல மின்னி மறையுது. காத்தின் சலசலப்பில் முகத்தில குப்பைக பொலு பொலுன்னு விழுகுது.

கொஞ்சம் துடுக்கான குப்பெ ஒன்னு என் மூக்குக்குள்ள நுழையுது. அத்து மீறிய அந்த குப்பையெ விரும்பாத என் மூக்கு, ஒரே தும்மல்ல அத வெளியே தள்ளுது.

எழுந்து, தலையெ நாலாப் பக்கமும் திருப்பி வெளியெ என்ன நடக்குதுன்னு பாக்க முயற்சி பண்றேன். முடியலெ. எல்லாப் பக்கமும் இருட்டு. காத்தும் நின்னுடுச்சின்னு நினைக்கிறேன். ஒரு மயான அமைதி. வாது மாத்தி உட்கார்ந்து பாக்கிறேன்.... எந்த மாற்றமும் இல்லை. இருட்டு... இருட்டு... இருட்டு.

என் கண்ணுக்கு எக்ஸ்ரே பார்வை வேணும்னா இல்லாம இருக்கலாம். ஆனால் என் காலுக்கு இந்த மரக் குகையில் இருந்து வெளில போகிற திராணி இருக்குதே? அதையெ நான் ஏன் மறந்தேன்னு நெனச்சு என்னையே நான் நொந்துக்கிறேன்.

ஆனா இந்த மரக்கூடு குளிரோ, சூடோ இல்லாம வெதுவெதுப்பாவும் இதமாவும் இருக்குது. நான் சாஞ்சு படுத்திருந்த அந்த ஊஞ்சல் வாது சொகமாவும் பாதுகாப்பாவும் இருக்குது. மரத்தை விட்டு வெளியே போனா இந்தச் சொகமும் பாதுகாப்பும் கிடைக்குமா? எந்திரிச்சு வெளியே போக நினைக்கிறேன். ஆனா கால் ரெண்டும் தயங்குது.

இந்த மரத்துக்கு வெளியே வெயிலா, மழையா, இரவா, பகலா என்ன நடக்குது? எப்படி இருக்குதுன்னே தெரியல.

"இரவா? பகலா? வெயிலா? மழையா? என்னை ஒன்றும் செய்யாதடி" காதல் தலைக்கேறி சூரியா ஆடியது நினைவில் வந்து போகுது. ஆனால் என்னால் இப்படி இருட்டுல இருக்க முடியாது.

ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுட்டு ஒரு முடிவோடு எந்திரிச்சு, ரெண்டு கையால மரக்கிளைகளை நீக்கிக் கண்ணை மூடிக்கிட்டே மரத்தை விட்டு வெளியே வர்றேன்.

திடீர்னு வந்த வெளிச்சம் கண்ணைக் கூச வைக்கிது. கண்கூசினதால வந்த தடுமாற்றம் என்னை நிலைகுலையச் செய்யுது. சில வினாடிகள் அந்த மாமரத்தின் எலைகளைப்

பிடிச்சுக்கிட்டு அங்கேயே நிற்கிறேன். என்னோட இந்த முதல் தடுமாற்றம் என் முடிவை மாத்தியிருக்கும்னு மரம் எதிர்பார்த்திருக்கலாம்.

நான் மெதுவா என் பிடியைத் தளர்த்தி மரத்திற்கு வெளியே கொஞ்சந் தூரம் நடந்து வந்து திரும்பி அந்த மரத்தைக் கீழிருந்து மேலாகப் பார்க்கிறேன். ரொம்ப ஒயரமா, வானளவு வளர்ந்து, ராட்சசத்தனமாக என்னைப் பார்த்துச் சிரித்து, அதோட கிளைகளை நீட்டி என்னை உள்ளே இழுத்து அணைக்கிற மாதிரியான ஒரு மன பிரம்மை தோணுது. அவசரமா மரத்திலிருந்து விலகி வேகமா நடக்கிறேன்.

மரம் அதோட கோவத்தெ செவ்வெறும்பா மாத்தி என் மேல தூவி இருக்குதுன்னு நினைக்கிறேன். கழுத்திலயும் வயித்திலயும் தலையிலயும்னு எல்லாப் பக்கமும் சுரீர் சுரீர்னு கடிக்கிது.

எந்தத் தொல்லையுமே கொடுக்காத என்னை இப்படி அந்த எறும்புக கடிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?

ஒருவேளை அததுங்களோட இயல்பு வாழ்க்கையில் அனாவசியமா நான் தலையிட்டுட்டனோ?

தாங்க முடியாத வலி வர்ரப்ப சரி தவறயெல்லாம் யாரு பாக்கப் போறா?

எறும்புகள் ஒவ்வொன்னயும் தேடிக் கண்டுபிடிச்சுக் கொல்றேன். உடல் முழுக்க எலைகளும் குப்பைகளும் நெறைஞ்சி இருக்குது. பொறுமையாக அதை எல்லாம் தட்டித் தொடச்சு என் ஆடைகளை உதறிவிட்டு நடக்கிறேன்.

கொஞ்சந் தூரம் நடந்து விட்டுத் திரும்பி அந்த மரத்தைப் பார்க்கிறேன். கர்ண கடூரமாக என்னை முறைப்பது போல் இருக்குது. இனி எங்க போலாம்னு யோசிக்கிறேன். வீட்டுக்குப் போக மனசில்லெ. கொஞ்சந் தூரத்தில தெரிஞ்ச பாறைக்குன்று கண்ணைக் கவருது. சின்னக் குழந்தையா இருக்கிறப்போ அப்பாவோட கைப்பிடிச்சு அந்தக் குன்றின் மேல் ஏறினது ஞாபகத்துல வருது. இந்த நீண்ட இடைவேளைக்குப் பிறகு திரும்பவும் அந்தக் குன்றில ஏறிப் பார்க்கணும்னு திடீர்னு ஒரு ஆசை வருது.

“ஐயோ.. சாயந்திரம் 4 மணி இருக்கும் போல இருக்கே.... இனித் தனியாக அங்கு போவது சரியா இருக்குமா?”

நாலு மணி ஆனாலும் எட்டு மணி ஆனாலும் போறதுன்னு முடிவு செஞ்சிட்டாப் போறதுதான்.

அந்தக் குன்றை நோக்கி நடக்கிறேன். அந்தக் குன்றுக்குப் போகிற ஆள் போக்குவரத்து இல்லாததால குன்றுக்குச் செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதையில ரெண்டு பக்கமும் செடிகள் முளச்சு அடச்சிருக்கு.

செடிகளைக் கையால விலக்கி, குன்றைப் பார்த்து அவசரமாக நடக்கிறேன். சில முற்காய்க என் ஆடையில் கோர்த்து நிற்குது. சில ஒட்டும் செடிகளோட விதைக என் சுடிதாரில் கெட்டியா ஒட்டிடுச்சு. என்னோட மனநிலையைப் புரிஞ்சுக்காம, என் அனுமதியில்லாம அந்தச் செடிக அதுகளோட விதைகளைப் பரப்பி இனவிருத்தி பண்ண முயற்சி செய்யுறத பாக்குறப்போ சில மனுசர்களும் இப்படி இருக்காங்களோன்னு தோணுது..

இதையெல்லாம் ஒன்னொன்னா பறிச்சுப் போட்டுட்டு இருந்தா நேரம் இருட்டிடும். குன்று மேல ஏறுவது நடக்காமப் போயிடும்.

திரும்ப வரும்போது இந்த விதைகளைச் சுத்தப்படுத்தலாம். அந்த விதைகளோட நோக்கமும் நடந்துட்டுப் போகட்டுமேன்னு நினைச்சுக்கிட்டு அவசரமா மேல ஏறத் தொடங்கறேன்.

தூரத்தில் இருந்து பாக்கிறது மாதிரி இல்லாம இப்போ குன்று மிகப்பெரிய மலை மாதிரி தெரியுது. தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது மரங்கள் ஒன்னும் இல்லாம மொட்டைக் குன்றாகத் தெரிஞ்சது பக்கத்தில வந்து பார்த்தப்ப நிறைய புதர்ச் செடிக வளர்ந்து அடச்சு நிக்குது. அந்தச் செடிகளைப் பிடிச்சு மெதுவாகப் பாறைகள் மீது ஊர்ந்து ஊர்ந்து போகிறேன்.

மேலே போகப் போக ரெண்டு காலில் நடப்பது முடியாமல் போய் கையி ரெண்டையும் ஊனி நாலு காலில நடக்கத் தொடங்கறேன்.

ஒரு பாறை இடுக்கில் நின்னு நான் ஏறி வந்த தடத்தெ திரும்பிப் பாக்கிறேன். எனக்குத் தலை சுத்துது.

கரணம் தப்பினால் மரணம்னு சொல்லுவாங்களே அது இதுதானோ?

கால் வழியா ஒரு நடுக்கம் உடல் முழுவதும் பரவுது. இனிக் கீழே பாக்கவே கூடாதுன்னு முடிவோடு மேலே ஏறத் தொடங்குகிறேன். இந்த மலையேத்தம் நினைச்ச மாதிரி அவ்வளவு சுலபமா இல்ல. ரொம்பக் கஷ்டமாவும் களைப்பாவும் இருக்குது. அதுக்காக நான் என் முயற்சியைக் கைவிட்டுத் திரும்பப் போகப் போறதில்லை.

ஒரு இடத்தில போட்டிருந்த செருப்பைக் கழட்டிவிட்டு வெறும் காலில் நடக்க வேண்டி இருக்கிறது. கையிரண்டும் உராய்ந்து தீ போல் எரிகிறது. ஒரு கூர்மையான பாறை என் முழங்கையை உரசி ரத்தத்தை ருசித்து மகிழ்கிறது. ஆனால் இந்தத் தடைகள் என் முடிவை மாத்தப் போவதில்லை. மனவைராக்கியத்தோட மேலே ஏறுகிறேன்.

ஒருவழியா குன்றின் உச்சிக்கு வந்துட்டேன். மாலை வெயில் சொகமா, காத்து குளிரா, நல்ல ரம்மியமான சூழலா இருக்குது. மலை உச்சியில் இருந்த மொட்டைப் பாறையில் ஆகாயத்தை நோக்கி மல்லாந்து படுக்கிறேன்.

இப்படி எந்தத் தடங்கல்களும் இல்லாம எந்த மறைவும் இல்லாம வானத்தைப் பார்த்த நினைவு கூட எனக்கு இல்லை. நான் பிறந்து வளர்ந்த என்னோட வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே இப்பிடி ஒரு அழகான காட்சி இருக்கிறதெ.. ஏன் இத்தனை நாள் நான் பாக்காம விட்டேன்? என்று நினைத்தபோது என் மீதே எனக்குக் கோபமா வருது.

எந்திருச்சு உட்காந்து சுத்தியும் பாக்கிறேன். மேற்கிலிருந்து வந்த இளஞ்சிவப்பு சூரியக் கதிர்கள் என் முதுகில் விழுந்து என்னைச் சுத்தியும் ஒரு ஒளி வட்டத்தை உருவாக்குது. தூரத்திலிருந்து பார்த்தா ஒளிவட்டம் நிறஞ்ச ஏதோ ஒரு தேவி உட்கார்ந்திருப்பது மாதிரித் தெரியலாம். ஆமா..... நானும் கட்டற்ற சக்திகளுடைய ஒரு தேவிதானே?

வடக்கால தூரத்தில ஒரு அணைக்கட்டு சிறு குளம் மாதிரி தெரியுது. குன்றின் நாலா திசையிலும் வெள்ளாம நிலங்களும் தென்னந் தோப்புகளும் பல வகையான மரக் கூட்டங்களும் தெரியுது. வீடுகெல்லாம் தீப்பெட்டி மாதிரி இருக்குது. தென்னந்தோப்புக ஒரே வகையான நடன அசைவுகள் செய்யும் குழு நடனம் ஆடறவங்களப் போலத் தோணுது. ஒவ்வொன்னயும் அடையாளம் காண்றதே அலாதியான சந்தோஷமா இருக்குது.

நான் உக்காந்திருந்த இருண்ட மரக்குகை மாமரத்தைத் தேடறேன். பல மரங்கள் இருக்குது.. இதுல அந்த மரம் எதுன்னு சட்டுனு அடையாளம் பார்க்க முடியல. என் வீட்டில் இருந்து தெற்குபுறமாச் சரியாக நாலு வயலு தாண்டி என்று கணக்கு வச்சுப் பார்த்தபோது அந்த மரத்தைக் கண்டுபிடிச்சிட்டேன்.

ஆகாசத்தெ மறச்சு இருட்டை மட்டும் எனக்குக் காட்டிய அந்த மரம் நூத்துக்கணக்கான மரங்களுக்கு நடுவில ரொம்பக் குட்டியா, சின்னக் கொழந்தைக வரையிற ஓவியம் போல, ஒரு துரும்பா அங்க நிக்கிறது தெரியுது.

கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்னால அந்த மரம் எனக்குத் தந்த பிம்பமும் பயமும் வேற. இப்போ அதே மரம் எனக்குத் தர்ர பிம்பமும் பயமும் வேற. ஆச்சரியமான வித்தியாசத்தைத் தருது.

கால் பாதமும் உள்ளங்கையும் தீ மாதிரி எரியுது. முழங்கையிலிருந்து ஒரு துளி ரத்தம் கீழே விழுவதா வேண்டாமான்னு யோசிச்சுக்கிட்டே தயங்கி நிக்குது. சிலுசிலுன்னு வந்த குளிர் காற்று வலிகளுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்துக் கடந்து போகுது. மீண்டும் ஒருமுறை அந்த மாமரத்தைப் பார்க்கிறேன். அவனை நினைத்துச் சிரித்துக்கொள்கிறேன்.

■

நூல் விமர்சனம்

செ.புனிதஜோதி

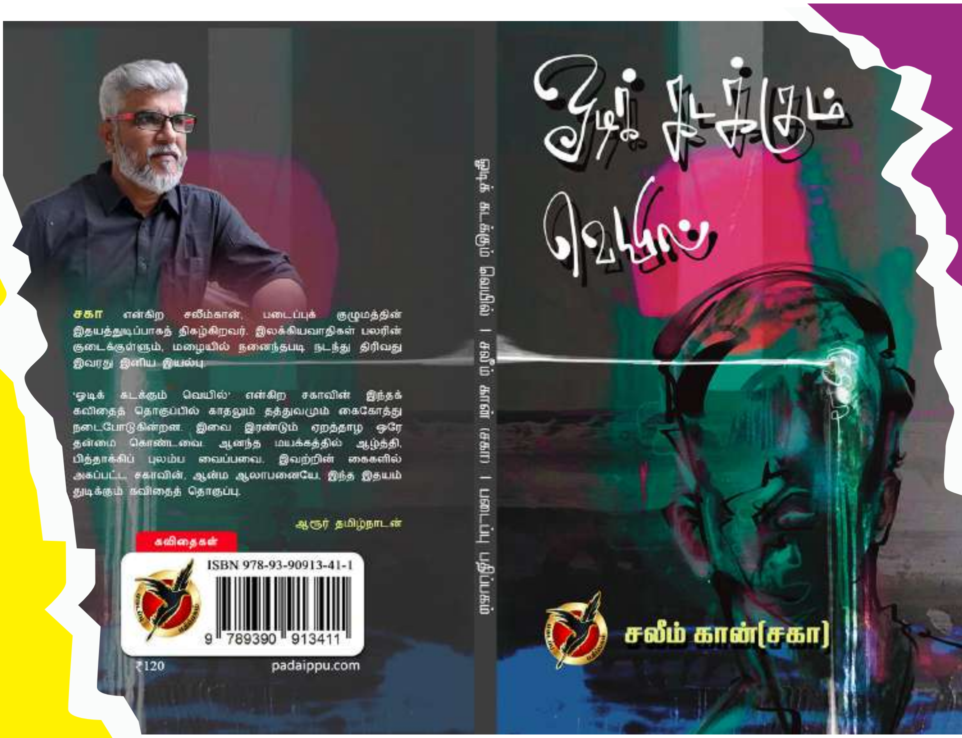

நுட்பமான செதுக்கல்

சலீம்கான் என்ற சகாவின் "ஓடிக் கடக்கும் வெயில்" என்ற கவிதை நூல் படைப்பின் மூலமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

இவரின் முதல் நூல் என்பது நம்பத்தக்கதாகயில்லை என்றே கூறவேண்டும். அவ்வளவு நேர்த்தி, சொற்சிக்கனம் மிகுந்த ஒரு கவிதை நூலாக வெளிவந்துள்ளது. "ஓடிக் கடக்கும் வெயில்" என்ற தலைப்பே தத்துவத்தைப் போதிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. வெயில் ஓடிக் கடந்தால்தானே மிகச் சிறந்த அந்தியைத் தொடமுடியும். வெயிலின் மொத்த அனுபவத்தொகுப்புதானே அந்தி. அந்தி தேய்ந்து கரைந்து மறைந்து போகும் வேளையில் ஓடிக் கடந்த வெயிலின் வாழ்வியல் ஓட்டங்களை எப்படி மறக்க முடியும்.. அப்படி பார்க்கப்போனால் மனிதன் தன் வாழ்க்கை எல்லையைத் தொடுவதற்கு ஓடிக் கடந்துதானே ஆகவேண்டும்.

அந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் எவ்வளவு அனுபவத்தைப் பெறுகிறான். காதல், தோல்வி, அவமானம், ஏற்றம், இறக்கம், இழப்பு, துரோகம் இப்படி சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். இந்த வெயில் ஓடிக் கடக்கும் வேளையில் பல மாற்றங்கள், அதிர்வுகள், மழைப்பொழிவை

எல்லாம் சந்தித்து ஓய்வுபெற்ற வேளையில் மீண்டும் அசைபோடும் அந்திமடியில். அப்படித்தானே இந்த மனித வாழ்க்கையும். ஆணாகவோ, பெண்ணாகவோ இந்த வெயிலை உருவகித்துக்கொண்டால் இளைப்பாறல் அற்ற அவர்களின் வாழ்வியல் ஓட்டம் வெம்மை மிக்கதாய் மாறுவதை உணர்ந்து சரிசெய்தும், செய்யமுடியாமலும் ஓடிக் கடக்க வேண்டியவர்களாய் மாறிவிடுகிறார்கள். இந்த வெயில் ஓடி வந்ததில் எதனை இழந்தது, எதனைப் பெற்றது.. கடந்து வந்த காலமும் தூரமும் வியர்வையால், கண்ணீரால், புன்னகையால் நிறைந்துகொண்ட வாழ்வியல் சித்தாந்தத்தைப் போதிப்பதாகப் புலப்படுகிறது, இந்தத் தலைப்பு.

அதே போல் கவிதைகளும் நுட்பமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. காதல் இல்லாத மனிதன் உண்டா? அது தரும் பாடங்கள் எத்தனை. எவ்வளவு இனிப்பானதோ அந்தளவிற்குக் கசப்பும்கூட. என் மௌனக்கூத்து என்ற கவிதைத் தொகுப்பில் ஒன்றில் சொல்லியிருப்பேன்..

பிரிந்துபார்

நினைத்து வாழ்

தேவ அனுபவம்

அதனைத்தான் இவர் கவிதையும் உரைக்கிறது.

மரணத்தைப்பற்றிய தத்துவங்கள், வாழ்வியல், மனித மாண்பு, இயற்கை அனைத்தையும் தொட்டுச்செல்கிறது இவரின் கவிதை நூல். இதோ உங்களுக்காக..

“வெட்கிச் சிவந்ததில்

வெள்ளரிப் பூ பூக்கிறது

அவள் சிரிக்கிறாள்”

என்கிறார்.

அப்படி யார் தோழர்? உங்கள் விழிகளைப் பழுதாக்கிய காதலி என்றே கேட்கத் தோன்றுகிறது. கன்னியின் கடைக்கண் பார்வை பட்டுவிட்டால் மாமலை பாரதிதாசனுக்குக் கடுகாய்த் தெரியும்போது அவர்களைப் பின்பற்றும் கவிஞர்களுக்குக் கற்பனை விரியத்தானே செய்யும். நாணக்குடை நீபிடித்தால் வேர் வரைக்கும் சாரல் மழை என்ற கவிஞர் அறிவுமதி அவர்களைத்தான் மறக்கமுடியுமா?

அதன்பின் இன்னொன்று..

“என்னமோ தெரியல

நெட்டிமுறித்த கன்னத்தில்

இன்னமும் அழியாமல் கிடக்கின்றன

உன் முத்தக்குழிகள்.”

என்கிறார். இப்படி காதல் சுகந்தத்தை மலர் போல் மணம்பரப்பச் செய்துள்ளார். நெட்டி முறித்த கன்னத்தில் என்ற வார்த்தையில் தாயின் பரிசுத்த அன்பு கண்முன்னே விரிகிறது.

இவரது இன்னொரு பதிவும் வியப்பைத் தருகிறது.

“கதவுக்குப் பின்னால் நான்

முன்னால் இருந்து தட்டுகிறேன்

என்னைத் திறக்கச்சொல்லி.”

ஆன்ம வெளியோடு தன்னைத்தானே தரிசிக்கும் கலையையும் பெற்றுள்ளார்.

“வெளியிடும் மூச்சை

உள்ளிழுக்கத் திராணியற்று

கதவுகளாய் மட்டுமே

காட்சியளிக்கிறது காடு.”

காடுகளை அழிப்பது மட்டுமின்றிச் சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையை மாசுபடுத்தி உள்ளோம். நாமும் அழிந்து, காடுகளையும் வாழ்வதற்குத் தகுதியற்ற இடமாய் மாற்றியுள்ளோம் என்பதை நயம்பட உரைத்துள்ளார். ஒரு மரம் ஆண்டுக்கு 2.6 டன் கார்பன் டை ஆக்சைடு இழுத்துக்கொண்டு தன் ஆயுளில் 6600 கிலோகிராம் ஆக்ஸிஜனை வெளியிடுகிறது. அதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் கதவாகிப்போன மரங்களின் அவலத்தைப் பேசுகிறது இக்கவிதை.

“தேங்கிய

மழைநீரை ஒதுக்கினேன்.

ஓரம் ஒதுங்கியது

வானம்.”

வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து வியக்கலாம். வானத்தை ஒரு ஓரமாக ஒதுக்க முடியுமா? இந்தக் கவிஞரால் முடிந்திருக்கிறது.

“நதி ஆடும் நாட்டியத்திற்கு

ஜதி சொல்லிப் போகிற

கூழாங்கற்களின் நடுவே

முத்தமிட்டு முந்திப் போகின்றன

மீன்கள்.”

தெளிந்த நீரோடையின் அடி ஆழத்தில் தெரிகிற கூழாங்கற்கள். துல்லியமான ஒரு நதியில் மீன்கள் நீந்திப் போகிற ஒரு காட்சி, நாம் அனைவரும் பார்த்துக் கடக்கின்ற ஒரு காட்சிதான். அந்தக் காட்சி எவ்வளவு ஒரு அழகியலான கவிதையாக மாறுகிறது.

மற்றொரு கவிதை..

“ஒருமையாய் நின்று

ஒற்றைக் கையசைப்பில்

ஓரம் ஒதுங்கிய லாரியின்

சில மணி நேர சிறகசைப்பில்

உறக்கம் தொலைத்துவிட்டு

விடியலைத் தேடி

உறங்கச் செல்கிறது

இரவுப் பறவை.”

ஒரு விலைமகளின் பெரும் சோகத்தைப் பாடுகிறது இந்தக் கவிதை.

சவருக்கு ஒரு புள்ள பெத்த சவுரியத்தம்மாவின் துயர் வாழ்வைக் கண்முன்னே விரிக்கிறது ஒரு நெடுங் கவிதை.

“பள்ளிவாசல் பலகையில்

எழுதி வைக்கப்பட்டுவிட்டது”

என்று தொடங்குகிற நெடுங் கவிதை, அடக்கம் செய்யப்படக் காத்திருக்கும் இறந்த ஒரு மனிதனின் பார்வையில் தொடர்கிறது.

சுய மரணம் செய்து கொண்டவனைக் கேள்விகளால் உலுக்குகிறது, எது உன்னை இவ்வளவு தூரத்திற்குத் துரத்தியது? என்கிற நெடுங்கவிதை.

பொய்ப் பிம்பத்தைக் கொத்திக்கொண்டிருக்கிற பூஞ்சிட்டு, தாழ்ப்பாளைத் தட்டுகிற குருவி, ஈரமாக இருக்கிற வெட்டப்பட்ட மரத்தின் நிழல், பால்ய சிநேகிதியின் புகைப்படத்தில் ஒளிந்து கிடக்கிற ஒரு நொடி மவுனம், தீநுண்மியால் இறந்தவனின் மூச்சு முட்டல், சன்னலின் பிம்பத்தில் முட்டித் திரும்பி வெளியேறத் துடிக்கிற தேனீ, திரை விலக்கிப் பார்க்கத் துடிக்கிற மனது.. இன்னும் இன்னும் எத்தனையோ கவிதைகளில் அழகாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

“இசைக்க இயலாப் புல்லாங்குழல்

எட்டிப் பார்க்கிறது கிளி

ஓட்டையிடப்பட்ட தென்னைமரம்.”

ஓட்டையிடப்பட்ட தென்னைமரத்தை ஒரு புல்லாங்குழலாகப் பார்க்கிற பார்வையில் எத்தனை கவியழகு.

இவர் கவிதைநூலைக் கவிஞர் ஆரூர் தமிழ்நாடன் இவ்வாறாக உரைக்கிறார்.. பிறக்கும் குழந்தையே ஆறடியில் பிறந்த மாதிரி, தன் முதல் நூலிலேயே இவர் விசுவரூபம் எடுப்பதும், சிகரக் கவிஞர்களுக்கு நிகராய்ச் செம்மாந்து நிற்பதுவும் படைப்பின் தத்துவம் என்கிறார். நான் வழிமொழிவதைப் போல் நீங்களும் வாங்கி வாசிக்கும்போது உணர்வீர்கள் என்பதே என் கருத்தாகும்.

மொத்தத்தில் இந்த ஓடிக் கடக்கும் வெயில் என்ற கவிதைநூல் வாழ்வியல் அனுபவத்தின் தொகுப்பு.

வி.ஜி.ஜெயஸ்ரீ
ஓவியம் : சக்தி அருளானந்தம்

இன்னா செய்தார்க்கும் நன்னயம்

முற்றத்தில் அடுப்பை வைத்துப் பொங்கல் செய்துகொண்டிருந்த கண்ணம்மா, பொங்கல் பொங்குவதைப் பார்த்து, “பொங்கலோ பொங்கல்” என்று குரல் எழுப்ப, மகன் இளங்கோ, அவன் மனைவி ரேகா, குட்டிப் பிள்ளைகளான ரோஜா, கபிலன் ஆகியோரும் அவளுடன் சேர்ந்துகொள்ள, பொங்கல் விழா களை கட்டியது.

அனைவரும் அமர்ந்து சாப்பிடும்போது, “அம்மா, வரகரசி சர்க்கரைப் பொங்கல் ஏ ஒன். எனக்கென்னவோ, பச்சரிசிப் பொங்கலை விட இதுதான் பிடிச்சிருக்கு” சப்புக் கொட்டிக்கொண்டு சாப்பிட்டான் இளங்கோ.

“உன் அப்பாவும், சித்தப்பாவும்கூட நீ சொல்ற மாதிரிதான் சொல்வாங்க” சொல்லிவிட்டு நாக்கைச் சட்டென்று கடித்துக்கொண்டாள் கண்ணம்மா.

சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த சர்க்கரைப் பொங்கல் கசந்தது இளங்கோவிற்கு. முகம் வாடிவிட்டது. ‘உம்’ மென்ற முகத்துடன் கை கழுவச் சென்றான்.

"அய்யய்யோ, நல்ல நேரத்தில் தேவையில்லாததைப் பேசிவிட்டோமே" குழம்பியவாறே கண்ணம்மா நிற்க, கைகளைத் துவாலையால் துடைத்தவாறே அங்கு வந்தான் இளங்கோ.

"அம்மா, நாம திருவையாறு அருகில் உள்ள நம்ம ஊர் வலங்கைமான்ல இருக்கும்போது, எவ்வளவு கோலாகலமாப் பொங்கலைக் கொண்டாடுவோம்!!! ஒரு நாள், ரெண்டு நாள் இல்ல, நாலு நாள் கொண்டாடுவோமேம்மா. இந்த மாதிரி, சூரிய வெளிச்சம் படுமான்னு முற்றத்துல கேஸ் ஸ்டவ்வை வைச்சு, குக்கர் வைச்சாக் கொண்டாடுவோம்? நம் வீட்டுத் தோட்டத்தில், புது பானையில், நம் வயலில் விளைவித்த புது பச்சரிசியில், உறவினர்கள் புடை சூழ சூரியனுக்குப் படையல் வைப்போமே! அப்பா இறந்த உடனே எல்லாமே மாயமா போச்சேம்மா. எல்லாத்துக்கும் காரணம் சித்தப்பாதானே. அவர் செய்ததை இன்னும் என்னால ஜீரணிக்க முடியல."

கண்ணம்மா எதுவும் பேசவில்லை.

"சரி விடும்மா, நம்ம விசாலினி மேடம் 'வானப்ரஸ்தம்' முதியோர் இல்லத்துக்கு, ஒரு பொழுதுபோக்கு ஹாலும், தியான மண்டபமும் கட்ட பண உதவி கேட்டிருந்தாங்க. நான் எங்க ஆஃபிஸ்ல ஒரு ப்ராஜெக்ட் முடிச்சதுக்காக எனக்கு இரண்டு லட்ச ரூபாய் இன்ஸென்டிவ் குடுத்திருக்காங்க. நீ வேலையெல்லாம் முடிச்சுட்டு, விசாலினி மேடத்திடம் இந்தப் பணத்தைக் குடுத்துட்டு வந்துடும்மா."

"சரிப்பா. நம்ம முனியம்மா புருஷனை, அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில சேர்த்திருக்கு. ரத்தத்தில் சர்க்கரை அளவு குறைஞ்சு மயக்கம் போட்டு விழுந்ததுனால ஆஸ்பத்திரில சேர்த்திருக்காங்க. அவ பையன் வந்து சொல்லிட்டு, அம்மா 2,3 நாள் வேலைக்கு வர மாட்டாங்கன்னு சொல்லிட்டுப் போனான். நானும், ரேகாவும் இன்னிக்கு சாயந்திரம் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிட்டு, அப்படியே வானப்ரஸ்தம் இல்லத்துக்குப் போய், விசாலினி அம்மாக்கிட்ட இந்தப் பணத்தைக் குடுத்திடறோம்."

"சரிம்மா, முனியம்மாகிட்ட கொஞ்சம் பணமும் குடுத்துட்டு, அவ புருஷன் நல்லா குணமடைஞ்ச பின்னாடி, வேலைக்கு வந்தாப் போதும்னு சொல்லிட்டு வாங்க. எனக்கு ஆஃபிஸ்ல கொஞ்சம் வேலையிருக்கு. நான் போயிட்டு சாயந்திரம்தான் வருவேன். பசங்கள யார் பார்த்துப்பாம்மா?"

"பக்கத்து வீட்டுல தீபா பார்த்துக்கறேன்னு சொல்லியிருக்கா. அவ வீட்டுக்காரர் ஊருக்குப் போனதால தனியா போரடிக்குது. பசங்களை நான் பார்த்துக்கறேன்னு சொன்னா."

"சரிம்மா."

காரில் அலுவலகத்துக்குப் போகும் வழியில் பழைய சம்பவங்கள் உருண்டோடின.

இளங்கோவின் அப்பா இறக்கும்போது, இளங்கோ பத்தாம் வகுப்பு அரசாங்கத் தேர்வு எழுதிவிட்டு முடிவுக்காகக் காத்திருந்தான். காலையில் வயல்வெளிக்குச் சென்ற அப்பா, பாம்பு கடித்து வயல்வெளியிலேயே இறந்துவிட்டார். அன்று சித்தப்பா அழுத அழுகையைப் பார்த்து ஊரே வியந்தது.

ஆனால் அதே சித்தப்பா சின்னசாமி, பதினாறு நாள் காரியம் முடிந்த மறுநாள் தன் அண்ணியிடம் "அண்ணி, சொத்தெல்லாம் என் பேர்ல இருக்கு. அதனால நான் உங்களுக்கு எந்தச் சொத்திலும் பாகம் கொடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் என் கூடப் பிறந்த அண்ணனின் மனைவியையும், மகனையும் வீட்டை விட்டு விரட்டற அளவுக்கு நான் கல் நெஞ்சுக்காரன் இல்லை. இளங்கோவிற்கு வேலை கிடைக்கும் வரை நீங்க ரெண்டு பேரும் இங்கேயே தங்கிக்கலாம். ஆனா, உங்க சாப்பாடு, துணிமணி இவைகளையெல்லாம் நீங்கதான் பார்த்துக்கணும். என்னைத் தொல்லைப்படுத்தக் கூடாது" என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் மனைவியை நான் சரியா சொல்லிட்டேனா என்பது போல ஒரு பார்வை பார்த்தான்.

கண்ணம்மாவும், "சரி தம்பி, உனக்குத் தொந்திரவு இல்லாம நடந்துக்கறோம்" என்று கூறினாள்.

கண்ணம்மாவின் மாமியார் சின்னசாமியைப் பிரசவித்துவிட்டு, உடனே இறந்துவிட்டாள். பெரியசாமிக்கும், சின்னசாமிக்கும் பதினெட்டு வயது வித்தியாசம். அவர்களின் தந்தை சிங்காரம், இந்த இரண்டு குழந்தைகளின் நலனுக்காக வேறு திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை. அம்மா இறந்ததும், சரியாகப் படிப்பு ஏறாத பெரியசாமியும், தந்தையுடன் வயல்வெளிக்குச் செல்லத் தொடங்கினான்.

விடியற்காலையிலேயே பழைய சோற்று மூட்டையுடன், குழந்தையையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு இருவரும் உழவுத் தொழிலுக்குச் சென்றுவிடுவர். கடுமையாக இரண்டு பேரும் உழைத்ததால், பணம் கொட்டத் தொடங்கியது. வீடு, வாசல், களத்து மேடு என்று பெருகத் தொடங்கியது.

சின்னசாமிக்கு ஏழு வயதாக இருக்கும்போது, சிங்காரத்துக்கு உடல் நலிவுறத் தொடங்கவே, உடன் பெரியசாமிக்கு நல்ல குணவதியான கண்ணம்மாவைப் பார்த்து, திருமணம் செய்து முடித்தார். திருமணமான ஒரு வருடத்தில் சிங்காரம் இறந்தும் போனார். கண்ணம்மா திருமணம் ஆன மறு நொடியிலிருந்து, சின்னசாமியைத் தன் குழந்தையாகவே ஏற்றுக்கொண்டாள்.

பத்து வருடங்கள் குழந்தையில்லாமல் இருந்து, அதற்குப் பிறகு பிறந்தவன்தான் இளங்கோ. சின்னசாமிக்கும் படிப்பு ஏறாததால், தன் குடும்பத்தில் ஒருவராவது படிக்க வேண்டும் என்று பெரியசாமி, இளங்கோவைப் படிக்கவைக்க, இளங்கோவும் கவனத்துடன், மிக நன்றாகப் படித்து வந்தான்.

பெரியசாமி களத்து மேட்டில் கடுமையாக உழைக்க, சின்னசாமி எந்த வேலையும் செய்யாமல், கூலி ஆட்களிடம் தன் ஜம்பத்தைக் காட்டிக்கொண்டு திரிவான். பெரியசாமியின் நல்ல குணத்திற்காக, யாரும் சின்னசாமியைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. பெரியசாமி, எந்தச் சொத்து வாங்கினாலும், அதைத் தன் தம்பி பேரிலேயே வாங்குவான். சின்னசாமி சொத்து எதுவும் கண்ணம்மாவிற்குத் தர முடியாது என்று கூறியதைக் கேட்ட பங்காளிகள், “இது என்ன கண்ணம்மா அநியாயம், நீ ‘ம்’ னு ஒரு வார்த்தை சொல்லு, கேஸ் போட்டு, அவனை ஒரு வழி பண்ணிடறோம்” என்றனர்.

எல்லோரையும் ஒருமுறை தீர்க்கமாகப் பார்த்த கண்ணம்மா இரு கைகளையும் கூப்பி, “சின்னசாமியை, நானும், என் புருஷனும் எங்க குழந்தையாத்தான் வளர்த்தோம். அவன் என்ன செய்தாலும் பரவாயில்லை. நீங்க யாரும் இதில் தலையிடாதீங்க” என்றாள்.

“இவ்வளவு நல்லவளை இந்தச் சின்னசாமி இப்படி ஏமாத்தறானே” என்று முணுமுணுத்தவாறே அவர்கள் வெளியேறினர்.

சிறிது நாளில் இளங்கோவின் தேர்வு முடிவுகள் வர, அவன் மாவட்டத்திலேயே முதலாவதாக வந்திருந்தான். பள்ளித் தலைமை ஆசிரியரின் உதவியால் +2 படிப்பையும், அதே பள்ளியில் படித்தான். அதற்குப் பிறகு +2வில் மாநிலத்திலேயே முதலாவதாகத் தேர்ச்சி பெற்று சென்னையில் கம்ப்யூட்டர் பொறியியல் வகுப்பில் சேர்ந்தான். அரசு ஸ்காலர்ஷிப்பில் ஃபீஸ், புத்தகங்கள் ஆகியவை கிடைத்தன. மேலும் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியரின் உதவியாலும் மற்றும் பல முகம் தெரியாத நல்ல உள்ளங்களின் உதவியாலும், மெஸ் கட்டணம், ஹாஸ்டல் ஃபீஸ், நல்ல உடைகள் ஆகியன கிடைத்தன. பிறகு கடைசி வருடம் படிக்கும்போதே கேம்பஸ் இண்டர்வியூவில் சென்னையில் உள்ள பன்னாட்டுக் கம்பெனியில் வேலை கிடைத்தது.

அதுவரை கண்ணம்மா தன்னுடைய ஊரின் பண்ணையார் நிலத்தில்தான் கூலி வேலை பார்த்து, தன் வாழ்க்கையை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

இளங்கோ, தனக்கு வேலை கிடைத்தவுடன் கண்ணம்மாவையும் சென்னைக்குக் கூட்டி வந்து தன்னுடனே வைத்துக்கொண்டு நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டான். சிறிது காலத்தில் கண்ணம்மா, தன் மகனுக்குத் திருமணமும் செய்து, இரண்டு குழந்தைகளும் பிறந்து, அந்தக் குடும்பம் தழைத்துவிட்டது.

அலுவலகத்திற்குள் கார் நுழைய, பழைய நினைவுகளிலிருந்து கலைந்தான் இளங்கோ.

அதற்குப் பிறகு ஒரு நிமிடம் கூட ஓய்வெடுக்க முடியாமல் வேலை நெட்டி முறித்தது. ஒரு வழியாக வேலைகளை முடித்துவிட்டு, மணியைப் பார்த்தால், மணி மாலை 5 ஆகியிருந்தது. வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று எழுந்தால், செல்ஃபோன் ரீங்காரமிட்டது. எடுத்தால் “அம்மா” என்று ஒளிர்ந்தது.

அம்மா எதுக்கு ஃபோன் பண்றாங்க? முனியம்மா புருஷனுக்கு ஏதாவது.. யோசித்தவாறே “சொல்லும்மா” என்றான்.

“இளங்கோ முக்கிய வேலையில் இருக்கியாப்பா?”

“இல்லைம்மா, இதோ வீட்டுக்குக் கிளம்பிட்டேன்.”

“உடனே வீட்டுக்கு வாப்பா,” அம்மா ஃபோனை வைத்துவிட்டாள்.

காரை எடுத்து விரைவாக வீட்டை அடைந்தான் இளங்கோ.

உள்ளே நுழைந்தால் ஹால் சோஃபாவில், சித்தப்பா, சித்தி, அவர்கள் மகள் பொன்னி உட்கார்ந்திருந்தனர். எதிர்பாராமல் அவர்களைப் பார்த்த இளங்கோ ஒரு நொடி அதிர்ச்சியடைந்தாலும், உடனே சமாளித்துக்கொண்டு, “வாங்க சித்தப்பா, நல்லாயிருக்கீங்களா சித்தி? பொன்னி நல்லாப் படிக்கிறியா?” என்று வினவினான்.

“ஏதோ இருக்கோம்ப்பா,” சித்தி சொல்ல, “அண்ணா, நான் உங்களை மாதிரியே நல்லாப் படிக்கிறதா ஊர்ல எல்லாரும் சொல்வாங்கண்ணா,” என்றாள் பொன்னி.

“இதோ வரேன் சித்தப்பா.”

உள்ளே நுழைந்து முகம் அலம்பி, உடை மாற்றும்போது அங்கே வந்த ரேகாவிடம் “என்ன ஆச்சு ரேகா? இவங்க எதுக்கு இங்கே வந்தாங்க?” என்று கேட்டான்.

“எல்லாம் அம்மா சொல்வாங்க. டிஃபன் சாப்பிட வாங்க.”

அங்கே டைனிங் நாற்காலிகளில், சித்தப்பா, சித்தி, பொன்னி, அவர்களுடன் ரோஜாவும் கபிலனும் அமர்ந்திருந்தனர்.

“வாடா இளங்கோ, சித்தப்பா உனக்காகத்தான் காத்திருக்கார்.”

அனைவருக்கும் தட்டை வைத்து, கம்பு இட்லியை வைத்து, தக்காளிச் சட்னியையும், தேங்காய்ச் சட்னியையும் பரிமாறினாள் கண்ணம்மா. அனைவருக்கும் தண்ணீர் எடுத்து வைத்தாள் ரேகா.

“அண்ணி, இப்ப எல்லாம், நம்ம கிராமத்தில கூட யாரும் சிறு தானிய உணவு வகைகளைச் சமைக்கறதில்லை. ஆனா நீங்க எனக்குப் பிடிக்கும்னும், என் உடல் நிலைக்கு ஏற்றதுன்னும் அருமையா சமைச்சுக் குடுத்திருக்கீங்க. ரொம்ப சுவையா இருக்கு அண்ணி.”

“நீங்க எப்படி சித்தப்பா திடீர்னு வந்தீங்க?”

“முனியம்மா புருஷனைப் பார்த்து வர ஆஸ்பத்திரி போனோம் இல்லடா, அவர் குணமாயிட்டாரு, நாளைக்கு டிஸ்சார்ஜ் பண்றாங்களாம். அவரைப் பார்த்துட்டு வார்டை விட்டு வெளியே வரோம், அங்கே இவங்க நின்னுக்கிட்டிருந்தாங்க. நான்தான் அவங்களைக் கூட்டி வந்தேன்.”

அப்போதுதான் சித்தப்பாவைக் கவனித்துப் பார்த்தான் இளங்கோ. இடது கால் பாதத்தில் கட்டு போடப்பட்டிருந்தது.

“எனக்கு ரொம்ப நாளா சர்க்கரை நோய் இருக்குப்பா. இரண்டு மாதம் முன்பு, வயல் வரப்பில் நடக்கும்போது, துருப்பிடிச்ச ஆணி குத்திடுச்சு. அது செப்டிக் ஆகி, ஒரே வலி. முதல்ல உள்ளூர் மருத்துவமனைக்குப் போய்ச் சரியாகல. அப்புறம் டவுன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனா, அவங்க சென்னைக்குப் போய்ப் பெரிய ஆஸ்பத்திரில காண்பிக்கச் சொன்னாங்க. அதனால இங்கே வந்து தனியார் ஆஸ்பத்திரில காண்பிச்சோம். அங்கே புண்ணு புரையோடிப் போயிடுச்சு. அதனால, பாதத்தை ஆபரேஷன் பண்ணி எடுத்துடணும்னு சொல்லிட்டாங்க. பணமும் நிறைய செலவாகும்னு சொன்னாங்க. அதனால அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனோம். அவங்க மருந்து மாத்திரை குடுத்து, புண்ணை மட்டும் கீறிச் சரி பண்ணிடலாம், பாதத்தை எடுக்க வேண்டாம். இலவசமா

நீங்க தங்கி சிகிச்சை எடுத்துக்குங்க. கூட ஒருத்தர் மட்டும் இருக்கலாம்னு சொன்னாங்க. அப்ப, வயசுப் பொண்ணு பொன்னியை எங்கே விடுவதுன்னு அதே யோசனைல இருக்கும்போது, அண்ணி பார்த்து இங்கே கூட்டிக்கிட்டு வந்துட்டாங்க...”

“சரி சித்தப்பா, சுந்தரும், சுரேஷும் வரலையா?”

“அவங்களும் கூட வந்தாங்கப்பா. தனியார் ஆஸ்பத்திரில நிறைய செலவாகும்னு அரசு மருத்துவமனையில் கொண்டு வந்து விட்டுட்டாங்க. ‘இப்பதான் அறுவடை முடிஞ்சதுனால, வேலையெல்லாம் போட்டது போட்டபடி இருக்கு. நீங்க இருந்து உடம்பைப் பார்த்துக்கிட்டு வாங்க’ன்னு ஊருக்குப் போயிட்டாங்க. உன்கிட்ட சொல்றதுக்கு என்ன? பொன்னிக்கு, காட்டாங்கொளத்தூரில் உள்ள வேளாண் இன்ஜினீயரிங் கல்லூரியில் சீட் கிடைச்சிருக்கு. ஆனா இரண்டு லட்சம் கட்டணம் கட்டணும். ‘நீங்க சாகறதுக்குள்ள, சொத்தைப் பிரிச்சுக் குடுத்துடுங்க, அதனால பிற்காலத்துல எங்களுக்குள்ள சண்டை வராம இருக்கும்’ன்னு அவங்க சொன்னதால, எல்லாச் சொத்தையும் பிரிச்சுக் குடுத்துட்டேன். பொன்னியை நாங்க பார்த்துக்கறோம்னு சொன்னவங்க, இப்ப அதுக்கெதுக்கு படிப்பு, எங்க பிள்ளைங்களைப் பார்த்துக்கிட்டு வீட்டோடு கிடக்கட்டும்னு சொல்றாங்க. பொன்னி ரொம்ப அழுவுது. அதுதான் என்ன செய்வதுன்னே தெரியல.”

“சித்தப்பா, நீங்க...” அவன் தொடங்குவதற்குள், “டேய் இளங்கோ இங்கே வா” என்று கூப்பிட்டாள் கண்ணம்மா.

“இரும்மா, சித்தப்பாகிட்ட பேசிட்டு வரேன்.”

“மொதல்ல உள்ளே வா சொல்றேன்,” அவன் கை பிடித்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள் கண்ணம்மா. “டேய், நீ என்னடா முடிவெடுத்திருக்க? நான் சொல்றதைக் கொஞ்சம் கேட்பியா?”

“அம்மா, சித்தப்பாவை ஆஸ்பத்திரில சேர்த்து, நாம அருகிருந்து கவனிச்சு, குணப்படுத்தி, ஊர்ல கொண்டுபோய் விடலாம்மா. பொன்னியை, உன்கிட்ட குடுத்த பணம் இரண்டு லட்சத்தை வைச்சு, கல்லூரில சேர்த்துடலாம். மீதியை அப்புறம் பார்க்கலாம் அம்மா.”

“இளங்கோ, முதியோர் இல்லக் கட்டிட நிதிக்கு வைச்சிருக்கிற பணத்தைக் குடுக்கறதுல உனக்கு வருத்தமில்லையே?”

“பாரதியாரே சொல்லியிருக்கிறார்ம்மா.. அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல் ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்.. அன்ன யாவினும் புண்ணியம் கோடி ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்.”

“எனக்குப் புரியலையேப்பா. நீ சொன்னதுக்கு என்ன அர்த்தம்?”

“ஆயிரம் சத்திரம் கட்டுவதைவிட, பத்தாயிரம் கோவில்களைக் கட்டுவதைவிட, ஏழை ஒருவரைப் படிக்கவைப்பதினால் கோடி புண்ணியம் வருமாம். நான் படிக்க, முகம் தெரியாத பல நூறு நல் உள்ளங்கள் உதவியது. அதனால்தான் நான் பண்பட்டிருக்கேன். அதே மாதிரி பொன்னி படிச்சு நம்ம குடும்பத்துக்கும், ஊருக்கும் பெருமை தேடித் தருவா. நம்ம ஊரு விவசாயத்துல எல்லாருக்கும் முன் மாதிரியா வரும்.”

இளங்கோ பேச, பேச அத்தனையையும் துல்லியமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சின்னசாமி கால்களை விந்தி விந்தி நடந்து வந்து, “அண்ணி, இளங்கோ, உங்களையும் அண்ணனையும் மாதிரி பத்தரைமாற்றுத் தங்கம். உங்களுக்கு நான் பண்ணின துரோகத்தை மன்னிச்சுடுடா இளங்கோ” என்று குரல் நெகிழ்ந்து கை கூப்ப, சித்தி விசும்பி அழ, பொன்னி ஒன்றும் புரியாமல் ‘திரு திரு’வென்று முழிக்க, பொன்னியின் கை பிடித்து அருகமர்த்தி, சித்தப்பாவைத் தோளோடு அணைத்து, “பெரிய வார்த்தைகளெல்லாம் பேசாதீங்க சித்தப்பா, நாமெல்லாம் ஒரே குடும்பம்” என்று கூற, இளங்கோவை ஈன்ற பொழுது அடைந்த இன்பத்தைவிட, இப்போது பன் மடங்கு இன்பத்துடன் முகம் விகசிக்க நின்றாள் கண்ணம்மா.

■

வெறுமை அப்பிக்கிடந்த
அறைக்குள்
வெற்று மௌனம்
போர்த்திக்கிடந்தது
என் தனிமை....

ஒருக்களித்திருந்த
கதவின்வழி
கைப்படி அளவு காற்று
உள்ளே வந்தது...

ஒரு
சொட்டு இடைவெளியில்
கடலின் முந்தானையை
பிடித்தபடியே
வனத்தைக் கக்கத்தில்
இடுக்கிக்கொண்டு
உள் நுழைந்த
சிறு மழையொன்று
சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபடி
என்
மடியேறி அமர்ந்தது.

முச்சுத்திணறத்
திணற
முதுகில் சுமந்துவந்த
ஆகாயத்தை
வாசற்படியில்
இறக்கிவைத்து
தாகசாந்திக்கு
தண்ணீர் கேட்டு
நிற்கிறது
முகில் கூட்டம்
ஒன்று...

அன்றலர்ந்த
மலரில் தேன்
உறிஞ்சிய
வண்ணத்திகளின்
வருகையால்
அறை முழுதும்
பரவத்
தொடங்கியது
அத்தர் வாசனை

திரைச்சீலை விலக்கி
மௌனத்தை
இழுத்துக்கொண்டு

வெறுமையும் தனிமையும்
மெல்லமெல்ல
வெளியேற
முற்றிலும்
உயிர்ப்புள்ள வீடாக
மாறியிருந்தது
என்னுடைய
நான்.....

– **அமுதா தமிழ்நாடன்**

**

கனவுகளால்
கலைந்துவிடாத
கற்கோட்டை மனதில்
இன்னும் இருந்தது
வெற்று நம்பிக்கை

கோபமாய் அவள் வீட்டில்
பொழியும் மழையள்ளிக்
குடிக்கத் தொடங்குகிறாள்
சமுத்திரம்
ஒன்றை நானே உருவாக்க

புன்னகை சிந்தும்
எந்தவொரு போலியான முகங்களும்
அவள் கண்முன்
வரவேண்டாம்
என்ற வேண்டுதலை
மறுதலித்த கடவுள்
முகமூடி அணிந்து வருகிறான்

அடையாளம் மறைத்த
அவனைக் கண்டித்து
அவனுக்கான பூக்களை
வான்மீது எறிய
அத்தனை
நட்சத்திரப் பரிகாசங்களையும்
மீறிய மறுமழை
அவள் கூரை மீது

மீண்டும் அவள்
கடலுக்கான நீரை
மிகக் கவனமாக
சேகரித்துக்கொண்டிருக்கிறாள்...

– **உமா மஹேஸ்வரி பால்ராஜ்**

கோ.லீலா

குறிஞ்சிப் பூ

"நிலையினிலே உயரவேண்டும் பெண்ணுலகு

மலை விளக்கு ஆகுதல் வேண்டும்! நீ மலை விளக்கு ஆகுதல் வேண்டும்!"

- பாரதிதாசன்.

சிறந்த ஆசிரியப் பணி மற்றும் சமூக சேவைப் பணிக்காக, குடியரசுத் தலைவரின் தேசிய நல்லாசிரியர் விருது உள்ளிட்ட நான்கு தேசிய அளவிலான விருதுகளைப் பெற்ற முதல் படுகா இனப்பெண் ராஜ்மா எனும் டாக்டர் ஆர். ராஜம்மா. இது, படுகா இனத்தின் முந்நூறு வருட வரலாற்றில் முதல் சாதனையும் இதுவரை முறியடிக்கப்படாத சாதனையும் ஆகும்.

சந்தித்த தடைகளை இவர் வெற்றிப் படிகளாக்கியது எப்படி?

ராஜ்மா அவர்களை 19.3.23 அன்று திருப்பூரில் சக்தி விருது விழாவில் சந்தித்தேன். என் தாயின் வயதையொத்தவர். விருது பெற்ற பெண்மணிகள் அனைவருக்கும் உரையாற்ற நேரம் ஒதுக்கப்பட்டது. என் உரைக்குப்பின் உரையாற்றிய ராஜ்மாவின் குரலும், நுட்பமான அறிவுத்திறனும், குரலில் ததும்பிய உண்மையான பேரன்பும் எனை ஈர்த்தன.

அவருக்குப் பாராட்டும் வாழ்த்தும் தெரிவித்தபோது, *I am 62 years young* என்றார். நேர்மறைச் சிந்தனையோடு உரையாடிய அவர் அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலொன்றைப் பரிசாக அளித்தார். சிறந்த ஆசிரியப் பணி மற்றும் சமூக சேவைப் பணிக்காக, குடியரசுத் தலைவரின் தேசிய நல்லாசிரியர் விருது உள்ளிட்ட நான்கு தேசிய அளவிலான விருதுகளைப் பெற்றவர் என்று மேடையில்

அறிமுக உரையில் கூறியது நினைவில் நிற்க, உடனே நூலினைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன்...

நூலின் தலைப்பு மங்கை எனும் மந்திர தீபம். ஆசிரியர்கள் டாக்டர் அஸ்வதி ராஜன், மஞ்சு கே மனோகர். தமிழாக்கம் கமலா முரளி.

ராஜ்மா சிறந்த கல்வியாளர் மட்டுமல்லர், சமூக நலத் தொண்டர், மனிதநேயமிக்கவர். அன்பும், விடாமுயற்சியும், வலிகளை வலிமைகளாக மாற்றிக்கொள்ளும் மந்திரமும்தான் ராஜ்மா. இனத்தைக் குறிப்பிடுவதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். சில தேவை கருதியே இனத்தின் பெயரைக் குறிப்பிடுகிறேன். நீலகிரி கேத்தோரையைச் சொந்த மண்ணாகக் கொண்ட ஒரு படுகா இனச் சிறுமி, தன் தந்தையின் செல்ல மகள், அவர் இல்லத்தின் இந்திரா காந்தி.

செம்மையான வாழ்வியல்

ராஜ்மாவின் தந்தை ஜவஹர்லால் நேரு மீது கொண்டிருந்த மட்டற்ற பேரன்பினால், நேரு மரணச்செய்தியைக் கேட்டுத் துடிக்கிறார், இவரின் உணர்வைக் காயப்படுத்திய உயர் அதிகாரியிடம் கருத்து வேறுபாடு கொண்டு பணியை விட்டுவிடுகிறார். சற்றே சௌகரியமற்ற சூழலுக்கு ஆட்படுகிறது.. ராஜ்மாவோடு இரண்டு தங்கைகள், இரண்டு தம்பிகள், கால்நடைகளைப் பராமரிக்க உதவி செய்யும் மணி எனும் சிறுவன், பெற்றோர் என எட்டு ஜீவன்களைக் கொண்ட அக்குடும்பம். எனினும் விவசாயமும், கால்நடைகளும் உணவுப் பற்றாக்குறையின்றிக் குடும்பத்தைப் பேணுகின்றன.

மணி, வீட்டில் உதவி செய்யும் சிறுவன். ராஜ்மாவின் தாயார் மணியையும் தன் பிள்ளையாகப் பாவித்து ஒரே மாதிரியான உடை, உணவு என அறுவருக்கும் செய்தது, ராஜ்மாவிற்குப் பகிர்தலைப் போதித்து, செம்மையாக வாழ்வதையும் போதித்து இருக்கிறது.

அரிசி உணவைப் பெரிதும் விரும்பிய ராஜ்மாவிற்கு அளிக்கப்பட்ட கேழ்வரகுக் களி உருண்டையை யாருக்கும் தெரியாமல், மாட்டிற்கு வைத்திருந்து கழனி நீரில் போட்டுவிட, அதைக் கண்டு எடுத்த அவரது தாயார், அந்தக் களி உருண்டையை எடுத்துக் கழுவி அவரே சாப்பிட ஆரம்பித்து இருக்கிறார். ராஜ்மா உணவை வீண் செய்யக் கூடாது என்பதைக் கற்றுக்கொண்டார்.

வலிகளை வலிமையாக்கிய மந்திரம்...

தன் உறவுக்காரக் குழந்தைகளோடு விளையாடச் சென்றபோது தந்தையின் நிறத்தைத் தான் மட்டும் வாங்கிக்கொண்ட அச்சிறுமி ராஜ்மாவைக் "கறுப்பி" என உதாசீனப்படுத்தித் தள்ளிவிட்டு இருக்கிறார். கண்ணீரோடு விலகியவர் உயரத்தைத் தொட்டு இருக்கிறார்.

அந்த மந்திரம் தன்னம்பிக்கை, விடாமுயற்சி, எழுச்சி. சீரிய சிந்தனையுடன் கல்வியின் மீது தீராத தாகம் கொண்டவராக இருந்திருக்கிறார். மலைகளின் கரடு முரடான பாதைகளை மலரைத் தேடிச் செல்லும் வண்ணத்துப்பூச்சி போல் கடந்து கல்வியை நோக்கிச் சிறகடித்து இருக்கிறார் ராஜ்மா. சிறந்த மாணவியாகத் திகழ்ந்து இருக்கிறார்.

முறியடிக்கப்பட்ட பால்ய விவாகம்

ஆம்! பொதுவாக, படுகா இனத்தில் பூப்பெய்தினாலும், பூப்பெய்தாவிட்டாலும் 13-14 வயதில் பெண் குழந்தைகளுக்குத் திருமணம் நடத்த அல்லது உறுதி செய்ய ஆயத்தம் ஆகிவிடுவர். இந்நிலையில் ராஜ்மாவை அவரது தாயார் தனது பெற்றோரின் இல்லத்தில் இருந்து படிக்கட்டும், அங்கு மகளுக்கு, அவள் விரும்பும் உணவாவது கிடைக்குமே என நினைத்து அனுப்ப... இவரோ தான் கறுப்பு என்பதால்தான் அனுப்புகிறார் என அழுதபடி செல்ல, அங்கு ஹெத்தையம்மன் திருவிழா மற்றும் தினசரி இறை வழிபாட்டில் இருக்கும் பாட்டன், பாட்டிக்கு உதவுவதற்கே நேரம் சரியாக இருந்திருக்கிறது, இருந்தும், படிப்பில் சுட்டியாக இருந்த ராஜ்மாவிற்கு மணி மூலம் வீட்டிற்கு வருவதற்கு அழைப்பு வர... தன் அத்தை மகன் பீமனுக்கு மணம் முடிக்க ஏற்பாடுகள் நடக்க... தான் இன்னும் பூப்பெய்தவில்லை எனச் சொல்லிப் பார்க்கிறார். அதனால் என்ன உறுதி செய்துகொள்ளலாம் எனச் சொல்ல... தன் தந்தையிடம் தனக்குப் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி, உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடத்தி, அப்பாவின் அன்பு மனதைத் தனக்காகக் கனியவைத்துக் கல்யாணத்தை ஒதுக்கிக்

கல்வியை ஏற்று 11ஆம் வகுப்பில் முதல் மாணவியாகத் தேறுகிறார்.

மீண்டும் கல்லூரி செல்ல வேண்டும் என்றொரு கனா...

தடைகளை உடை தயக்கம் தவிர்

பூப்பெய்திய பெண், திருமணம் செய்துவிட வேண்டுமென ராஜ்மாவின் அம்மா சரசு அவர்கள் தவிக்க, படிக்க வேண்டுமென இவர் துடிக்க, கல்லூரிக்கு அனுப்ப முடியுமா?

குன்னூரிலிருந்து வந்த தாய் மாமாவின் ஆதரவோடு பிராவிடன்ஸ் மகளிர் கல்லூரி, குன்னூரில் சேர்கிறார். முதலாண்டில் ஆங்கிலம் அச்சுறுத்துகிறது. What is your father? என்ற சிஸ்டரின் கேள்வி புரியவில்லை. பயங்கொள்ளாது, தளராது முயன்று தடைகளை உடைத்து, தயக்கம் தவிர்த்து ஆங்கிலம் பயில்கிறார். கல்லூரி இறுதியாண்டில் ஆங்கில மொழிப் புலமையோடு பேசும் பேச்சாளராகி, முதுநிலைக் கல்விக்கு ஆங்கிலத்தை முதன்மைப் பாடமாக எடுத்துத் தேறுகிறார்.

ஆங்கிலத்தில் சரளமாக எழுதவும், பேசவும் தேர்ச்சி பெற்ற ராஜ்மா இப்போது, தாய்மொழியான படுகு, தமிழ், கன்னடா, மலையாளம், ஹிந்தி, ஆங்கிலம், ரஷ்யன் ஆகிய மொழிகளில் பேசவும் தமிழ், ஆங்கிலம், ஹிந்தி ஆகிய மொழியில் எழுதவும், பேசவும் ஆற்றல் கொண்டார்.

வெற்றி நிச்சயம்

ஆழ்ந்த அறிவிற்கும் அயராத உழைப்பிற்குமான வெற்றியாக மத்திய அரசாங்கப் பள்ளிகள் உட்பட இந்தியாவின் தலைசிறந்த பள்ளிகளில் பணியாற்ற வாய்ப்பு கிடைத்தது.

ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் உற்சாகத்துடன் பணியாற்றி, வருங்காலச் சமூகத்தை உருவாக்குகிறார்.

ஒவ்வொரு தன்னலமற்ற பணிக்கும், விருது தேடி வந்து வெற்றி வாகை சூட்டுகிறது.

நான்கு தேசிய விருதுகள் தேடி வருகின்றன வாகைச்சூட. தேசிய நல்லாசிரியர் விருது எனும் ஒவ்வொரு ஆசிரியரின் கனவும் விருதாய் மகுடம் சூட்டுகிறது.

இது மட்டுமா? 1980களில் ஆல் இண்டியா ரேடியோ, கோயம்புத்தூருக்கு எளிய தமிழில் நாடகங்களை எழுதி வழங்கி இருக்கிறார். கேத்தோரையில் இருந்து வந்தவரின் எண்ணங்கள் காற்றலையில் பலரைச் சென்று சேர்ந்திருக்கின்றன.

இவர் புத்தகமாக எழுதிய கட்டுரைகள், நாடகங்கள் யாவும் யாவருக்கும் புரியும் வகையில், எல்லோரையும் சென்றடையும் வகையில், எளிய தமிழில் படைக்கப்பட்டிருப்பது கூடுதல் சிறப்பு. பெற்ற விருதினைப் பட்டியலிட்டால் வேண்டும் கூடுதலாய்ப் பக்கங்கள்.

அதுசரி எல்லாமே தானாய்க் கனிந்து கைக்கு வந்துவிட்டதா? வேறெந்தத் தடையும் இல்லையா? எதை அழுந்தப் புதைக்கிறீர்களோ அது வீரியமாய் முட்டி முளைத்தெழும்...

காதல் செய்த மாயமென்ன காயம் தந்த சோகமென்ன...

யாரையும் எளிதில் கவர்ந்துவிடும் பேரன்பு தளும்பும் புன்னகை. தன்னலமற்றுப் பிறருக்கு உதவும் தன்மை, ஆழ்ந்த அறிவு, அகலாத தெளிவு, அயராத உழைப்பு, பெருந்தன்மை, எல்லோரையும் மதிக்கும் குணம், விடாமுயற்சி, வலிகளை வலிமையாக்கி வெற்றி வாகை சூடும் தன்னம்பிக்கை.. போதாதா யாரையும் கவர.

திருமணமாகாத இளம்பெண் கவரப்பட்ட ஆணின், தோழமையாகிறார். அவர் குடும்பத்தின் வறுமை கண்டு தன் சம்பாத்தியத்தை, வீட்டில் விளையும் காய்கறிகள் முதற்கொண்டு தருகிறார்.

திருமணம் செய்துகொள்ள ஆண் அனுமதி கேட்க ஒத்துக்கொள்கிறார். அக்குடும்பத்திற்கு உதவியாய் இருக்குமென, நண்பர்கள் வேண்டாமெனக் கூறியும் திருமணம் செய்துகொள்கிறார்.

வேற்று இன மனிதரைத் திருமணம் செய்துகொண்டதால், படுகா இனத்திலிருந்து விலக்கிவைக்கப்பட்டதோடு, ஊருக்குள் வரவும் அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது. பெற்றோரையும் சந்திக்க இயலாத நிலை.

தூய அன்பைப் புரிந்துகொள்வதும், அதைத் துய்ப்பதும் அத்தனை எளிதல்ல, புற ஆசைகள் கொண்ட மனிதர்களுக்கு.

ஆம்! ராஜ்மா, பணங்காய்க்கும் மரமாகக் கருதப்படுகிறார். எங்கிருந்து காதலையும், ஆதரவையும் எதிர்பார்த்தாரோ அங்கிருந்து கசிகிறது அடர் அமிலமாய்ச் சொற்கள். மாத இறுதியில் மட்டும் வந்து சம்பளத்தை எடுத்துச் செல்கிறார்.

திருமணமாகி 50வது நாளில் கருவுற்ற பெண்ணைத் தவிக்கவிட்டு வேறொரு மணம் புரிந்துகொண்ட பின்னரும், இவரின் சம்பளத்தை எடுத்துக்கொண்டு, தாயையும், சேயையும் தவிக்கவிட்டுச் சென்றுவிட்ட மனிதரின் பெயரை எங்கும் குறிப்பிடவில்லை.

உரிய முறையில் விவாகரத்து பெற்று தன்னந்தனி ஆளாய், நட்புகளின் உதவியோடு மகனை வளர்க்கிறார். கடுமையாக உழைக்கிறார். சமூகம் ஒதுக்கிவைத்த பின்னரும், கொண்ட காதல் காயப்படுத்திய பின்னரும், இந்த மனிதர்களை நேசிக்கும் மாமனுஷியாக உயர்ந்து நிற்கிறார் ராஜ்மா.

கடும் துயரை, ஆதரவற்ற நிலையை, அவர் அன்பு காட்டி இணைத்துக்கொண்ட நட்புகள்தான் ஆற்றுப்படுத்தி இருக்கின்றன. இவரது பேரன்பு சாதி மதப் பேதமின்றி இவரைக் கொண்டாடவைத்திருக்கிறது. இவரது மகன் பிறக்க மருத்துவம் பார்த்தவர்கள், மகனை வளர்த்துத் தொட்டிலிலிட்டு பெயரிட்ட வளர்ப்புத் தாய் தந்தையர் என ஒவ்வொருவரையும் நன்றியோடு நினைவுகூர்கிறார் ராஜ்மா.

தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் குழந்தைகளுக்கான தொடர்களை எழுதி இருக்கிறார்.

எண்ணற்ற சேவைகளை ஆற்றும் பரந்த மனம் வாய்க்கப்பெற்றவராக உயர்ந்து நிற்கும் ராஜ்மாவின் சரிதமான மங்கை எனும் மந்திரதீபம் வெற்றி நடை போடும் நூலாக இருக்கிறது.

தனியொரு பெண்ணாகச் சாதிப்பது மிகக் கடினம். படுகா இனத்திலிருந்து வெளிவந்து இதைச் சாதித்து இருப்பது எல்லோராலும்

சாதிக்க முடியாத ஹிமாலயன் வெற்றி என்றே சொல்லலாம். ஏனெனில், துவண்டுவிடும் ஒவ்வொரு ஆணுக்கும், பெண்ணுக்குமான எழுச்சியைத் தரும் மந்திரமாக அந்நூல் இருக்கிறது.

படுகா இனத்திலிருந்து நான்கு தேசிய விருதுகள், அயல்நாடுகளின் விருதுகள் என எண்ணற்ற விருதுகளை வென்ற ராஜ்மா குறித்த 30 நிமிட குறும்படத்தைப் பொதிகை, ராஜ் டிவி, தந்தி, அவள் விகடன், இன்னும் சில தனியார் சேனல்கள் ஒளிபரப்பித் தமக்குப் பெருமை சேர்த்துக்கொண்டன.

இன்றும் புன்னகையோடு சேவையாற்ற அயராது முன்நிற்கும் ராஜ்மா வெற்றியின், அன்பின் அடையாளம் மட்டுமல்ல, நீலகிரியின் இரும்பு மனுஷி என்றும், கேத்தோரையின் இந்திரா என்றும் கொண்டாடப்படுபவர் மட்டுமல்ல.. தூய அன்பிற்காக ஏங்கும் குழந்தையும்கூட.

இவரின் வாழ்வு, பலருக்கு, உந்துசக்தியாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கல்வியில் லாத பெண்கள்
களர் நிலம்: அந்நிலத்தில்
புல் விளைந்திடலாம்; நல்ல
புதல்வர்கள் விளைதல் இல்லை!

கல்வியை உடைய பெண்கள்
திருந்திய கழனி; அங்கே
நல்லறிவுடைய மக்கள்
விளைவது நவிலவோ நான்?

இங்கு கல்வியென்று சொல்வதே ஏட்டுக் கல்வியை மட்டுமில்லை. ஞானமும், தொலைநோக்குப் பார்வையும் தரக்கூடிய கல்வியைத்தான் இங்கு பாரதிதாசன் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்தகைய கல்வியில்லாத பெண்கள் களர் நிலங்கள் என்கிறார். அங்கு புல் விளைந்திடலாம் நல்ல புதல்வர்கள் விளைதல் இல்லை என்கிறார். இந்தப் பாடலின் மூலம் பெண் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தியிருக்கிறார். அதை நிரூபித்து இருக்கிறார் ராஜ்மா. அவரின் கிராமம் மற்றும் சுற்று வட்டாரக் கிராமத்திலிருந்து வெளிவந்த முதல் பெண் பட்டதாரி இவரே.

இவரின் நிலத்தில் விளைந்த நல்முத்து ப்ருத்வி இன்று *British Council*இல் முக்கியப் பணியில் இருக்கிறார்.

இவரது உடன் பிறந்தோரும், அவரது அடுத்த தலைமுறையினரும் இன்று கல்வி பெற்று உயர் பதவிகளை வகிக்கின்றனர் எனில் அதற்கு ராஜ்மா எனும் மந்திர தீபம் ஒளிகாட்டி வழிகாட்டி இருக்கிறது.

பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான் – புவி
பேணி வளர்த்திடும் ஈசன்.
பெண்கள் அறிவை வளர்த்தால் – வையம்
பேதமையற்றிடுங் காணீர்?

என்றான் பாரதி.

ஆம், ராஜ்மா அப்பணியைத்தான் செய்கிறார். பெண்குழந்தைகளுக்கும், அணுகிட இயலாதோருக்கும், உடல், மன நலன் குன்றியோருக்கும் சிறப்பு கவனம் செலுத்திக் கல்வியைப் பெறவைத்து வையத்தின் பேதமை அகற்றுகிறார்.

எங்கும், என்றும் மலர்ந்திருக்கும் நீலகிரியின் நீலக்குறிஞ்சி முனைவர் ரா. ராஜம்மா எனும் மந்திர தீபமாம் மலை விளக்கிலிருந்து பல சுடர்களாய் ஒளிபெறுவோம்.

சிறுகதை

கமலவல்லி சுப்ரமணியன்

ஒன்றை மற்றொன்றால்

மனதைப்போல் வெளிப்புறம் கருமையாக இருந்தது. வேறு மனநிலையாய் இருந்தால் ரசிக்கக்கூடிய சூழல்தான். கருமேகமும்.. மென்தூறலும்.. குளிர்காற்றும்.. வாய்க்காதா என எண்ணிய நாள்களுண்டு!

ஆனால் இன்று உள்ளுக்குள் வெப்பம்.. தட்பத்தை ஏற்பதாய் இல்லை. இறுக்க மனம் எதனுடனும் ஒத்துப்போக மறுத்தது.

ஒற்றை நாய் ஒன்று தனியே கொட்டிக் குரைத்தது.. அலுவலகம் செல்லும் பெண்களுக்கே உரிய இறுக்கம்.. இரண்டு வாரமாய்த் தலைக்கு ஊற்றிக்கொள்ளாததால் கண்களில் ஏற்பட்ட எரிச்சல்.. அலட்சியத்தால் எடுக்காது விட்ட மாத்திரையால் உயர்ந்துவிட்ட இரத்த அழுத்தம்.

அலுவலகம், வீடு என இரட்டைக் குதிரை சவாரி.. ஒரு குதிரை நொண்டினாலும் குடைசாயும் பயணம்.. சவாரி சரியாக அமைய.. ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய அனுசரிப்புகள்.. விட்டுத்தர வேண்டிய சுய மரியாதை..

ச்சே... வேஷத்தைக் கலைத்துவிடலாமா?

ஒற்றைக்குதிரை சவாரியில் குதிரைக்குக்கூட தீனி போட வழியிருக்காதே.. வேஷம் கலைத்து என்ன செய்ய?

எவ்விதத்திலும் சமன் செய்ய இயலாத சூழலை எப்படி கடக்க?

இவையெல்லாம் அலுவலகப் பெண்களின் விவாதங்களில் அடிபட்டு.. துவைபட்டு.. தொங்கவிடப்படும் உரையாடல்கள்.

பணிச்சுமை தரும் இறுக்கத்தில் யாரையாவது தொங்கவிட வேண்டும். இது ஒரு உளவியல் சமரசம்!

நந்தினிக்கு இன்று தொங்கவிட மாட்டியவர் உதவிக்காரப் பெண்மணி புனிதா!

`நாலு நாள்.. சொல்லாமல் கொள்ளாமல்.. லீவ் போட்டால்..? நான் எப்படி சமாளிப்பது..? யோசிச்சியா..?`

கேள்வியின் அடியில் சுருண்டுபோனாள் புனிதா!

`அம்மா.. உடம்புக்கு முடியல...`

`எனக்கும்தான் முடியல.. நான் யாரிடம் சொல்ல..? எல்லைச்சாமிக் கல்லிடம்தான் தினமும் சொல்கிறேன்.. அவர்தான் எதுவும் பேசாமல் எல்லாவற்றையும் கேட்பார்.. யாரிடமும் சொல்லவும் மாட்டார்.`

கொட... கொட... எனக் கொட்டியும் இயலாமையும் நோய்மையும் தந்த தொய்வு.. அது தந்த சூடு.. குறையவில்லை நந்தினிக்கு.

`நாலு நாள் சம்பளத்தைப் புடிச்சுக்கிட்டுத்தான் கொடுப்பேன் புனிதா... போ..`

தான் தண்டனை பெற்றால் துடிதுடித்துப்போகும் மனம்.. மற்றவர்களுக்குத் தண்டனை தரும்போது குளிர்ந்துபோகிறதே..! இந்த மனம் எத்தனை வன்மம் நிறைந்தது.. ஒன்றை மற்றொன்றால்தானே சரி செய்ய வேண்டும்!

கணவனை அழைத்துக்கொண்டு மருத்துவமனை ஓட வேண்டிய சூழல் நந்தினிக்கு.. இரவா.. பகலா.. நிலவா.. இருளா.. எனத் தெரியாமல் வாரம் ஒன்று கடந்தது.

வீட்டு வாசலில் முதல் ஆளாய்ப் புனிதா பைகளை வாங்கிக்கொண்டாள்.. `சாவி தாங்க. தொறக்கிறேன்.. ஐயாவுக்கு எப்டீம்மா இருக்கு? எனக்கு போனு பேச வழியில்லம்மா.. தண்ணி குடிக்கிறீங்களா?`

சில நேரங்களில் சில வார்த்தைகள் எப்படி குளிர்ந்து ஒலிக்கின்றன..

`பரவால்ல.. விடு..`

சம்பளத்தைக் கையில் வாங்கும் முன்.. `அம்மா நான் ஒரு வாரம் வேல செய்யல.. குறச்சுக் கொடுங்க..`

`அப்புறம் ஒரு ஆறுமாசம் என் சம்பளத்தில் நூறு குறச்சுக்கங்க.. ஆஸ்பத்திரி செலவு நிறைய செஞ்சுருப்பீங்க.. என்னால் முடிந்தது...`

நந்தினியின் ஒன்றைத் தனதொன்றால் சரி செய்தபடி தரை பெருக்குகிறாள் புனிதா!

■

மழயிசை

கவிஞர் கண்மணி ராசாவின் ‘என் பெயரெழுதிய அரிசி’

இராசபாளையத்தைச் சார்ந்த கவிஞர் கண்மணி ராசாவின் மூன்றாவது கவிதைத் தொகுப்பான “என் பெயரெழுதிய அரிசி” கடந்த ஜனவரி மாதம் வாசக சாலை பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது. தனியார் நூற்பாலைத் தொழிலாளியான இவருடைய எழுத்துக்கள் எளிமையானவை. எளிய மக்களுக்கான கவிதைகளாக மட்டுமல்ல, அதிகாரத்தைக் கேள்வி கேட்கக்கூடியதாகவும் இந்நூலின் கவிதைகள் இருக்கின்றன. கவிஞர் தான் வாழ்க்கையில் சந்தித்ததை, அனுபவித்ததைக் கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். என் பெயரெழுதிய அரிசியில் எளிய மக்களின் வாழ்க்கை, சாதியப் புறக்கணிப்பு, வனங்களின் அழிப்பு, குடும்ப வாழ்வியல், காதல் என எல்லாமும் கலந்து ராஜபோகமாக இருப்பதைக் காணலாம்.

மரபு அழிப்பு:

தனது நிலத்தையும் தனக்கான அரிசியையும் குலமரபையும் குல தெய்வத்தையும் அழித்து அவர்களுடைய உழைப்பில் செழிக்கும் அந்த அதிகார வர்க்கத்தை இனி கவிதை பார்த்துக்கொள்ளும் என்று முதல் கவிதையிலேயே சொல் வாள் எடுத்து வீசுகிறார் கவிஞர். அக்கவிதை,

“என்

பெயரெழுதிய

அரிசி
எவனிடம் உள்ளதோ

என்
உழைப்பில்
எவன்
செழித்திருந்தானோ

அவனை
எழுதி வைத்தேன்
என் கவிதையில்
இனி
அது
கவனிக்கும்
அவனை."

இப்படிச் சமூகத்தில் அதிகார வர்க்கம் ஏழைகளைச் சுரண்டிப் பிழைப்பதைக் கண் முன் நிறுத்துகிறார் கவிஞர்.

வனங்கள் அழிப்பு:

இன்றைய சூழலில் மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்தாலும் வாகனப் பெருக்கத்தாலும் மக்களின் அன்றாடத் தேவைகளுக்காகவும் சாலைகளுக்காகவும் தண்டவாளங்களுக்காகவும் மரங்கள், வனங்கள், மலைகள் அழிக்கப்படுவதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். இதனால் இயற்கை வளங்கள் அழிக்கப்படுகின்றன. அதோடு வனவிலங்குகளும் அழிக்கப்படுகின்றன. சுடலைமாடன் சாதாரண மனிதனிடம் எங்கடா என் வனம் என்று கேட்டபோது, வனத்திற்கே தேவதையாக, வனத்தைக் காக்கும் காட்டுப்பேச்சி கருவறையில் இருந்து கதறியழத் தொடங்கினாள் என்ற அந்த வரிகள் நம்மையும் அழவைக்கின்றன.

சாதி என்னும் உமி:

பாரதி முதல் கண்மணி வரை சாதியைப் பாடாதோர் யாருமில்லை என்று சொன்னால் அது காற்றைப் போல நீக்கமற நிறைந்து இருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம். அது சமூகத்தின் பிடியிலிருந்து அகல வேண்டிய பேரிருள். மக்களை மாக்களாக மாற்றும் வல்லமை அதற்குண்டு. அப்படி சாதி என்பதை மானுட சாதி என்று பொதுவில் வைப்போம் என்ற நிலை மலர வேண்டும். கைகள் செய்யும் வேலைகள் பற்றி, குறிப்பாக வலது கை என்னென்ன செய்யும் என்று ஆசிரியர் வகுப்பறையில் வினவ, சேரிக்காரன் சொன்னான், மலம் அள்ளும் என்று. இன்றைக்கு எத்தனையோ அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் வந்தாலும் இந்த நிலை மாறாமல் இருந்துகொண்டு வருகிறது என்கிற துயரைப் பதிவிடுகிறார் கவிஞர்.

அடுத்து, நா.முத்துக்குமார் பெயரில் உலவும் கவிஞரின் கவிதை தமிழ்ச் சூழலில் முத்திரை பதித்த கவிதை.

"புழுக்கமாய்
இருந்தாலும் சரி
பூட்ஸை
அணிந்துகொள்

காலணி அணிந்ததற்காய்
கட்டி வைத்து
அடித்தார்கள்
உன் பாட்டனை"

இக்கவிதை சாதியத்தின் உச்சத்தையும் வன்மத்தையும் காட்டுகிறது.

மேலும், லட்சுமி குட்டி, அனுதினமும் குப்பை அள்ளும் நபரைப் பார்த்து, குப்பைக்கார மாமா வந்து இருக்காங்க, என்று அம்மாவிடம் சொல்லும்போது ஏன் அம்மா திட்டுகிறாள்? என்ற வரிகளில் அக்குழந்தையின் எதார்த்தத்தையும் சாதி குழந்தைக்குத் திணிக்கப்படுவதையும் காணலாம். பாரதி சொன்னதைப் போல அன்பென்ற முரசைக் கொட்டுவோம். சாதியை நெல்லாகக் கருதாமல் உமியாகக் கொண்டு காற்றில் வீசுவோம்.

திருப்பாவையும் தினசரி மக்களும்:

மார்கழி என்றாலே நம் நினைவுக்கு வருவது ஆண்டாளும் அவளது திருப்பாவையும். ஆண்டாளுடைய சில பாசுரங்களைத் தனக்கே உரித்தான பாணியில் தினசரி மக்களின் வாழ்வியலைப் புகுத்தி எழுதிய விதம் எனக்கு என்னையே பார்க்கிறது போல இருக்கிறது. மாலை விற்பவள் அதிகாலையில் நேரமாக எழுந்தால் இன்னுமிரண்டு மாலைகள் விற்கலாம்.

மார்கழித் திங்கள்

மதி நிறைந்த நன்னாள்

ஒலிபெருக்கியில் உருகத் தொடங்கினாள் ஆண்டாள்.. எல்லே இளங்கிளியே என்ற கவிதையில் இப்படி. திருப்பாவை 4 மணிக்கு ஒலிக்கிறது. சாமானிய மக்கள் விரைந்து எழுந்தால் அவர்களுக்கு மாலை விற்பனையாகும் என்பதைக் கவிதையில் அழகுறச் சாட்டியுள்ளார்.

அவர் முருகனையும் விட்டுவைக்கவில்லை. கற்பனை என்றாலும் கவிதையில் கிழக்கு வெளுத்தது என்ற செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறார்.

காதல் என்பது வாழ்வின் ஆயுதம்:

இவருடைய காதல் கவிதைகள் ரசிக்கும்படியாக உள்ளன. எல்லோரும் கொலுசை அடகு வைப்பார்கள். ஆனால் கவிஞர் தன்னையே அவள் கொலுசிடம் அடகு வைத்திருக்கிறார் என்கிறபோது காதல் எப்படியானது என்பதை நாம் உணரலாம்.

தொன்மமும் அதன் நீட்சியும்:

ஏகலைவன் என்னும் தொன்மத்தைத் தன் கவிதையில் பதிவு செய்ததோடு நவீனத்தையும் இணைத்து ஒரு புதிய மாற்றுச் சிந்தனையைக் கொண்டுவந்துள்ளார் கவிஞர்.

“அம்பையும்

வில்லையும்

அவர்களிடமே

எறிந்து விட்டு வா

கணினி இயக்க

கட்டை விரல்

தேவையில்லை”

என்ற இக்கவிதையும் பலத்த கரவொலிக்கும் குரல்ஒலிக்கும் உரியது.

நிகரில்லாக் கவிதைகள் சில:

இந்நூலில் ஒப்பிடமுடியாத சில கவிதைகள் நெஞ்சில் தைப்பனவாகவும் இருக்கின்றன.

“பயப்படாதே

என் சமூகம்

உனக்கு

முன்பாகச் செல்லும்

ஆனால்

ஆண்டவரே

அதற்கு முன்னரே

போய்விடும்

என் சாதி.”

“ஆண்டாளுக்கும்

இருக்கும்

பெருமாளிடம்

சொல்லக்கூடாத

அந்தரங்கம்”

இப்படி படிப்பவர்கள் உள்ளத்தில் ஏதோவொன்றை நிகழ்த்தக்கூடியதாக இருக்கின்றன கண்மணி ராசாவின் கவிதைகள். மொத்தத்தில் என் பெயரெழுதிய அரிசி, “எல்லோர் வலியுடைய அரிசி” என்பதை இந்நூலின் வழி அறியலாம். நிச்சயமாக ஒவ்வொருவரும் வாசிக்க வேண்டிய நூல்.

மா.சினேகா,
இரண்டாம் ஆண்டு கல்வியியல்,
அன்னை தெரசா மகளிர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை.

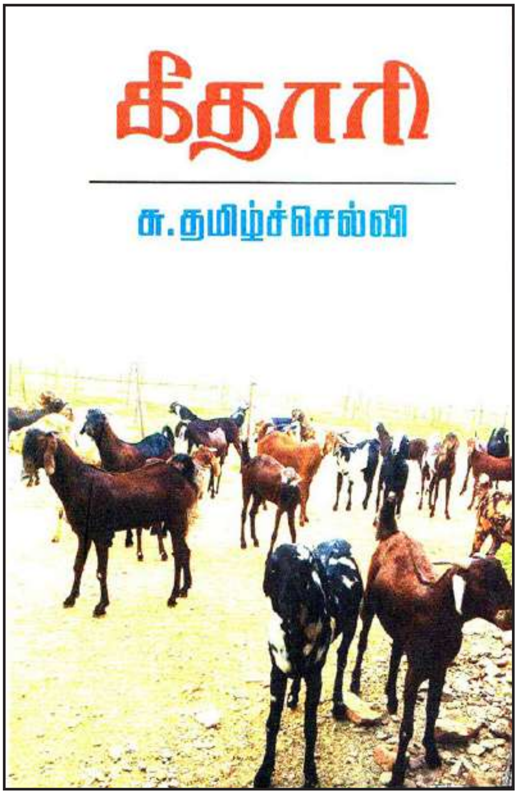

கீதாரிகளின் வாழ்வு

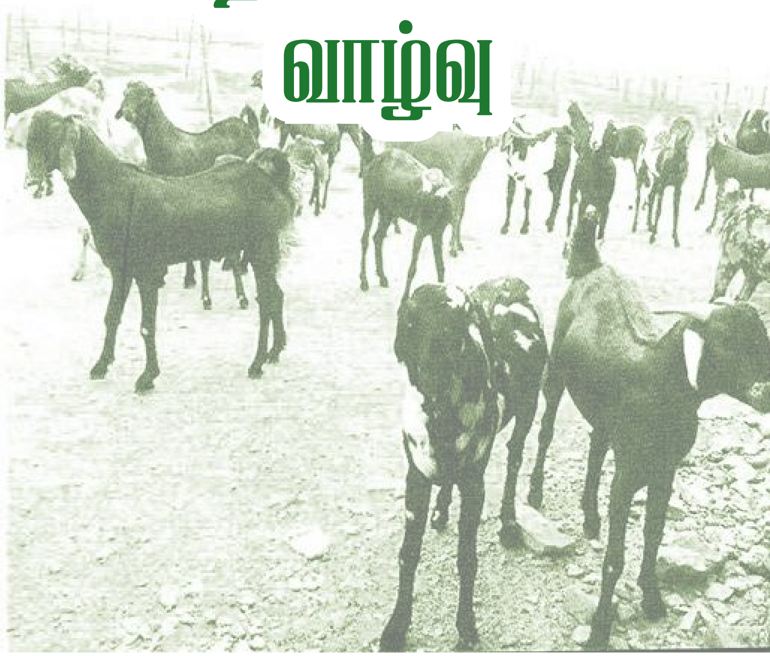

நூல் - கீதாரி
ஆசிரியர் - சு.தமிழ்ச்செல்வி

ஏற்றத்தாழ்வற்ற சமூகம் அமைந்து பல காலம் ஆகிவிட்டது என்று பல மக்கள் பேசினாலும் இன்றளவும் பலரின் வாழ்க்கை இருளாகத்தான் இருக்கிறது. பலதரப்பட்ட மக்கள் இவ்வுலகில் வாழ்ந்தாலும் எழுத்தாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி கீதாரி நாவலில் ஆடு மேய்ப்பவர்களின் கண்ணீரை வாழ்ந்து வடித்திருப்பது வியப்பாக இருக்கிறது. எவ்வளவோ தொழில்நுட்பத்தால் உலகம் வளர்ச்சி அடைந்து பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் சாமானியரின் வாழ்வைப் படம் பிடித்துக் காண்பித்து இருக்கிறார் எழுத்தாளர் சு. தமிழ்ச்செல்வி.

ஆடுகளுடன் கீதாரி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் வாழ்வை அழகேற அவர்களது மொழியில் எழுத்தாளர் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

"ச்சூ.. ச்சூ.. த்தே.. த்தே.." என ஆடுகளை ஓட்ட அவர்கள் எழுப்பும் சத்தத்தோடு கரிச்சாவை அறிமுகம் செய்கிறார். ஆட்டுக் கூட்டத்திற்குள் எப்போதும் வெள்ளாடுகள் இருக்கும். செம்மறி ஆடுகளுக்கு வழி தெரியாது.

அவை வழி தவறிச் சென்றால் திரும்பி வரத் தெரியாது. வெள்ளாடுகள்தான் கிடையில் அவற்றைக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும். வழி காட்டுவதற்கென்றே மேய்ப்பர்கள் இரண்டு மூன்று வெள்ளாடுகளை வளர்ப்பார்கள்.

ஆடுகள் இறந்துவிட்டால் அவற்றின் உடலைக் காயவைத்துப் பயன்படுத்துவது, குறிப்பாக சாணம், இறைச்சி முதலானவற்றை விற்றுத் தங்களுக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்வது என நாம் பார்ப்பதைத் தாண்டி அவர்கள் அனுபவிக்கும் துயரங்களின் வலிகள் இந்நாவலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

பைத்தியக்காரப் பெண்ணுக்குப் பிரசவம் பார்த்த கீதாரி அதில் பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகளில் ஒரு குழந்தையைத் (கரிச்சாவை) தானே வளர்த்தார். மற்றொரு குழந்தையை இரண்டு பொண்டாட்டிக்காரனுக்குக் கொடுத்ததால் என்ன நிகழ்ந்தது என்பதை இக்கதையில் பார்க்கலாம். கல்வி என்பது இன்றளவும் சிலருக்கு எட்டாத விடிவெள்ளியாக இருப்பது அருமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

கரிச்சாவைப் போன்று வெள்ளைச்சாமியையும் வளர்க்கும் கீதாரியின் நல்ல எண்ணமும் பெண்களுக்குத் திருமணம் நடக்கும் காலத்தில் வரதட்சணை கேட்கும் அவலமும் அரங்கேறுவதை எழுத்தாளர் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

ஒரு ஆணும் பெண்ணும் தனியாக வாழ்வதை இந்த உலகம் பார்க்கும் கண்ணோட்டமும் கரிச்சாவிடம் அவள் தூய்மையானவள் என்பதை நிரூபிக்கக் கேட்கப்படும் வார்த்தைகளும் இப்படியெல்லாம் நம்மிடையே சில ஜீவன்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதை உணர்த்தும்வகையில் விறுவிறுப்பான நடையில் எழுதியுள்ளார்.

கதையின் ஓரிடத்தில் மழையால் ஆடுகளுக்கு உணவின்றிப் போவதும் மேய்ச்சலுக்காக ஆறுமாதக் காலம் எல்லாவற்றையும் கட்டிக்கொண்டு வேற்றிடம் செல்வதையும் எழுத்தாளர் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“காசு பணமெல்லாம் ஒன்னதுதான். நீதான் மகாராணி.” ஆட்டுக்காரக் கணவனின் பேச்சில் மனைவி பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறாள். கரிச்சாவுக்கும் வெள்ளைச்சாமிக்கும் திருமணம் முடித்து வைத்து அனாதைகளான அவர்களுக்குத் தங்கள் குழந்தைகளைப் போலச் சொத்துக்களைத் தனிப் பங்காகக் கீதாரி கொடுத்ததன் மூலம் அவரது உயர்குணம் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

“ஒந்தங்கச்சிய வளத்த சித்தப்பாக்காரனே அந்தக் குட்டிய கட்டிக்கிட்டப்ப, எடுத்து வளத்த நான் ஒன்ன தொடக்கூடாதா?” என்ற கேள்வியின் மூலம் அப்பா என்று அழைத்தவனாலேயே சேதப்படுத்தப்பட்டுத் தூக்கில் தொங்கினாள் கரிச்சாவின் சகோதரி. இப்படியான சமூக அவலங்களையும் மனித மிருகங்களின் குணத்தையும் தனது எழுத்தில் வடித்துள்ளார். எந்தப் பிரச்சனை வந்தாலும் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று பயணிக்கக்கூடிய கீதாரியின் மனவலிமை பெருவியப்பானதாக அமைகிறது.

கதை அழகாக ஆடு மேய்ப்போரின் வாழ்வை எடுத்துச் சென்றாலும் கதை முடிவில், பாம்பு கடித்து கரிச்சா இறப்பது அவர்களது வாழ்வில் மட்டுமல்லாது நம்முடைய வாசிப்பிலும் கண்ணீரை வரவழைக்கிறது. இன்னும் பார்க்க வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது என்று கீதாரி கரிச்சாவின் குழந்தையைத் தூக்கிச் செல்லும் இடம் சிலிர்ப்புக்குரியதாகிறது.

வெளிநாட்டுக் கதைகள் நாவல்கள் நாம் படித்தாலும் இந்நாவலின்வழி நம்மிடையே வாழக்கூடிய ஆடு மேய்ப்போரின் வாழ்க்கையோடு நாம் இணையும் இடம் சாத்தியமாகிறது. பெண்களின் வீரம், பெருமை, வலி, துயரங்கள், அவதிகள் ஒருசேர பதிவாகி இருக்கும் ஆழ்ந்த வாழ்க்கைப் பாடமாகிய இந்த நாவல் அனைவரும் வாசிக்க வேண்டிய நூலாகும்.

■

கி. சரஸ்வதி

தித்தித்திருக்கும் முத்தச் சர்க்கரை

நூல் : இதங்களால் நிரம்பியவளின் முத்தச் சர்க்கரை

கவிஞர் : சிவநேசன்

....

பேருந்திலிருந்து
இறங்கிப் போய்விட்டாள்
இரு மழைத்துளிகளை
காதில்
அணிந்த யுவதி
சன்னலோரக் கம்பியில்
ஆடுகின்றன
ஒரு நூறு ஜிமிக்கிகள்.

இதங்களால் நிரம்பியவளின் முத்தச் சர்க்கரை இனிப்பை மேற்கண்ட ஒற்றைக் கவிதையே உணர்த்திவிடக்கூடும். நண்பர் சிவநேசன் எளிமையான கவிதைகளாகட்டும், மிகச் சிறந்த சொல்லாட்சியாகட்டும், வாழ்வியலைக் கவிதைகள் வழியே காட்சிப்படுத்தும் தெளிவாகட்டும்... எப்படி எடுத்துக்கொண்டாலும் தனக்கெனச் சிறப்பான ஓரிடத்தை எழுத்துலகில் பெற்றிருக்கிறார்.

அவரது கவிதைப் புத்தகத்தை வாசிப்பது என்பது மாலைச் சூரியனின் முன்னிலையில் பச்சைப் புல்வெளியில் அமர்ந்து உலகைப் பார்க்கும் அனுபவம்.

பெருத்து விளைந்த காய்களைச் சுமந்த கிளையொன்று எடை தாங்காமல் வளைந்து தாழ்ந்திருக்கிறது.. ஞாபகம் வருகிறது வெட்கம் மிகுந்து பாதம் நோக்கும் நிறைமாதக்காரியின் முகம்

கனியைப் பெருமையோடு சுமக்கும் தாய்மை பொங்கும் மரமும் அவளும் கண்முன் வந்து போகும் அழகிய காட்சிக் கவிதை இது.

தர்ணாக்களின் சுவடு எனும் கவிதையில்

*மண்சாலையாகவே கிடந்த பாதைக்கு தார்ச்சாலை வேண்டி எத்தனையோ முறை வெள்ளுடுப்பில் கறுப்பு ரிப்பன் அணிந்து தர்ணா செய்திருக்கிறார்

ரங்கு தாத்தா வயதின் மூப்பில் கை கால் விழுந்து படுத்தபிறகே தார்ச்சாலை வந்தது ஊருக்கு

எதையும் அறியாமலேயே இறந்துபோனவரின் இறுதி ஊர்வலம் அதே சாலையில் நடக்கிறது இன்று

நினைவின் தாளில் போராட்டக் காலத்தைப் பதித்தபடி செல்கிறார் மிக நீண்ட கறுப்பு ரிப்பனில் வெள்ளுடுப்பாய் மிதக்கும் தாத்தா*

என்று போராட்டக் காலத் தியாகத்தைக் கவிதைப்படுத்தியிருக்கிறார். ரங்குத் தாத்தாவின் ஊர்வலத்தைப் பின்தொடர்ந்து அஞ்சலி செய்கிறோம் நாமும்.

மற்றொரு கவிதையில் ஒரு மரச்சிற்பம் தன் மண்ணைத் தேடித் திரியும் தவிப்பை வெளிப்படுத்தி நம்மையும் சிற்பங்களின் மனமொழியைக் கேட்கப் பழக்குகிறார். அந்த யானைச் சிற்பத்தில் தத்ரூபமாக வால் நுனி மயிரிழைகள் ஆலம் விழுதுகளை நினைவூட்டுகின்றன.

பலமான உணவுக்கு நடுவே
நீண்ட நேரக்
காத்திருப்புக்குப் பின்
ச்சீ போ என
சொல்லொன்றை
வீசியெறிகிறான்
குனிந்து தேடுகிறது
நாய்..

இந்த வரிகளைக் காட்சிப்படுத்திப் பார்க்கும்போது வலிக்கிறது. உணர்வுகளைக் கடத்துவதுதான் இவரது கவிதைகளின் பலம். இந்தக் கவிதைக்குப் பிறகு, பசியோடிருக்கும் எந்த ஜீவனையும் உதாசீன வார்த்தையால் அலட்சியப்படுத்திவிட மனம் வராது.

இத்தொகுப்பில் மனம் கவரும் முதன்மைக்

கவிதையாக,

‘இன்றைச் சந்திக்க
வருவதாய்ச் சொன்ன
நேற்றுக்கு வேறு
வேலையில்லை ’

என்ற கவிதையைக் கூறுவேன். நேற்றும் இன்றும் நாளையுமாக மௌன விளையாட்டை நடத்திக்கொண்டிருக்கின்றன. மெய்யறியா மனிதன் இங்கு பொம்மைதானே?

நிலை எனும் கவிதையில், லைக் பட்டனுக்கும் அழும் எமோஜிக்கும் இடையில் விரல் தடுமாறிய ஒரு கணம் கவிஞனுக்கானது.

இறகுகளற்ற பெருவாழ்வு கவிதையாய்ச் சொல்லிச் செல்கிறது சிறுவர்கள் முன் ஒருபோதும் பறக்காது கைப்பிடித்து உடன் நடந்து இறைப்பணி செய்யும் அவளைப் பற்றி.

Am so wasted என்று கூறிக்கொண்டாலும்

‘ஆயிரம் பாரங்களால்
அருந்தியவன் தலையில்
தூசி தட்டும் துதிக்கையின்
வழியே இப்படியாக
ஆசிர்வதிக்கப்படுகிறேன்’

என்ற வரிகளில் பேரன்பின் முன் சரணடைந்து கிடக்கும் தருணத்தில் கருணையின் பனிக்குடம் உடைந்து என்னதான் பிறக்கும் எனச் சிந்திக்க வைக்கிறார்.

மழைக்காலத்தில் கவிதை உதிப்பது கவிஞர்களின் சாபமோ வரமோ தெரியவில்லை.

‘அழுகையைத் தந்தாலும்
நினைவில் நிற்கிறது
ஏதேனும் ஒரு அன்பு’ என்ற வரிகள் வரத்தால் விளைந்தவை.

‘நன்னிலம் என்பது எதுவெனில் பிழைக்கத் தெரிவதற்கும் வாழத் தெரிவதற்கும் உள்ள வித்தியாசம் உணராமல் ஒரே அர்த்தம் கொண்டது யதார்த்த பூமி’ எனக் கூறுகிறது கோணல் விகிதம் எனும் கவிதை.

ஸ்டார்களால் ஆனது வாழ்வு என்ற தலைப்பு மிகப் பொருத்தம்.

‘பைக்கின் பின்புறம் கட்டி இருக்கும் உணவுப் பையின் கனம் குறையும் துரிதத்தில் அதிகரிக்கும் அன்றாடங்களின் ஒளி’

இந்தக் கவிதையில் பறிக்கப்பட்ட ஒரு நட்சத்திரம் சிக்னலில் சிவப்பு விளக்காக விழுந்து இருக்கும் என்ற வரி கற்பனை அல்ல. இனி உணவுப்பையுடன் காத்திருக்கும் அந்த விரைவுப் பணியாளர்களின் நட்சத்திரங்கள் பச்சை சிவப்பு நிறத்தில் ஒளிரக்கூடும் நமக்கு.

இரு சொற்கள் எனும் கவிப் படைப்பில்...

இவ்வளவு காலம்
பகையாளியாக
இருந்த வீட்டின்
படியேறக் கால்கள்
தடுமாறும்போது
தாங்கிப் பிடிக்கிறது
வாங்க என்ற சொல்
நீட்டும் பத்திரிகையை
நடுங்கியபடி எடுக்கும்
கைகளை ஆதரவாய்ப்
பற்றிக்கொள்கிறது
வந்துடுங்க எனும் சொல்

என்று எழுதிச் செல்கிறார் கவிஞர். சில இடங்களில் சில சாதாரணச் சொற்கள் சூழ்நிலையைப் புரட்டும் வலிமை பெற்றுவிடுகின்றன. பகை நீக்கும் இந்த இரு சொற்களுக்கு வாழ்த்துகள்.

ஒரு நாள் எனும் கவிதை, ஞாயிற்றுக்கிழமையைப் பற்றிய எல்லோரது மனநிலையையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

சனிக்கிழமையின்
முதுகில் ஏறி
பச்சைக் குதிர தாண்டுகிறது
ஞாயிறின் விடியல்
அசைவத்தின் வாசனையில்
கிறுகிறுத்து
சோடா தேடி
ஊர் சுற்றுகிறது
மதிய வெயில்
காபியின் சிறு கசப்பில்
சிறப்புத் திரைப்படங்களின்
ஆசுவாசத்தைத் தூவி
கைகுலுக்கும் அந்திவரை சரி
தூரத்தில் நடந்து வரும்
திங்கட்கிழமை

கைகளில்

வேப்பவிளாரைக் கண்டு

பம்மும் இரவுக்கு

எப்போதும்

அழுது வடியும் முகம்

இந்தக் கவிதை பெரியவர்களும் கூட சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளாக மாறி ஞாயிற்றுக் கிழமையின் மடியில் துயில்கொள்ளும் அந்தப் பால்யப் பருவத்திற்கு ஏங்குவதைக் காட்டுகிறது.

ஞாயிறு அன்று மிக ஆசுவாசமாக எழுந்து இனிமையான பொழுதை முகர்ந்து பார்த்து நுரையீரல்களை நிரப்பிக்கொண்டு இனிமையாக அந்த நாளைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஞாயிறு மாலை வந்துவிடும். திங்கட்கிழமை கவிஞர் சொல்வதைப் போலவே வேப்பவிளாரைக் கொண்டு அந்த வாரம் முழுவதும் நம்மை விளாசி எடுக்கக் காத்திருக்கும். எனவே ஞாயிறு இரவு எப்பொழுதுமே சற்று பயத்துடனே கழியும். இது ஹோம் வொர்க் செய்யாத குழந்தைகளுக்கு மட்டுமல்ல ஆஃபீஸ் செல்லும் பெரியவர்களுக்கும்தான். இதன் மூலம் கவிஞரது ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு எப்படி இருக்கும் என நன்கு காட்டப்படுகிறது. அசைவத்தின் வாசனையில் கிறுகிறுத்து சோடா தேடி ஊர் சுற்றுகிறது மதிய வெயில் என்ற வரிகளில் எவ்வளவு கவிச்சுவை. அதே சமயம் ஞாயிறு இரவு பயம் எல்லோருக்கும் பொதுவானதுதான். எனவே 'இனி பயப்படாமல் திங்கள் கிழமையை எதிர்கொள்க..' என ஆறுதலும் சொல்லிக்கொள்கிறோம்.

சூல் உலகு கவிதை படிக்கும் பெண்களை மீண்டும் தாய்மையை நோக்கித் திருப்புகிறது.

களைப்பு மேலிட மூச்சு வாங்கி

அமர்ந்திருக்கும் நிறை சூல்க்காரி,

அசைவு தெரியல நடந்துட்டு வாங்க

என

தாதி சொன்ன மறுகணம்

வேக நடையைத் தொடங்குகிறாள்

ஒரு அடிக்கும்

அடுத்த அடிக்குமிடையே

எட்டு வைக்கத்தான் போதவில்லை

ஒரு பூமி

தாய்மை மகத்தானது மட்டுமல்ல உறுதியானதும்கூட, அது எதையும் சாதித்துவிடும் வல்லமையுடையதுதான் என்கிற வரிகள் இவை.

பழமை விரும்பிகள்

ஒருபோதும் திணித்ததை

விழுங்குவதில்லை

அவர்கள்

பழமையை விரும்புகிறார்கள்

என்பதே போதையின் உச்சம்

இந்தக் கவிதையின் முன்னொட்டு வரிகள் நாம் நினைவுகூரும் பழமையை நினைவூட்டுகின்றன. தொன்மையான கோயில்கள், இடங்கள், இயற்கை இவற்றின் மீதான கவிஞரின் விருப்பம் அழகாக வெளிப்படுகிறது. பராந்தகன் வாழ்க.

எப்படி இருக்கிறீர்கள் என்று சிக்மண்ட் ஃபிராய்ட்டைக் கேள்விகள் கேட்கும் கேள்விக் கவிதை என்னை மிகவும் கவர்ந்தது.

'மனங்களைப் பகுப்பாய்வு செய்தீர்கள்... சரி... அதன் வீச்சங்களை முகர்ந்து சலித்துப்போன நாளொன்றில் எதைக் கொண்டு கழுவினீர்கள் உங்கள் ஆன்மாவை' என்ற இவரது கேள்வி மிகச் சரியாக இலக்கைத் தாக்குகிறது.

நனைதல் விகிதம் அழகு. விரிந்த குடையை மடக்கி நனைகிறவனுக்கு ஆயிரம் பொற்காசுகள் நாமும் தந்து மகிழ்வோம்!

ஷிவனிதா 1 ஆ-வைப் படிப்பவர்கள் அனைவருக்கும் பிடிக்கும். அவளது குறும்பைக் கேட்டதாகச் சொல்லுங்கள்.

என்னுரையில் உள்ள கவிஞரின் கூற்றுப்படி தொடர்ந்த வாசிப்பின் மீதான கூர்ந்த அவதானிப்பு எழுத்தின் கூரை இன்னும் மேம்படுத்தியிருக்கிறது. காலத்தின் மீளா நதியில் இத்தொகுப்பு தொடர்ந்து பயணித்துக்கொண்டே இருக்கட்டும்.. கப்பல்கள் பார்த்து வியக்கும் மழலையாக வாசிப்போர் மகிழ்ந்திருக்கட்டும். முத்தச் சர்க்கரை மேலும் தித்தித்திருக்கும்.

■

படைப்பு
விசை
பல்சுவை மாத மின்னிதழ்

படைப்பின் விசை

மிக விரைவில்

குறுங்கதைகள்
கட்டுரைகள்
விமர்சனங்கள்
நகைச்சுவைகள்
ஒரு பக்க கதைகள்
வரவேற்கப்படுகின்றன

அனுப்ப வேண்டிய மின்னஞ்சல்
visai@padaippu.com